ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ — Α.Τ. 41 — ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1989

«Επικρατέειν ή απόλλυσθαι» — ΗΡΟΔΟΤΟΣ VII 104

ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ, Σελίδα 3

«Οι εφημερίδες μας θα είναι όλων των αποχρώσεων. Άλλες θα είναι αριστοκρατικές, άλλες δημοκρατικές, επαναστατικές ή και αναρχικές ακόμη, αφού σε καμμία περίπτωση βέβαια δεν θα θίγεται το Σύνταγμά μας» (ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΩΝ ΣΙΩΝ - ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ΄)

Διαπιστώσεις - Συμπεράσματα

— Βοά ο καθημερινός Τύπος τον τελευταίο καιρό για τις απάτες και τα σκάνδαλα που συνεχώς αποκαλύπτονται. Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα δείγμα ηθικής υγείας του λαού μας, εάν δεν υπήρχε στη μέση ο μικροκομματισμός και η πολιτική εκμετάλλευση.

— Φαίνεται πάντως πως ο ελληνικός λαός βαθιά ποτισμένος από τη χολυγουντιανή παραγωγή βλέπει τα πάντα κάτω από το ισοπεδωτικό πρίσμα «καλός - κακός». Έτσι αφού επείσθη πως το ΠΑΣΟΚ είναι το κόμμα των σκανδάλων και των ατασθαλιών αυτόματα αρχίζει διά της ατόπου απαγωγής να πιστεύει πως η Νέα Δημοκρατία είναι η παράταξη των εντίμων... Το ακριβώς αντίθετο, με αντίστροφους τους ρόλους, πίστευε πριν επτά μόλις χρόνια. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΘΟΣ!

— Κάποτε θα πρέπει να ξεφύγουμε από τις παγίδες του συστήματος. Το ότι έγιναν σκάνδαλα επί ΠΑΣΟΚ στην περίοδο 1981 - 1988, όπως έγιναν επίσης, παρ' όλο που ήσαν λιγότερο εντυπωσιακά και σκάνδαλα στην περίοδο 1974 - 1981 δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση πως για τα σκάνδαλα αυτά υπεύθυνα είναι και μόνο τα πολιτικά πρόσωπα που αναμίχθησαν. Πρέπει να αντιληφθούμε πως ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΗΣΤΡΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

— Είναι τουλάχιστον αστείο να παρασυρόμαστε και να πιστεύουμε πως η Ν.Δ. θα αποκαταστήσει την ηθική τάξη στη χώρα.

— Μοιάζει κομμάτι κορυφαίας σκηνής σε φαρσοκωμωδία να φανταζόμαστε τον Κων/νο Μητσοτάκη στο ρόλο του Αριστείδη του Δίκαιου...

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
Α.Τ. 41 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1989 (100)

ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ 7 - 10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ 10010

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 54110
ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ 7 - 10 μ.μ.

ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 & ΕΡΜΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ 7 - 10 μ.μ.

ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259

ΤΙΜΗ: 200 ΔΡΧ.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος

— Επιδιώκοντας πάντοτε το καλύτερο παρουσιάζουμε το τεύχος 41 της εκδόσεώς μας με περισσότερες σελίδες. Ταυτόχρονα, κοιτάξαμε το μεγαλύτερο μέρος της ύλης μας να είναι «τακτοποιημένο» σε σταθερές στήλες. Ζητήματα φλέγοντα για κάθε έναν αναγνώστη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ θα έχουν σταθερά τη θέση τους κάθε μήνα στο περιοδικό μας. Ζητήματα φλέγοντα όπως οι πολιτικές εξελίξεις, ο Στρατός, η Νεολαία, η Φυλή, το διεθνές Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα θα υπάρχουν από δω και πέρα σταθερά στην έκδοσή μας.

— Τον περασμένο χρόνο (1988) η «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» πραγματοποίησε εννέα εκδόσεις. Αυτό τον χρόνο κάθε μήνα (10-15) θα εκδίδεται το περιοδικό μας.

— Αυτό όμως που για μια ακόμη φορά θα τονίσουμε είναι πως κάθε αναγνώστης θα πρέπει, πέρα από το διάβασμα του εντύπου μας και εφ' όσον βεβαίως ασπάζεται τις ιδέες μας, θα πρέπει να δώσει την προσωπική του μάχη για τα Ιδανικά μας. Είτε ερχόμενος σ' επαφή μαζί μας είτε παραμένοντας άγνωστος (αυτό είναι δικό του θέμα) πρέπει να αγωνίζεται συνεχώς για την Εθνικοσοσιαλιστική Κοσμοθεωρία. Αλλιώς δεν έχει νόημα να είναι αναγνώστης μας, δεν τον θέλουμε. Εμπρός λοιπόν, όλοι στη μάχη, με Πίστη στο μέλλον, ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ, ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ.

«ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

«Τίποτε δεν θα κοινοποιείται εις τον λαό χωρίς έλεγχο. Το αποτέλεσμα τούτο επετεύχθη ήδη εις τας ημέρας μας διά του γεγονότος, ότι όλαι αι ειδήσεις λαμβάνονται υπό πλείστων πρακτορείων, τα οποία τας συγκεντρώνουν από όλα τα μέρη του κόσμου. Τα πρακτορεία ταύτα θα είναι τότε εξ ολοκλήρου ιδικά μας και δεν θα δημοσιεύωσι παρ' ότι θα τοις επιτάσσομεν».

(ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ - ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ')

ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

— Στο προηγούμενο τεύχος της «Χρυσής Αυγής» και συγκεκριμένα στο άρθρο «Η δημοκρατία γεννά τους Κοσκωτάδες», γράψαμε πως η έκπληξη δεν ήταν η ύπαρξη ενός τόσο μεγάλου σκανδάλου, όπως ήταν γενικά η υπόθεση Κοσκωτά, αλλά η αποκάλυψή της. Σήμερα θα επιχειρήσουμε από το λιτό ετούτο βήμα να απαντήσουμε στο καίριο ερώτημα γιατί τέλος πάντων απεκαλύφθη και εδόθη η δημοσιότητα που εδόθη στην υπόθεση Κοσκωτά. Με την απάντησή μας στο ερώτημα αυτό θα προσπαθήσουμε ταυτόχρονα να προσεγγίσουμε το τεράστιο θέμα, τεράστιο λόγω της επιρροής που εξασκεί, του Τύπου και πιο ειδικά το ζήτημα των σχέσεων Τύπου και εξουσίας.

— Πριν όμως δώσουμε την απάντηση που θεωρούμε ορθή στο ερώτημα αυτό, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάποιες παρεξηγήσεις επί του θέματος που σκόπιμα και για ευνοήτους λόγους υπάρχουν. Πρέπει κατ' αρχάς να τονίσουμε πως η αποκάλυψη του σκανδάλου Κοσκωτά δεν έγινε από τη Νέα Δημοκρατία. Μη λησμονείτε πως όταν την περασμένη άνοιξη βουλευτές της Ν.Δ. υπέβαλλαν επερώτηση στη Βουλή σχετικά με τις δραστηριότητες του ομίλου Κοσκωτά, μη λησμονείτε πως με διαταγή της ηγεσίας του κόμματός τους την απέσυραν. Φαιδρά είναι επίσης και όσα ακούγονται και γράφονται περί «εντίμων» του ΠΑΣΟΚ. Πού ήταν όλοι αυτοί οι έντιμοι όταν μόλις προ μηνών υπερψήφιζαν τον νόμο - φωτογραφία που υπέβαλλε στη Βουλή ο Κουτσόγιωργας και που κάλυπτε τον μεγαλοαπατεώνα Κοσκωτά; Εύστοχο ήταν εξάλλου και το ερώτημα που έθεσε ο παραπαίων πρωθυπουργός προς τους «εντίμους» στο κωμικοτραγικό του μήνυμα από την τηλεόραση την παραμονή της ψηφοφορίας για τον προϋπολογισμό: «Τώρα αντελήφθησαν αυτοί οι έντιμοι τους μη εντίμους, μετά από επτά χρόνια συμμετοχής στην εξουσία;». Η αποκάλυψη λοιπόν του σκανδάλου Κοσκωτά, μην γελοιόμαστε δεν ήταν έργο του πολιτικού κόσμου. Όλοι γνώριζαν και για αρκετό καιρό ποιος ήταν ο Κοσκωτάς και γιατί δούλευε και πού σκόπευε. Κανείς όμως δεν τον κατήγγειλε.

— Η μόνη δύναμη και «εξουσία» που πήρε την πρωτοβουλία να καταγγείλει το σκάνδαλο Κοσκωτά ήταν ο Τύπος και πιο ειδικά ο φιλοκυβερνητικός ή «προοδευτικός» ή «σοσιαλιστικός» Τύπος. Πότε όμως και γιατί; Μήπως ο Τύπος κατήγγειλε τον Κοσκωτά από ηθική ευαισθησία και αντίληψη; Γιατί όμως τότε δεν έθεσε το θέμα Κοσκωτά όταν αγόραζε την Τράπεζα Κρήτης; Γιατί δεν έθεσε το θέμα Κοσκωτά εξ αρχής παρά μόνο τότε, που διεπίστωσε την πράγματι δυναμική είσοδο του Κοσκωτά στο χώρο των εφημερίδων και των περιοδικών; Τα γεγονότα είναι σαφέστατα και ολοκάθαρα και η αλήθεια μία και μοναδική: το σκάνδαλο Κοσκωτά ξέσπασε για τον μοναδικό λόγο ότι ετόλμησε και είχε το θράσος να μπει σε «ξένα χωράφια», να τολμήσει να θίξει τα συμφέροντα του κατεστημένου της δημοσιογραφίας και αυτοί που τον κατήγγειλαν ήταν οι μεγαλοεκδότες με αντικειμενικό σκοπό να διαφυλάξουν τα συμφέροντά τους.

— Κλείνοντας το θέμα Κοσκωτά έχουμε να πούμε δύο πράγματα. Πρώτον: Ποιος θυμάται, μετά από τόσα πρωτοσέλιδα, το άρθρο καταγγελία του «Βήματος» προ μηνών, πριν ακόμα ξεσπάσει το σκάνδαλο Κοσκωτά; Το άρθρο που ήταν το τελικό τελεσίγραφο του κατεστημένου στον Τύπο προς την κυβέρνηση και κατήγγειλε «συνωμοσία» κατά της κυβερνήσεως με κινητήριο μοχλό τα έντυπα του Κοσκωτά και με αντικειμενικό σκοπό τη δημιουργία συναινετικών κυβερνήσεων. Μετά από αυτό και αφού η κυβέρνηση όντας δεσμευμένη από τον Κοσκωτά δεν μπόρεσε να ξεκαθαρίσει τα πράγματα, η υπόθεση πήρε το δρό-

μο που όλοι γνωρίζουμε. Δεύτερον: Μην φαντασθείτε, θα ήταν τουλάχιστον αφελές, πως είναι δυνατόν το ξέσπασμα του τεράστιου αυτού σκανδάλου να αποτελέσει τον καταλύτη για κάποια εντυπωσιακή εξέλιξη των πολιτικών πραγμάτων της χώρας. Πέρα από τη θλιβερή εναλλαγή των προσώπων στην εξουσία τίποτε δεν πρόκειται να αλλάξει. Δεν υπάρχουν ηθικές δυνάμεις, στον πολιτικό κόσμο της χώρας, που να μπορούσαν να αναλάβουν τον ρόλο του τιμωρού και του εξυγειαντή. Όσο για την υπόθεση Κοσκωτά και θα ξεχαστεί και κανείς πολιτικός δεν πρόκειται να πάει φυλακή. Το μόνο που θα απομείνει θα είναι ένα ακόμα έλλειμμα στον κρατικό προϋπολογισμό.

— Ας επανέλθουμε όμως στο θέμα μας. Λέγουν τον Τύπο 4η εξουσία. Είναι πράγματι; Και αν είναι, τελικά είναι η 4η εξουσία ή μήπως η 1η ή μήπως είναι εκείνο το κομμάτι της εξουσίας που βρίσκεται σε άμεση επαφή, σαν εντολοδόχος της μιας και μοναδικής εξουσίας; Κάθε απάντηση δική μας, αγαπητέ αναγνώστη, θα ηταν φτωχή. Μια απλή μελέτη των «πρωτοκόλων των σοφών των Σιών», που εκδόθηκαν σημειωτέον στα 1895, θα έδιναν την απάντηση σε όλα τα ερωτήματά σας. Μέσω του Τύπου οι κρατούντες αυτού του κόσμου, οι σημερινοί στυγνοί τύραννοι της ανθρωπότητας, ελέγχουν και διαμορφώνουν την κοινή γνώμη, εξαγοράζουν συνειδήσεις, καθιερώνουν σαν προσωπικότητες κοινούς αλήτες, περιορίζουν στο ελάχιστο τη σημασία κοσμοϊστορικών γεγονότων και αντιθέτως, δίνουν διαστάσεις κοσμοϊστορικές σε γεγονότα ασήμαντα. Μέσω του Τύπου επιβάλλουν στους απαχαυνωμένους ανθρώπους της τεχνοκρατικής εποχής μας έναν «ηθικό» κατ' ουσίαν ανήθικο κώδικα. Επιβάλλουν τον τρόπο ντυσίματος, τον τρόπο διασκέδασης, το πώς θα φερθούν και τι θα πρέπει να τους αρέσει. Ζούμε στην απρόσωπη εποχή του «HIS MASTER VOICE» όπου όλα αγοράζονται και πωλούνται και που το κύρος της αυθεντίας αποτυπώνεται σε φράσεις όπως: «το έγραψε η εφημερίδα», «το είπε η τηλεόραση». Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα για τον τρόπο που αποπληροφορεί και πνίγει γεγονότα ο Τύπος είναι και το εξής: Στις 15 Ιουλίου 1974 ως γνωστόν ανετράπη ο Μακάριος. Για όσους δεν το γνωρίζουν ο Μακάριος είχε ένα σώμα «πραιτωριανών» που οι περισσότεροι ήταν κομμουνιστές, το λεγόμενο εφεδρικό. Οι αλήτες αυτοί του εφεδρικού τρομοκρατούσαν και βασάνιζαν κάθε Κύπριο αδελφό μας, που ήταν οπαδός της Ενώσεως. Έσκιζαν ελληνικές σημαίες, χτυπούσαν φυλάκιζαν και βασάνιζαν κόσμο. Όταν ανετράπη ο Μακάριος και άνοιξαν τα κολαστήρια του εφεδρικού οι Έλληνες στρατιώτες αντίκρυσαν ένα θλιβερό θέαμα: Καταματωμένοι τους περίμεναν οι αγωνιστές της ΕΟΚΑ Β', που είχαν την ατυχία να συλληφθούν από το εφεδρικό. Αμέσως μετά την απελευθέρωσή τους μια ομάδα από αυτούς μετεφέρθη στην Αθήνα, όπου και έδωσαν συνέντευξη Τύπου στους δημοσιογράφους. Στη συνέντευξη αυτή τα θύματα των βασανιστών του Μακαρίου έδειξαν τις πληγές τους από τα βασανιστήρια των μπολσεβίκων του Μακαρίου και είπαν με λεπτομέρειες για τα παθήματά τους. Δύο μάλιστα από αυτούς από τα βασανιστήρια είχαν μείνει ανάπηροι για όλη τους τη ζωή. Την επομένη ημέρα, οι εφημερίδες πλην μίας, συγκεκριμένα της ΕΣΤΙΑΣ, δεν έγραφαν τίποτε. Πού πήγε η ευαισθησία των δημοσιογράφων για τα ανθρώπινα δικαιώματα; Πού πήγε ο πόνος και το συναίσθημα που νιώθουν για κάθε νέγρο τρομοκράτη ή μιγάδα μπολσεβίκο της Λατινικής Αμερικής; Εξαφανίσθηκε ως διά μαγείας προκειμένου να καταγγείλουν τον παπακαίσαρα Μακάριο και να υπερασπισθούν τα θύματά του, τους Εθνικιστές Αγωνιστές της ΕΟΚΑ Β'.

— Ότι θέλουν λοιπόν γράφουν. Όπως θέλουν και όπως τους συμφέρει διαμορφώνουν τις αντιλήψεις. Το κύκλωμα του Τύπου είναι κλειστό και πανίσχυρο. Εμπόριο δημοσιογραφικού χάρτου, πρακτορεία Τύπου, όλα ελεγχόμενα.

— Τι πρέπει να κάνουμε; Με σταυρωμένα χέρια να δεχτούμε την ήττα μας; Να ανεχόμαστε να μας ταΐζουν καθημερινά με κουτόχορτο και να μην κάνουμε τίποτε; ΟΧΙ, ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΟΧΙ! Πρέπει να πολεμήσουμε! Έχουμε καθήκον απέναντι στο λαό μας και την Πατρίδα, έχουμε υποχρέωση απέναντι στην Ιστορία και στο Μέλλον, έχουμε υποχρέωση απέναντι σε αγέννητους και σε νεκρούς να δώσουμε τη μάχη μας. Μια μάχη το χώρο της ενημέρωσης και της διαφώτισης, με τα οποία ο κίτρινος Τύπος παραπλανά καθημερινά τον λαό μας. Μια μάχη ενάντια στους χρυσωμένους δούλους της σιωνιστικής ψευδολογίας.

ΜΙΑ ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ!

Ν.Γ. Μιχαλολιάκος

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

3ο: Είναι ο όρος ελληνοχριστιανικός πολιτισμός, μια αντίφαση εν εαυτή και κατά πόσο ο εξελληνισμένος Χριστιανισμός συντηρεί την παράδοση της πρωταρχικής αποστολικής διδασκαλίας;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο Ιουδαιοχριστιανισμός, στην προσπάθειά του να αλώσει τις Άριες κοινωνίες της Ευρώπης, φόρεσε τη λεοντή του Ελληνισμού, χωρίς τη νοποία είναι βέβαιο πως δεν θα εύρισκε πρόσφορο πεδίο εξαπλώσεως. Τη διάδοσή του συνεπώς ο Χριστιανισμός την οφείλει, αφ' ενός στην ελληνική γλώσσα των Ευαγγελίων και αφ' ετέρου στη διδασκαλία των Ελλήνων και Λατίνων πατέρων της εκκλησίας. Χωρίς ιδιαίτερα την πατερική διδασκαλία, που αποτελεί το θεμέλιο της Ορθοδοξίας, ο Χριστιανισμός δεν θα επεβίωνε. Ο Ελληνισμός όμως, με την αφομοιωτική του δύναμη άσκησε τέτοια ισχυρή επιρροή στον Χριστιανισμό, ώστε το αποτέλεσμα δεν ήταν αυτό που προσδοκούσαν οι Ιουδαίοι όταν εξαπέλυαν στον ευρωπαϊκό κόσμο την επιδημία τους. Αντί ο χειμαζόμενος Ελληνισμός να αλωθεί από τον ιουδαιοΧριστιανισμό, τον αφομοίωσε βαθμιαία όχι όμως χωρίς καταστρεπτικό πολιτιστικό κόστος: Παρά την αφομοίωση, τα εγγενή σπέρματα του Εβραϊκού τρόπου ζωής διοχετεύτηκαν αναλλοίωτα στον ευρωπαϊκό κορμό και έκτοτε, ταξιδεύοντας μέσα στην ιστορία προκαλούν από εποχή σε εποχή τερατογενέσεις της ευρωπαϊκής πολιτιστικής μήτρας, όπως τα σύγχρονα εκφυλιστικά ιδεολογικά ρεύματα του μαρξισμού και του φιλελευθερισμού. Είναι τόσο ανεξίτηλη η ελληνική σφαγίδα πάνω στον Χριστιανισμό, ώστε δικαίως ο Περικλής Γιαννόπουλος αναφωνεί, ότι εμείς οι Έλληνες δεν πρέπει να αποκαλούμαστε Χριστιανοί, αλλά χριστιανοποιοί και χριστιανωτές.

Ο Ελληνοχριστιανικός Πολιτισμός είναι ένα αμάλγαμα δύο αντιδιαμετρικών θεωρήσεων ζωής που αντιπαλεύουν επί αιώνες για την επικυριαρχία της Ευρώπης. Η διεισδυτικότητα και η αφομοιωτική δύναμη όμως του Ελληνισμού διέβρωσαν και διαπότισαν τη συμπαγή Ιουδαϊκή κληρονομιά που εκόμισε ο Χριστιανισμός από τις σημιτικές ερήμους. Το ιστορικό κράμα που προέκυψε έχει ήδη μια παράδοση 20 αιώνων, που έχει σφραγίσει την πολιτιστική εξέλιξη των Αρίων Λαών και είναι αδύνατο να αγνοηθεί. Χρέος μας, ως εθνικοσοσιαλιστών, είναι να αποκαθάρουμε τον ήδη Αριοποιημένο Χριστιανισμό από κάθε παραμένον υπόλειμμα ιουδαϊκού σπέρματος και να τον προσανατολίσουμε σταθερά προς τις αξίες της Λαϊκής Κοινότητας. Πρώτα οφείλουμε να απορρίψουμε ριζικά την Παλαιά Διαθήκη ως την αυθεντική εβραϊκή βίβλο που διεκτραγωδεί την ιστορία των Ιουδαίων, των μισαλλόδοξων ερημιτών προφητών τους, των παραδείσων και των κολάσεων και του σκοτεινού εξουσιαστή θεού τους. Μετά, πρέπει να Αριοποιήσουμε την Καινή Διαθήκη. Έπειτα, οφείλουμε να ρίψουμε μια ποιητική ματιά διά μέσου των Αριοποιημένων δογμάτων της Πατερικής Διδασκαλίας για να ξεδιαλύνουμε και να αποκαλύψουμε κάτω από τον εβραϊκό φλοιό τους τη γνήσια ελληνική πολιτιστική τους ταυτότητα. Τότε θα αναδυθεί ολοζώντανη κι αυθεντική μέσα από το βάθος 2500 χρόνων η αληθινή θρησκεία της Φυλής μας και της Ευρώπης: Ο Παγανισμός, που με τον Μύθο, τους Θεούς και τους ήρωες, τη λατρεία της Φύσεως και της Ζωής, θα ευαγγελιστεί στον άνθρωπο τον νέο κοσμικό του Λόγο.

4ο: Τέκνο του Ελληνοχριστιανικού Πολιτισμού είναι ο Βυζαντινός Πολιτισμός, η Ορθοδοξία και η Ρωμηοσύνη. Ο Χριστιανισμός επομένως είναι εκείνος που βοήθησε τον Ελληνισμό να επιβιώσει στις καμπές της ιστορικής διαδρομής του και συνεπώς είναι σύμφυτος μαζί του.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο Βυζαντινός πολιτισμός είναι πράγματι καρπός της Ελληνοχριστιανικής επιμειξίας. Το Βυζάντιο υπήρξε η πλατειά κοίτη που υποδέχτηκε τα δύο αντιπαλεύοντα πολιτιστικά ρεύματα. Ολόκληρη η Βυζαντινή ιστορία δεν είναι παρά η προσπάθεια του Αρίον Ελληνικού Αίματος να αφομοιώσει και να εξελληνίσει τον βάρβαρο εισβολέα: την Ιουδαιοχριστιανική πανούκλα με το ισοπεδωτικό και εκφυλιστικό της μήνυμα. Όλα τα ιστορικά γεγονότα εκείνης της δραματικής χιλιετηρίδος απηχούν αυτή τη γιγαντιαία σύγκρουση. Οι απελπισμένοι αντιχριστιανικοί διωγμοί των Ρωμαίων Αυτοκρατόρων, που έβλεπαν το ιουδαιοχριστιανικό καρκίνωμα να κατατρώγει τις σάρκες της γηρασμένης αυτοκρατορίας. Ο Μέγας Κωνσταντίνος που ταλαντεύτηκε μεταξύ της Ελληνικής του Φύσεως και της Ιουδαιοχριστιανικής του καλλιέργειας. Οι Ελληνίζουσες χριστιανικές αιρέσεις. Ο Μέγας Έλληνας Ιουλιανός ο αποκληθείς από τους Ιουδαιοχριστιανούς «παραβάτης». Ο Ιουδαιοχριστιανός Θεοδόσιος που κατέστειλε την πνευματική επανάσταση της ελληνικής φιλοσοφίας των Νεοπλατωνικών και σκοτείνιασε τον ελληνικό κόσμο, σβήνοντας για πάντα την Ολυμπιακή δάδα. Ο «άγιος» Κύριλλος Αλεξανδρείας που διαμέλισε με τον μανιασμένο ιουδαϊκό όχλο του την τελευταία Ελληνίδα φιλόσοφο Υπατία. Οι τρεις ιεράρχες που ελληνοποίησαν τον Ιουδαιοχριστιανισμό διαβλέποντας την αποτυχία του να διαβρώσει τον ελληνικό κόσμο. Ο αμφιρρέπων Ιουστινιανός και ο Ελληνόψυχος Ηράκλειος. Η εικονομαχία με τους Ιουδαΐζοντες

εικονοκλάστες και τους Ελληνίζοντες εικονολάτρες. Οι Έλληνες Μακεδόνες και ο Μέγας Βασίλειος. Το Ιουδαιοχριστιανικό μοναχικό κίνημα και ο Έλληνας Λαχανοδράκων. Οι τελευταίοι Έλληνες Πλήθων Γεμιστός και Κωνσταντίνος Παλαιολόγος και ο Εβραιόψυχος πατριάρχης Σχολάριος.

Δεν ήταν ο Χριστιανισμός συνεπώς εκείνος που βοήθησε τον Ελληνισμό να επιβιώσει. Ήταν αντίθετα ο Ελληνισμός που σπατάλησε περισσή ζωτική ενέργεια 20 αιώνων για να μεταλάξει το ιουδαιοχριστιανικό παράσιτο σε ελληνικό ανθό. Ο Ελληνικός αυτός ανθός είναι ό,τι κληροδοτήθηκε στη νεώτερη ιστορίας μας ως Ορθοδοξία και Ρωμηοσύνη. Πράγματι το συστατικό στοιχείο της Ορθοδοξίας και της Ρωμηοσύνης που τις διαφορίζει από άλλες παραδοσιακές κοινότητες δεν είναι ο Χριστιανισμός τους αλλά οι ελληνικές τους καταβολές, το ελληνικό Αίμα και κύτταρο. Η Ορθοδοξία είναι η πίστη της Ρωμηοσύνης και μόνο αυτής και η Ρωμηοσύνη είναι η ίδια η Ελληνική Λαϊκή Κοινότητα διαποτισμένη από την ορθόδοξη παράδοση του εξελληνισθέντος από την πατερική διδασκαλία χριστιανισμού συν τους λαϊκούς αγώνες του γένους υπέρ της πατρίδος και υπέρ μιας απόλυτα ελληνοποιημένης χριστιανικής πίστεως. Η παράδοση του κρυφού Σχολειού, η λεβεντιά και το φιλότιμο των Αρματολών και των Κλεφτών και το αντιεβραϊκό μένος του Πατροκοσμά του Αιτωλού, τον οποίο και τελικά θανάτωσαν οι Εβραίοι, είναι εκφάνσεις της Παραδοσιακής Λαϊκής ψυχής και του ελληνικού κυττάρου και όχι φυσικά του ισοπεδωτικού κηρύγματος της ιουδαιοχριστιανικής αγάπης. Ο Κολοκοτρώνης, στο πρόσωπο των «αλλοπίστων» αναγνωρίζει και πολεμά τους αλλόφυλους εχθρούς και δεσμώτες του Γένους.

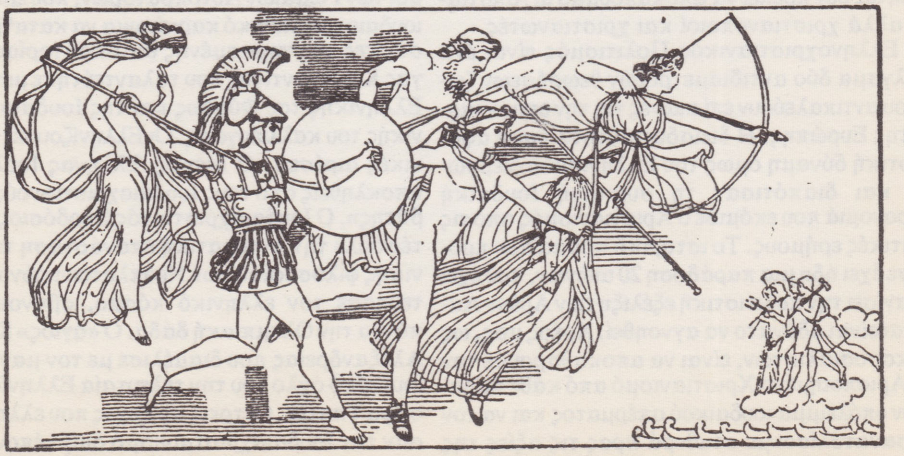
Δεν είναι επομένως η Ορθοδοξία και η Ρωμηοσύνη που με τον Χριστιανισμό τους βοήθησαν τον Ελληνισμό να επιβιώσει. Αντίθετα, είναι η Ελλάδα που μεταπλαθόμενη σε Ορθοδοξία και Ρωμηοσύνη για να εξουδετερώσει το δηλητήριο της Ιουδαϊκής επιβολής, έδωσε φλόγα ζωής στον Χριστιανισμό.

Για μας τους εθνικοσοσιαλιστές είναι ξεκάθαρο: Η Ελλάδα είναι το δένδρο και ο Χριστιανισμός το μπόλι, που με την Ορθοδοξία και τη Ρωμηοσύνη έδωσε τους τελευταίους του καρπούς, εξασφαλίζοντας στον Ελληνισμό και την Ευρώπη την αδιάπτωτη πολιτιστική συνέχεια και και επιβίωση στους κρίσιμους αιώνες της Ιουδαϊκής επιβολής.

Στον καιρό μας, ο εθνικοσοσιαλισμός κομίζει το μήνυμα της Ευρωπαϊκής Αναγεννήσεως, που αποκαθαρμένη από τον αναγκαστικό χριστιανικό ζυγό 20 αιώνων, ευαγγελίζεται μια νέα αυθεντικά Αριοευρωπαϊκή πολιτιστική συγκομιδή.

5ο: Ο Χριστιανισμός και ιδιαίτερα η Ορθοδοξία ίσταται πρόμαχος στον αγώνα κατά του Ιουδαϊσμού. Πώς λοιπόν μπορεί να θεωρηθεί δημιούργημά του;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Δεν είναι ο Χριστιανισμός ο πρόμαχος στον αγώνα κατά του Ιουδαϊσμού, αλλά το Άριο φυλετικό αρχέτυπο πάνω στο οποίο ο Χριστιανισμός μπολιάστηκε χωρίς ωστόσο να αλλοιώσει την αυθεντική του ζωτικότητα. Ο αγώνας του Αρίου εναντίον της παρασιτικής Ιουδαϊκής επιβολής ήταν και παραμένει αγώνας υπέρ της αυθυπαρξίας και αυτοσυντηρησίας του πολιτισμού του και χρονολογείται πολύ πριν την εμφάνιση του χριστιανισμού. Ο Χριστιανισμός είναι ώριμο τέκνο του Ιουδαϊσμού στο μέτρο που αντιλαμβάνεται ομοιότροπα την Ιστορία και με κριτήριο τις βασικές αξίες στις οποίες αναφέρεται, αξίες που δεν διαφέρουν από αυτές του γεννήτορά του. Το Ιουδαιοχριστιανικό ισοπεδωτικό κήρυγμα μη κατορθώνοντας να κατακερματίσει τη στέρεα δομή των Άριων Λαϊκών Κοινοτήτων όπως επεδίωκαν οι Εβραίοι απόστολοί του, αφομοιώθηκε και μεταπλάστηκε δημιουργικά από αυτές. Έτσι, το

«Η πίστις προς τους θεούς, καθώς φαίνεται, υπήρξε μαλλον σωτήριος παρά βλαβερά εις την ηθική των Ελλήνων μέχρις όπου εισεχώρησαν αι ανατολικαί λατρείαι, ακολουθούμεναι από τα άθλια έθιμά των». Π. ΝΤΕΣΑΡΜ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

κοσμοπολίτικο μήνυμά του διυλίστηκε στους ιδιαίτερους παραδοσιακούς πολιτιστικούς ιθμούς έκαστου ευρωπαϊκού Λαού και μεταμορφώθηκε σε διαφοροποιημένα χριστιανικά δόγματα έκαστο των οποίων έφερε ανεξίτηλη τη σφραγίδα της πολιτιστικής παραδόσεως που το εξέθρεψε. Έτσι βαθμιαία ο Χριστιανισμός μεταμορφώθηκε σε Ορθοδοξία στην Ελλάδα, Ρωμαιοκαθολικισμός στη Λατινική Ευρώπη και Προτεσταντισμός στους βόρειους Λαούς. Αυτή η διαφοροποίηση του χριστιανικού δόγματος από λαό σε λαό, που φέρει εγγενή την ισχυρή επίδραση των ιδιαίτερων Αξιών κάθε Λαϊκής Κοινότητας είναι η πιστοποίηση της τελικής νίκης του Αριοευρωπαϊκού πολιτισμού πάνω στο χριστιανικό απόκτημα της Ιουδαϊκής μήτρας. Ο Χριστιανισμός εξαπολύθηκε από τους Εβραίους για να καταργήσει τις πατρίδες και τις Λαϊκές Κοινότητες αλώνοντας τις παραδοσιακές Αξίες και Δομές τους, σαν απαραίτητη προϋπόθεση για τη δημιουργία μιας παγκόσμιας κοινωνίας, ισοπεδωμένων ανθρώπων χωρίς φυλετική ταυτότητα και ιστορικό προορισμό, μιας επίπεδης φυλετικής πανσπερμίας έτοιμης να δεχτεί την επικυριαρχία του περιούσιου Λαού του Θεού σαν αντίτιμο για τον κατακτηθέντα επίγειο παράδεισο. Στη σατανική αυτή του επίθεση που διήρκησε 20 αιώνες, ο Ιουδαϊσμός απέτυχε και τρανή απόδειξη γι' αυτό είναι η αειθαλής παρουσία των ακμαζουσών Λαϊκών Κοινοτήτων της Ευρώπης που συνεχίζουν να δημιουργούν πολιτισμό. Τους τελευταίους όμως δύο αιώνες, ο Εβραίος επιχειρεί νέα ολομέτωπη επίθεση με όπλα τα δύο νέα νόθα τέκνα του, σύγχρονα τερατογεννήματα της Ιουδαιοχριστιανικής μήτρας. Τις κοινωνικές ισοπεδωτικές ιδεολογίες του Φιλελευθερισμού και του Μαρξισμού. Μόνος υπερασπιστής των παραδοσιακών Αξιών της Λαϊκής Κοινότητας και του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού απέναντι στη νέα επιβολή, οβιδιακή μεταμόρφωση της παλαιάς, ίσταται ο εθνικοσοσιαλισμός.

6ο: Ο Χριστιανισμός είναι αμείλικτος πολέμιος του άθεου κομμουνισμού. Επομένως δεν μπορεί να θεωρηθεί γεννήτοράς του.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ένα τέτοιο ρηχό επιχείρημα είναι άξιο εκείνης της πολιτικής μερίδας που με τη στείρα κι απολιθωμένη «εθνικοφροσύνη» της και την αποστεωμένη της κοινωνική ιδεολογία ταλάνισε και ταλανίζει ακόμη αυτό τον τόπο. Είναι εκείνη η ίδια πολιτική παράταξη που διακατέχεται μόνιμα από το σύνδρομο του τρίπτυχου «πατρίς - θρησκεία - οικογένεια», χωρίς να είναι σε θέση να κατανοήσει και πολύ περισσότερο να αισθανθεί και να βιώσει το αληθινό περιεχόμενο αυτών των όρων. Εννοούμε βέβαια την ξέχειλη από υποκρισία και άγνοια αστική δεξιά και την αρτηριοσκληρωτική και σκοταδιστική ακροδεξιά, που στην εποχή μας καπηλεύονται ασύστολα και εκχυδαΐζουν με τη συνεχή αναφορά τους σ' αυτές τις πλέον ιερές Αξίες που έθρεψαν την ιστορική και πολιτιστική ζωή του Λαού μας.

Για όσα σαν απάντηση σε προηγούμενα ερωτήματα αναφέραμε για τις κοινές καταβολές και αξίες του Χριστιανισμού του Φιλελευθερισμού και του Κομμουνισμού, για τον κοινό τρόπο που αντιλαμβάνονται τη ζωή και τον κόσμο και για το κοινό αντιφυσικό και αντιιστορικό ισοπεδωτικό τους μήνυμα, είναι υπεραρκετά για να λύσουν τυχόν απορίες.

7ο: Ο Χριστιανισμός με το μήνυμα αγάπης και παγκόσμιας ειρήνης και αδελφοσύνης που εκόμισε στην ανθρωπότητα έδωσε ελπίδα και νόημα ζωής στους απανταχού αδύνατους, απόκληρους και αδικημένους παρίες της Ιστορίας.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο Χριστιανισμός μετέθεσε το πρόβλημα της Ανθρώπινης Ύπαρξης εκτός Ιστορίας. Το μήνυμα αγάπης και ειρήνης που εκόμισε δεν έχει τίποτε το φυσικό και το ιστορικό. Ένας αιώνιος παράδεισος μακάριων ψυχών ενός επίγειου παγκόσμιου νεκροταφείου. Ό,τι είναι περιουσία του ανθρώπινου γένους είναι ακριβώς η Ιστορία του και η αέναη πάλη του για πολιτιστική δημιουργία. Ο Χριστιανισμός υπήρξε ξένος προς την Άρια ιδιοσυγκρασία τη διηνεκώς ανήσυχη, τραγική και ηρωική. Το μήνυμα αγάπης, ειρήνης και αδελφοσύνης που εκόμισε στον Κόσμο, όταν εφαρμόστηκε στο ιστορικό πεδίο, οδήγησε την ανθρωπότητα σε δυσθεώρητες εξάρσεις μισαλλοδοξίας και σκοταδιστικού φανατισμού, εξοντωτικούς πολέμους και φρικιαστικά εγκλήματα, ανοσιουργήματα κατά του πνεύματος και του πολιτισμού και στις πλέον αιματηρές αδελφοκτόνες διαμάχες και συγκρούσεις. Αν το Χριστιανικό όραμα λοιπόν βοηθά τους απανταχού αδύνατους, απόκληρους και αδικημένους παρίες της ιστορίας να αρνηθούν τη φύση τους και να μεταθέσουν τις ελπίδες τους για ένα δικαιότερο κόσμο στην «άλλη ζωή», δεν τους καθιστά έτσι παρά δραπέτες και ριψάσπιδες της αγωνιστικής εμβίωσης αυτής εδώ της ζωής, στην οποία ο Άνθρωπος είναι προορισμένος από τον Κόσμο και τη Φύση του να θέτει ανεξίτηλα τη σφραγίδα της παρουσίας του.

Η ιστορία και ο πολιτισμός του Ανθρώπου χαράσσουν την πορεία τους σύμφωνα με τους Φυσικούς Νόμους και τις Αιώνιες κοσμικές Αρχές και όχι ενάντιά τους. Εάν μια κοσμοθεωρία με τις θρησκευτικές και ηθικές της δοξασίες βρίσκεται σε συμφωνία μαζί τους, συμβάλλει δημιουργικά στην πορεία αυτή. Μια κοσμοθεωρία όμως που αντιμάχεται τη Φυσική Αναγκαιότητα οδηγείται στην κατάλυση και την αναίρεση των αρχών της, όταν επιχειρήσει την πραγμάτωσή της στο πεδίο της Ιστορίας. Αυτό ακριβώς συνέβη και με τον Χριστιανισμό του οποίου τις ισοπεδωτικές απαξίες αντιπαρήλθε και απέρριψε, όταν ήλθε σ' επαφή μαζί τους, το γνήσιο φυσικό τέκνο της Ιστορίας, που είναι η παραδοσιακή Λαϊκή Κοινότητα, που αποτελεί το λίκνο του Ανθρώπινου Πολιτισμού.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΕΙΣ ΟΙΩΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ

Βρισκόμαστε πια στο 1989. Και παρά το ότι ο 20ος αιώνας, ο τόσο θυελλώδης, τελειώνει σε λίγα χρόνια, εγώ αποφάσισα να σας διηγηθώ με πολύ λίγα λόγια έναν μύθο. Σίγουρα δεν είναι παρά μύθος και πιστεύω πως δεν στερείται και ορισμένων διδαγμάτων, πως θα μπορούσε άλλωστε; Ας αρχίσουμε όμως τη μικρή μας διήγηση...

Υπήρχε μια φορά κι έναν καιρό, σε μια περιοχή της Ευρώπης που τη λέγανε Βαλκάνια (Ορεινά Μέρη), μια όμορφη, μικρή και πολύ ευτυχισμένη χώρα που τη λέγανε Ελλάδα. Και βεβαίως ήτανε πολύ ευτυχισμένη, όχι τόσο λόγω του ενδόξου παρελθόντος και της δαφνοστεφούς ιστορίας της. Αυτά άλλωστε σχεδόν κανείς πια δεν τα θυμότανε και πολύ λιγότερο τα νοσταλγούσε. Ούτε και ευτυχούσε διότι είχε λύσει τα διάφορα άμεσα και έμμεσα οικονομικά, πλουτοπαραγωγικά, βιομηχανικά και κοινωνικοπολιτικά της προβλήματα. Ευτυχούσε απλώς και μόνο από το γεγονός ότι ήτανε τόσο τυχερή με τους γείτονές της λαούς της Βαλκανικής. Πραγματικά, τα παραδίπλα της έθνη, ανεξαρτήτως πολιτεύματος, ήτανε και οι καλύτεροι φίλοι της μικρής Ελλάδας, για να μην πούμε σκέτα αδέλφια της. Περίπου όπως οι μακρινοί Σουηδοί με τους γύρω τους Σκανδιναβούς.

Ζούσανε, λοιπόν, όλοι μαζί οι λαοί των Βαλκανίων κάτω από συνθήκες αγαστής συνεργασίας, συντροφικότητας και, προπαντός, αδιατάρακτης ειρήνης. Όπως περίπου θα πρέπει να συνέβαινε ανέκαθεν, έτσι πίστευαν οι Έλληνες. Και εάν κάποιος λαός ήθελε κάποια στιγμή το κακό του άλλου, δεν έφταιγε ο ίδιος. Σίγουρα υπαίτιος ήτανε κάποιος «σκοτεινός δάκτυλος» εκ του εξωτερικού· και αυτόν τον «σκοτεινό δάκτυλο» άλλοι τον έλεγαν «καπιταλισμό» και άλλοι «κομμουνισμό». Έτσι ο ελληνικός λαός μπορούσε να ζει ήσυχος τη μίζερη ζωή του, έχοντας εμπιστοσύνη στους γειτονικούς αδελφούς λαούς, οι οποίοι σκεφτόντουσαν μέρα και νύχτα πώς θα ευεργετήσουν καλύτερα τον «αδελφό ελληνικό λαό». Επειδή όμως σχεδόν τίποτα (η εξαίρεση είναι το Δημοκρατικό μας Πολίτευμα) δεν είναι τέλειο, έτσι και σ' αυτές τις ειρηνικές εικόνες είχανε εισέλθει και μερικοί νεαροί Έλληνες, ευτυχώς ελάχιστοι, οι οποίοι προσπαθούσαν να γίνουν η Εθνική (!) Συνείδησις του ελληνικού λαού. Φωνάζανε για Φυλή, Τιμή, Πατρίδα, επέσειαν τον «Μπαμπούλα» της Ιστορίας, μιλούσανε για σκλάβες πατρίδες, για αίμα χυμένο και προδομένο και – άκουσον, άκουσον – για διεκδικήσεις εις βάρος των γειτόνων μας και Ισχυρό Ελληνικό Στρατό (!). Ευτυχώς το ιερό πολιτικό σύστημα (κοινοβουλευτική δημοκρατία το έλεγαν) φρόντιζε με κάθε τρόπο να κρατάει εκείνους τους νεαρούς απομονωμένους, δυσφημησμένους και κυνηγημένους, έτσι ώστε να επηρεάζουν ελάχιστο κόσμο με τις «ανώμαλες» ιδέες τους. Ο κυρίαρχος λαός προτιμούσε να αποδέχεται την πραγματικότητα που του προσέφεραν οι κυβερνώντες του και να στηρίζεται σε έναν «στρατό Ειρήνης», όπως εύστοχα είχε πει κάποιος από τους πρωθυπουργούς του. Έτσι ακριβώς ήταν τα πράγματα. Οι Έλληνες μπορούσαν να κοιμούνται ήσυχα και βαθιά· μήπως έκαναν και τίποτε άλλο εκείνες τις νεκρές δεκαετίες των τελών του 20ου αιώνα;

Στα Ανατολικά μας ένας απαίσιος λαός βαρβάρων σφαγέων: οι Τούρκοι. Διαθέτουν υπεράνω των 3.500 αρμάτων μάχης, τα περισσότερα και καλύτερα των οποίων βρίσκονται εντεταγμένα στη στρατιά τους του Αιγαίου και στα σύνορα του ποταμού Έβρου. Θέλουν τουλάχιστον το μισό Αιγαίο μας και τη Δυτική Θράκη και ξέρουν πως να τα αποκτήσουν. Διαθέτουν πληθώρα αποβατικών σκαφών, ισχυρά σκάφη επιφανείας και υπεράνω των 500 αεροσκαφών (στο άμεσο μέλλον), εκ των οποίων κατασκευάζουν οι ίδιοι 160 υπερσύγχρονα μαχητικά F 16C.

Βορείως μας βρίσκονται οι προαιώνιοι εχθροί: οι Βούλγαροι, οι δυνάστες της Ανατολικής Ρωμυλίας ΜΑΣ. Διαθέτουν έναν σκληραγωγημένο και εξ' ολοκλήρου μηχανοκίνητο στρατό, χωρίς να υπολογίσουμε τις Ρωσικές ενισχύσεις που θα φθάσουν μέσα σε 24 το πολύ ώρες στα Ελληνοβουλγαρικά σύνορα. Θέλουν (και πίσω τους οι Ρώσοι) την Ανατολική Μακεδονία μας, θέλουν διέξοδο στη Μεσόγειο μέσω του Αιγαίου. Όσο υπάρχουν Σλάβοι στα Βαλκάνια θα εποφθαλμιούν πάντοτε τις βόρειες ακτές του Αιγαίου πελάγους.

Πιο δυτικά, οι Γιουγκοσλάβοι, έτοιμοι πάντοτε να εκμεταλλευτούν και την παραμικρότερη ευκαιρία που θα τους παρουσιαστεί εις βάρος μας. Έχουν κι αυτοί έναν καλοεκπαιδευμένο στρατό και μια σημαντική πολεμική βιομηχανία, η οποία μάλιστα αναπτύσσει και πρωτότυπα σχέδια μαχητικών αεροπλάνων, όπως τα Soko Super Galeb και Soko Orao. Μέρα με τη μέρα γίνονται και πιο απαιτητικοί, σκοπεύουν να οδηγήσουν με κάθε τρόπο στην αυτονομία ένα μεγάλο κομμάτι της κεντρικής Μακεδονίας μας και κατόπιν να το ενσωματώσουν ανώδυνα στη χώρα τους σαν μια καινούργια «αυτόνομη» δημοκρατία, σύμφωνα με Σοβιετικό σύστημα.

Ακόμα δυτικότερα, βρίσκεται το κράτος δημιούργημα των πάλαι ποτέ μεγάλων δυνάμεων,

Ο Ελληνικός Στρατός προελαύνει. Τότε που παρ' όλα τα προβλήματά του δεν είχε καταντήσει ακόμα «στρατός ειρήνης», δεν είχε αρνητές συνειδήσεως και αξιωματικούς καιροσκόπους και ειρηνιστές...

η αγέλαστη Αλβανία. Καθοδηγούμενη από μια σκληρή, απάνθρωπη, Σταλινικού τύπου ηγεσία, στρέφει τις σωβινιστικές της βλέψεις και προς την Ελλάδα. Ζητούν να φτιάξουν τη μεγάλη Αλβανία, με σύνορα που θα επεκτείνονται μέχρι και την Πρέβεζα! Γιατί όχι; Όλοι θα πάρετε...

Τα τέσσερα αυτά έθνη γνωρίζουν πολύ καλά τι ζητούν και ακόμα χειρότερα για μας, γνωρίζουν και πώς θα το πετύχουν. Γιατί πάνω απ' όλα είναι έθνη με αυτοεμπιστοσύνη, μια εμπιστοσύνη που στηρίζεται πάνω στις Ένοπλες Δυνάμεις τους και στα ιδανικά με τα οποία γαλουχούνται και για τα οποία υπάρχουν αυτές. Είτε πρόκειται για 41.000 Αλβανούς (οι οποίοι διαθέτοντας άριστο σύστημα επιστρατεύσεως μπορούν να διπλασιαστούν μέσα σε λιγότερες από 36 ώρες), είτε για 650.000 περίπου Τούρκους (εκ των οποίων τουλάχιστον 500.000 ανήκουν στον στρατό ξηράς), το σίγουρο είναι ότι δεν πρόκειται για «στρατούς ειρήνης». Το «προνόμιο» αυτό το έχουμε αποκλειστικά εμείς και όχι μόνο στα λόγια· στα λόγια συνηθίζουμε να έχουμε έννοιες όπως: Πατρίδα, Πίστη, Τιμή, κά. Ο στρατός μας είναι πράγματι ένας «στρατός ειρήνης», ένας στρατός της λούφας, της αδιαφορίας, της απειθαρχίας, του «μέσου», της ευθυνοφοβίας, είναι οτιδήποτε τέλος πάντων εκτός από στρατός κατάλληλος για πόλεμο. Και δυστυχώςαυτό συμβαίνει και στους άλλους δύο βασικούς κλάδους των Ε.Δ. μας. Έχουμε κι εκεί «Ναυτικό της ειρήνης» και «Αεροπορία της ειρήνης», όλα της ειρήνης και της προβατίλας!

Πρέπει λοιπόν να ξεχάσουμε τον στρατό των Ελλήνων, είτε αυτός λεγότανε χαλκόφρακτοι Αχαιοί, είτε λεγότανε φρουρά της Γραμμής Μεταξά; Έτσι λοιπόν είναι προορισμένη να σβήσει η Πολεμική Αρετή των Ελλήνων; Έχουμε το δικαίωμα να φτύσουμε πάνω στους γνωστούς και αγνώστους τάφους εκείνων που έδωσαν το αίμα τους κάποτε, για να έχουμε εμείς σήμερα κάποια ίχνη Τιμής κι Ελευθερίας; Έτσι ξεχνιέται τόσο Αίμα, τόση Δόξα, τόσος Πόνος; Και τέλος, έχουμε την «πολυτέλεια» να διατηρούμε έναν εξευτελισμένο «στρατό ειρήνης»; Διότι εάν πρόκειται να στηριχθούμε την κρίσιμη στιγμή σε αυτόν τον

στρατό, που μόνο για μάχες και σκοτωμούς δεν κάνει, τότε ας τον διαλύσουμε και ο καθένας πια ας αναλάβει τις ευθύνες του απέναντι στις εχθρικές στρατιές που θα προελαύνουν προς την καρδιά της πατρίδας μας.

Μερικοί, ή μάλλον οι περισσότεροι, θα βρούνε την παραπάνω «λύση» πολύ συμφέρουσα και ριζική και οικονομική και άλλωστε ο τουρκικός λαός είναι... αδέλφια μας. Και εφ' όσον και ο τουρκικός στρατός επανδρώνεται από τον τουρκικό λαό είναι κι αυτός... αδελφός μας. Έτσι απλοποιούνται όλα και δεν είναι ανάγκη πραγματικά να διατηρούμε έναν πολυέξοδο στρατό ο οποίος μας είναι και άχρηστος ως «φιλειρηνικός». Ευτυχώς, θα φροντίσουν για μας οι άλλοι στρατοί, οι «αδελφικοί» εκ βορρά και ανατολής. Ποιος θα διαφωνούσε σε μια τέτοια «λύση» που «τα έχει όλα και συμφέρει»; Και ειλικρινώς απορούμε πώς και δεν έχει ακόμα εφαρμοσθεί, αν και οφείλουμε ν' αναγνωρίσουμε πως γίνονται πολλές φιλότιμες προσπάθειες προς αυτήν την κατεύθυνση. Ποιος θα αντιδρούσε σε κάτι τέτοιο σήμερα;

Κανείς! Ναι, κανείς! Μόνο εκείνη η χούφτα των νεαρών Ελλήνων που προαναφέραμε, οι Εθνικοσοσιαλιστές αγωνιστές που θέλουν και υπάρχουν ακόμα και στην Ελλάδα του 1989. Αυτοί που υψώνουν στεντόρεια τη φωνή τους ενάντια στα εθνοπροδοτικά σχέδια του συστήματος που θα επεδίωκε έτσι τη διάλυση του Στρατεύματός μας. Και όχι μόνο αυτό, αλλά απαιτούμε την αναζωογόνηση αυτού του ταλαίπωρου στρατού πάνω στα Εθνικοσοσιαλιστικά πρότυπα της Πολεμικής μας Αρετής. Φτύνουμε αυτόν τον «στρατό ειρήνης» και ότι πρεσβεύει και αν τώρα ψυχορραγεί εμείς είμαστε πρόθυμοι να σφίξουμε τελείως τη θηλιά στον λαιμό του, προκειμένου ν' απαλλαχθούμε από τη γάγγραινά του. Εμείς θα επιδιώξουμε τον αφανισμό αυτού του στρατού, που εδώ και πολύ καιρό έχει χάσει την τιμή να λέγεται Ελληνικός. Στη θέση του θα υψωθεί ένα πανίσχυρο, υγιές και φιλοπόλεμο οικοδόμημα που θα αξίζει να λέγεται Στρατός των Ελλήνων.

Επιθυμούμε έναν στρατό συνεχούς Νικηφόρας Ειρήνης. Από εδώ και στο εξής και μέσα από αυτές τις γραμμές θα δώσουμε τη μάχη μας εναντίον αυτού του «στρατού ειρήνης» και θα καταγγείλουμε τα φαινόμενα σήψης που τον διέπουν. Θέλουμε να ακουστεί η φωνή των Ελλήνων πατριωτών που υπηρετούν στις διάφορες μονάδες και που θα εντοπίζουν τα κακώς (αλλά ελπίζουμε και τα καλώς) κείμενα τα οποία συμβαίνουν σ' αυτές. Κέντρο βάρους μας θα είναι οι Ελληνικές Ε.Δ. χωρίς αυτό να σημαίνει πως θα αδιαφορούμε και για το τι συμβαίνει σε άλλους στρατούς, Ευρωπαϊκούς κυρίως., Και μεγάλη φιλοδοξία μας είναι να παρουσιάσουμε και άφθονες ιστορικές πτυχές του τελευταίου στρατού Ηρών που πολέμησε για την Ευρώπη, του Waffen SS.

Μέσα από αυτές τις λίγες γραμμές, σκοπεύουμε, επίσης, να δώσουμε και το στίγμα μας σαν Ελλήνων Εθνικοσοσιαλιστών αναφορικά με το εξαιρετικά σημαντικό θέμα της υφής και του ήθους των Ενόπλων μας Δυνάμεων. Ένα στίγμα που πιθανόν είναι να απογοητεύσει όσους πιστεύουν πως αληθινός στρατός είναι εκείνος στον οποίο βασιλεύει το αναίτιο, κτηνώδες καψόνι του νεοσυλλέκτου, η «αυθεντία» του κάθε άσχετου «καραβανά» και ένα ξερό λογίδριο περί της πειθαρχίας και του Έθνους.

Κων/νος Κομνηνός

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Το ζήτημα της υγείας είναι ένα από τα βασικότερα που απασχολούν κάθε μορφή κοινωνίας στη σύγχρονη εποχή. Πολύ δε περισσότερο αυτό συμβαίνει στις χώρες του δυτικού καπιταλιστικού συστήματος, τη στιγμή που προσφέρονται πολλοί εναλλακτικοί τρόποι αντιμετώπισής του. Σκοπός του παρόντος είναι η σκιαγράφηση της κατάστασης της υγείας όπως παρουσιάζεται σήμερα στη χώρα μας, καθώς και η διατύπωση ορισμένων απόψεων πάνω στο πώς θα έπρεπε να αντιμετωπιστεί το σημαντικότατο αυτό θέμα.

Για να προχωρήσουμε, όμως, σε κάτι τέτοιο, πρέπει πρώτα να περιγράψουμε το περιεχόμενο του όρου υγεία στη διάσταση που εμείς θεωρούμε πρέπουσα. Η υγεία δεν πρέπει να νοείται ως ένα ατομικό αγαθό, ξεκομμένο από τις σχέσεις του με τον όποιο περίγυρο, όπως γίνεται από την κρατούσα κοινωνική φιλοσοφία. Πέρα από τη θεώρηση της υγείας σε ατομικό επίπεδο, πρέπει να αναγνωριστεί και η ανάλογη θεώρησή της σε κοινωνικό - φυλετικό επίπεδο, η συσχέτιση της υγείας του ατόμου - μονάδα με την υγεία της κοινότητας, καθώς και οι επιπτώσεις που έχει πάνω στην εξέλιξή της. Φυσικά, ισχύει και η αμφίδρομη σχέση.

Βέβαια, δεν περιμένουμε από το σύστημα να έχει μια συνολική θεώρηση του ζητήματος, μάλλον, επιδιώκει να μην έχει. Για να αντιμετωπιστεί το θέμα «υγεία» σε κοινωνικό επίπεδο, είναι απαραίτητος ο σχεδιασμός και η εκτέλεση, συγκεκριμένης βιοπολιτικής. Ως τέτοια, νοούμε εκείνη που θέτει ως πρωταρχικό στόχο την υγεία της φυλετικής κοινότητας. Και για μας η υγεία της φυλετικής κοινότητας προέρχεται, αλλά και προϋποθέτει, την καθαρότητα της φυλής. Είναι, προφανώς, άσκοπο σε κάποιον το να προσπαθεί να εξυγιάνει κάθε μονάδα χωριστά, χωρίς το όλο να είναι υγιές. Και βέβαια, θυμίζει στρουθοκαμηλισμό η στάση των «ανθρωπιστών» που καταναλίσκουν όλη την αμφισβητούμενη βιολογική τους ενέργεια σε άναρθρες κραυγές για την υπεράσπιση των ατομικών δικαιωμάτων στην υγεία. Κρύβουν, όμως, επιμελημένα, τα εγκλήματα που γίνονται σε βάρος των αντίστοιχων κοινωνικών. Δυστυχώς διαφεύγει η βάση του προβλήματος και η λύση του βρίσκεται στην καθιέρωση της ευγονικής. Είτε για λόγους καθαρά πρακτικούς (ο αποκλεισμός γενετικών επιβαρύνσεων επιτρέπει την αποκέντρωση του επιστημονικού ενδιαφέροντος και την εξεύρεση οικονομικών πόρων, για την αντιμετώπιση των υπολοίπων παθήσεων – σε ατομικό επίπεδο), είτε για λόγους ουσίας (η συνολική βελτίωση του επιπέδου υγείας αποτελεί τον άμεσο στόχο της κοινωνικής πρόνοιας, δηλαδή την παροχή καλύτερης ποιότητας ζωής – σε κοινωνικό επίπεδο). Στο θέμα της ευγονικής πρέπει να γίνει κατανοητό πως ο καθένας οφείλει να λάβει τις ευθύνες του, στο βαθμό που του αναλογούν, χωρίς να κρύβεται πίσω από ψευτοδιλήμματα ψυχικής αδυναμίας, ή υπεράσπισης μιας, ήδη διάτρητης, ηθικής υπόστασης.

Μια διάσταση, που συχνά ξεφεύγει των θεωρήσεών μας, είναι αυτή της ψυχικής υγείας. Είναι αναγκαίο, σε κάθε άτομο, να βρίσκεται σε ισορροπία με τον ψυχικό του κόσμο, όπως είναι αναγκαίο σε κάθε λαό να βρίσκεται σε συμφωνία με την έκφραση της συνείδησής του. Είναι καθομολογούμενο πως αυτό δε συμβαίνει στις ημέρες μας. Οι λόγοι φαίνονται πολλοί – έντονη ζωή, άγχος, αποξένωση – όμως, έχουν έναν κοινό παρονομαστή, την απομόνωση του ατόμου από το περιβάλλον του, κοινωνικό και φυσικό. Εδώ ακριβώς στηρίζεται η όλη θεώρηση του καπιταλιστικού συστήματος. Το άτομο δρα, λειτουργεί ως μονάδα, προβάλλεται ο ωφελιμισμός, καταργείται κάθε στοιχείο συλλογικότητας. Έτσι, το σύνολο σπάει σε μικρά, άσχετα μεταξύ τους, κομμάτια. Παράλληλα, φέρνονται και ξένα κομμάτια, για να δυσκολέψουν ακόμη περισσότερο την επανασύνδεση. Είναι οι κάθε λογής αλλόφυλοι, τα «φτηνά εργατικά χέρια» που εγκαθιστούν στον τόπο οι εργοδότες. Η επιμειξία έρχεται να ολοκληρώσει την εικόνα της καταστροφής.

Ταυτόχρονα, οι δεσμοί του ανθρώπου με τη μοναδική ζωογόνα πηγή, τη Φύση, σπάνε. Το φυσικό περιβάλλον αμαυρώνεται μέρα με τη μέρα. Η εντατικοποίηση της παραγωγής με επακόλουθο τη ρύπανση, σε όλες της τις μορφές (απόβλητα, ηχορρύπανση, «χρήση φυσικού πλούτου» κ.λπ.) οδηγεί σε ένα φαύλο κύκλο διαιώνισης της ασχήμιας, μέχρι τον τελικό αφανισμό καθετί ωραίου. Και η μόνη αντίδραση, πέρα από τη μονότονη επανάληψη ευχολόγιων έρχεται από κάποιους «ελευθεριάζοντες» οικολόγους, γραφικούς τύπους μιας παρηκμασμένης εποχής.

Πάντως, ο τομέας εκείνος, στον οποίο φαίνεται σε όλους του τις διαστάσεις το πρόβλημα της υγείας, είναι αυτός της παροχής ιατρικής περίθαλψης. Αξίζει να αναφερθούμε επιγραμματικά στο θλιβερό θέαμα που παρουσιάζει η ιατρική περίθαλψη στη χώρα μας – μια εικόνα που, σε γενικές γραμμές, μοιάζει σε όλες τις δυτικές χώρες.

Είναι γνωστή η θλιβερή εικόνα που παρουσιάζουν τα δημόσια νοσοκομεία. Η έλλειψη κάθε μορφής οργανώσεως επακόλουθο του μοναδικού ενδιαφέροντος των διοικούντων για πολιτική προβολή, μέσα από τις δημοκρατικές τους δομές και ευαισθησίες, για υπεξαίρεση κάποιων χρημάτων, για ένα μικρό βόλεμα, στη χειρότερη περίπτωση. Η έλλειψη οικονομικών πόρων, ή η κατασπατάληση των υπαρχόντων σε ανούσιες εκδηλώσεις

(αλληλεγγύης στη Νικαράγουα, καλλιτεχνικής συζήτησης για εικαστικές παρεμβάσεις κ.λπ.). Η επιστημονική ανεπάρκεια των ιατρών και η παντελής έλλειψη ενδιαφέροντός τους για τον άρρωστο. Η αδιαφορία του νοσηλευτικού προσωπικού. Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα, στην καλύτερη περίπτωση, να στοιβάζονται οι άρρωστοι στα ράντζα, τους διαδρόμους, περιμένοντας μήπως και τύχη στις περισσότερες περιπτώσεις, ασχοληθεί κάποιος μαζί τους.

Υπάρχει, βέβαια και η χειρότερη περίπτωση. Μη έχοντας, πλέον, εμπιστοσύνη στο δημόσιο, να γυρνούν από γιατρό σε γιατρό, μήπως ανακαλύψουν από τι πάσχουν. Και στο σημείο αυτό, έρχεται το κράτος, καλύπτοντας τις δικές του αδυναμίες, εθελοτυφλώντας να δώσει «κίνητρο» και χώρο στην ιδιωτική πρωτοβουλία. Για να κάνει όμως τι; Τις περισσότερες φορές, να καταληστέψει όποιον ατυχή περάσει από τα χέρια της.

Βέβαια, υπάρχουν πάντοτε και τα ανάλογα επιχειρήματα. Ο ιδιώτης, λένε, οργανώνει καλύτερα τη δουλειά του, ενδιαφέρεται περισσότερο, αποδίδει καλύτερα. Προσφέρει υψηλότερης στάθμης ιατρική περίθαλψη, δηλαδή καλύτερα θεραπευτικά αποτελέσματα γαρνιρισμένα με πιο ανθρώπινη αντιμετώπιση του αρρώστου. Επομένως, όλα γίνονται με βάση τους νόμους του management. Πώς θα γινόταν αλλιώς, αφού η υπόθεση «υγεία» προσφέρεται για το μεγαλύτερο κέρδος;

Πράγματι, το κέρδος είναι το κλειδί στην όλη υπόθεση. Από όσους μπορεί ο καπιταλιστής να κερδίσει, θα κερδίσει. Από όσους δεν μπορεί – γιατί δεν έχουν – θα τους αφήσει να σέρνονται στους στάβλους, κυριολεκτικά (οι θάλαμοι του Νοσοκομείου «Αιγινήτειο» χρησίμευαν ως στάβλοι μέχρι το 1930) των δημόσιων νοσοκομείων.

Όπως όλα τα αγαθά στην εποχή μας, έτσι κι η υγεία μετριέται με το χρήμα.

Όμως, με ποια κρατική περίθαλψη συγκρίνεται η ιδιωτική; Μα, βέβαια, με την υπάρχουσα, για τη βελτίωση της οποίας κανείς δεν ενδιαφέρεται να εργαστεί. Γιατί ο κάθε γιατρός εξετάζει τους δικούς του αρρώστους, από τους οποίους πληρώνεται έξω από το νοσοκομείο. Γιατί ο κάθε διευθυντής συνεργάζεται με πολυεθνικά ιατρικά κέντρα, που δημιουργούν παραρτήματα στη χώρα μας και παραπέμπει εκεί τους αρρώστους, με αντάλλαγμα μεγάλα ποσοστά. Γιατί το κάθε γρανάζι του συστήματος προσπαθεί να βολευτεί όσο το δυνατόν καλύτερα. Γιατί δεν υπάρχει Κράτος Πρόνοιας.

Με τη διάσταση που δώσαμε στον όρο «υγεία», δηλαδή τη θεώρησή του σε ατομικό και κοινωνικό - φυλετικό επίπεδο, φαίνεται και η μέγιστη σημασία που έχει η εγκατάσταση ενός Κράτους Πρόνοιας. Είναι το Κράτος, που με τη συνολική του αντίληψη, θα ενδιαφερθεί για την παροχή άρτιας ιατρικής περίθαλψης, με ό,τι αυτό συνεπάγεται σε εξοπλισμό, προσωπικό και οργάνωση. Θα μεριμνήσει για την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων, για την άνοδο της ποιότητας ζωής. Το Κράτος, με τη βιοπολιτική που θα ασκήσει θα προάγει την κοινωνική υγεία, θα επηρεάσει καταλυτικά την εξέλιξη της κοινότητας.

Το Κράτος, δηλαδή, η λαϊκή κοινότητα, είναι αναγκαίο να πάρει την απόλυτη ευθύνη για την προαγωγή της υγείας. Είναι ένα θέμα που αφορά την παραπέρα πορεία της κοινότητας, την επιβίωσή της. Επομένως, δεν μπορεί να αφεθεί στα χέρια του όποιου επιτήδειου «επιτυχημένου» μεγαλοεπιχειρηματία της εποχή μας.

«Είναι γνωστή η θλιβερή εικόνα που παρουσιάζουν τα δημόσια νοσοκομεία. Η έλλειψη κάθε μορφής οργανώσεως, επακόλουθο του μοναδικού ενδιαφέροντος των διοικούντων για πολιτική προβολή, μέσα από τις δημοκρατικές τους δομές και ευαισθησίες, για υπεξαίρεση χρημάτων, για ένα μικρό βόλεμα στη χειρότερη περίπτωση».

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

«Στη ζωή Αίμα και Γνώση πρέπει να συμπίπτουν – τότε ξεπηδά το Πνεύμα»
FRANZ SCHAUWECKER

Αν η Νεολαία κάθε εποχής, αποτελεί και καταδεικνύει το Μέλλον μιας ολόκληρης κοινωνίας, τότε η Παιδεία είναι η Δύναμη εκείνη που όντας συνυφασμένη με τη Νεολαία – καθορίζει και ρυθμίζει αυτό το Μέλλον: Απ' αυτό και μόνο μπορούμε να κατανοήσουμε τι ζωτικής σημασίας γεγονός είναι το να βρίσκεται στα δικά μας χέρια!

Κι αν κάποιος θεωρήσει κυνικό το να ομολογούμε τοιουτοτρόπως τις αντιλήψεις μας, ας μας επιτρέψει να θεωρούμε εμείς πιότερο κυνικό το να βρίσκεται η Παιδεία και οι Νέοι της Πατρίδος μας στα χέρια των εχθρών της! Και επειδή ακριβώς τυχαίνει και είμαστε Νέοι άνθρωποι – εμείς οι αποτελούντες τον ΛΑΪΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ – οι περισσότεροι μετέχοντες σ' αυτό το παράξενο κατασκεύασμα που θέλει να αυτοαποκαλείται ελληνική Παιδεία, γι' αυτό το λόγο νομίζω ότι η θέση μας έχει την ιδιάζουσά της βαρύτητα.

Είναι πραγματικό κρίμα για εμάς τους Νέους και για την κοινωνία ολάκερη, στα λίγα χρόνια της βιολογικής Νειότης, που η θεία πρόνοια μας προίκισε με μέγιστη θέληση, δίψα και ζωτικότητα, να περνάμε μέσα απ' αυτό το κατάξερο, αφιλόξενο, αποπνικτικό, άνυδρο και σεληνιακό τοπίο της σύγχρονης Εκπαίδευσης. Και αξίζει κάθε Αναγνώριση όποιος καταφέρνει να περάσει από εκεί, όπως την πάπια που βγαίνει στεγνή μετά τη βόλτα και τις βουτιές της στο νερό! Ας αγγίξουμε όμως λίγο τα χαρακτηριστικά της Παιδείας – σήμερα, υποσχόμενοι ότι θα επανέλθουμε σε άλλο τεύχος.

Και πρώτα απ' όλα ας δούμε τον άνθρωπο που επωμίζεται τον Μέγα ρόλο του εκπαιδευτικού. Πριν λίγα χρόνια στα σχολεία μας κυριαρχούσε ο μπολσεβίκος καθηγητής και δάσκαλος αυτός που πατώντας ξεδιάντροπα, στη νεανική ανιδιοτέλεια και επαναστατικότητα έσπερνε με μαεστρία τον παραδεισένιο κόσμο της πιο αντιφυσικής και αντιανθρώπινης απάτης της Ιστορίας. Ξεκίνησε από εκεί μια καλοφτιαγμένη παγίδα αμφισβήτησης σε έννοιες – κλειδιά για τη ζωή ενός Λαού: μαθαίνουμε ότι η Πατρίδα, η Ιστορία, η Φυλή, οι Εθνικές γιορτές, οι Ήρωες, ο Εθνικός μας Ύμνος και η Σημαία δεν αξίζουν και πολλά μπροστά στον Άνθρωπο, στο Διεθνισμό, στην Ισότητα, στην Ειρήνη, στον Ευτυχισμένο κόσμο (τι αφηρημένα τα έλεγαν και πόσο τους διέψευσαν τα πράγματα)! Το μπολσεβίκο αργά το διαδέχεται ένας χειρότερος τύπος εκπαιδευτικού: είναι το άβουλο, κενό, κουρασμένο κατασκεύασμα του αμόκ στο οποίο παραδέρνει η Πατρίδα μας – μέσα στα κίβδηλα ιδανικά μιας στυγνής τεχνοκρατικής καπιταλιστικής ανάπτυξης που σκοπό έχει την συνεχή αναπαραγωγή φτηνών και υπάκουων μισθωτών δούλων – εύκολα μεταχειριζόμενων στα «ειδικά» χέρια της Πλουτοκρατίας.

Αναλογίζομαι τον Μέγα ΙΩΝΑ ΔΡΑΓΟΥΜΗ που στις αρχές του αιώνα μας, μαστίγωνε με τέτοια ιερά λόγια τους κοιμισμένους κομπογιανίτες που αποξέραιναν τα Ελληνόπουλα: «Οι δάσκαλοι που δεν έχουν για να μεταδώσουν ενθουσιασμό πρέπει να σκοτώνονται»! Δεν είναι δυνατόν να περιμένουμε ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ στην Παιδεία και την Πατρίδα χωρίς ένα ΝΕΟ ΔΑΣΚΑΛΟ, μα το κυριώτερο χωρίς μια ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ. Κι όσο οι θεοί της υπάρχουσας κοινωνίας ακούνε στο όνομα: Χρήμα, Κέρδος, Τοκογλυφία, Οικονομία, Τεχνολογία, Βόλεμα, Κατανάλωση, Εμπόριο – μην περιμένετε παρά μόνο Χάος.

Δεν είναι τυχαίο, ούτε με εκπλήσσει, το γεγονός του παλαιότερου Δασκάλου που – όπως ακούω νοσταλγικά απ' τους μεγαλύτερους – με το τριμμένο κοστούμι και τη μοναδική γραβάτα (δείγματα μιας Τιμής που έφυγε), δακρυσμένος απάγγειλε το «ΧΩΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ» του Γ. Δροσίνη ή τη «ΔΕΗΣΗ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΗΛ» του Αρ. Βαλαωρίτη που μιλούσε για τον Διγ. Ακρίτα, τον Μ. Αλέξανδρο, την Πόλη, τη Μεγάλη Ελλάδα! Πόσος λίγος χρόνος για να 'ρθει η Παρακμή, ο ξεπεσμός, η διαφθορά, το Τίποτα... Μα όλα αυτά, μας δείχνουν ότι οι Παιδαγωγός, τότε αυτός ο Αξιοπρεπής ΕΛΛΗΝΑΣ Παιδαγωγός, είχε κοινωνίσει στις Αξίες και τα Ιδανικά μιας άλλης κοινωνίας, κοινωνία που είχε ακόμη ΜΥΘΟΥΣ ΖΩΗΣ. Και ο σημερινός εκπαιδευτικός στην κοινωνία κοινωνεί – μόνο που σήμερα είμαστε στον αστερισμό του Κοσκωτά, του Ντέταρι, των Computers και της Coca - Cola! Όλα τα «ιδανικά» που από εκεί αποκομίζει... καλλείται να μεταφυτέψει στις άδολες νεανικές ψυχές· το βόλεμα, η ανεργία, τα αδιέξοδα, τα ναρκωτικά θα 'ρθουν μόνα τους... Η Δημοκρατία αποδεικνύεται στην πράξη ο νεκροθάφτης κάθε έξαρσης, κάθε Δημιουργίας και Προκοπής – η Δημοκρατία είναι στις μέρες μας ο γεννήτορας κάθε κακού. Πού είναι η πνευματική και πολιτική αγωγή της Νεολαίας μας; Μήπως καλλιεργείται με τον φόρτο άχρηστης γνώσης χωρίς πρακτικό και ουσιαστικό αντίκρυσμα; Μήπως καλλιεργείται με το κυνήγι μιας θέσης στο Δημόσιο και της σύνταξης στα 20 χρόνια; Μήπως καλλιεργείται με τα νέα βιβλία της Ιστορίας «που αποφεύγουν φράσεις - αιχμές κατά των συμμάχων - γειτόνων Τούρκων»; Καταργήστε επιτέλους κι αυτήν την Ιστορία του 1821 – προκαλεί το... υπέροχο αίσθημα της ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗΣ φιλίας! Πού είναι η σωματική αγωγή; Με μια ώρα Γυμναστική την εβδομάδα μέσα στο στρες των μαθημάτων; Και μήπως η έλλειψη αυτής της αγωγής είναι γεννεσιουργός πλείστων κακών, στην υγεία των νέων και άρα στο ίδιο το Μέλλον του Λαού μας;

Πώς τέλος πάντων βλέπετε την αναβάθμιση

που μας προτείνετε: Μέσα απ' το βιασμό της ήδη κακοποιηθείσης γλώσσας; Μήπως απ' την κατάργηση των Αρχαίων Ελληνικών; Μήπως απ' την παντελή έλλειψη εξοπλισμού στα Σχολεία; Μήπως απ' τα δεκάδες ιδιωτικά φροντιστήρια και πανεπιστήμια; Πάψετε επιτέλους να βγάζετε δυστυχισμένους, γερασμένους απ' τα Σχολεία σας! Μα εμείς δεν μεμψιμοιρούμε – ΕΙΜΑΣΤΕ ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΝΟΘΕΥΤΟ και την Παιδεία – όχι για τη Δημοκρατία και την Πλουτοκρατία – μα για την ΠΑΤΡΙΔΑ και την ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ. Μαζί όμως με την παιδεία, την κοινωνία· τη Νέα Εθνικοσοσιαλιστική Πολιτεία: ΕΧΟΥΜΕ ΔΙΚΙΟ ΚΑΙ ΘΑ ΤΟ ΠΑΡΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΜΑΣ.

Κάποτε ο ΓΚΑΙΤΕ μίλησε για «ΣΕΒΑΣΜΟ γι' αυτό που βρίσκεται πάνω από μας, γύρω από μας και κάτω από μας». Αυτόν τον ΣΕΒΑΣΜΟ καλείται σήμερα να σαλπίσει η Νέα Αντίληψη που εμείς έχουμε για την Παιδεία, την ΕΛΛΗΝΙΚΗ, τη δική μας Παιδεία:

ΣΕΒΑΣΜΟ ΣΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΝΑ ΕΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΠΟΥ ΘΑ 'ΡΘΕΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΜΑΣ

ΤΕΥΘΡΩΝ ΝΕΣΤΟΡΑΚΟΣ

Συνηθισμένη εικόνα των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων. Κουρελαριό, μικροπολιτική, κομματισμός, φτήνια, μπολσεβίκοι, αναρχισμός, ψευτοκουλτούρα και σπουδές μηδέν...

«Ήρθα από μια κοινωνία όπου κανείς δεν μπορεί να πει τίποτα, σε μια κοινωνία όπου μπορεί κανείς να πει οτιδήποτε και όπου αυτό δεν χρησιμεύει σε τίποτα»

Σολζενίτσιν

ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΟΧΛΩΝ

«Το σύνολο των κοινών χαρακτήρων που επιβάλλονται απ' το περιβάλλον και την κληρονομικότητα σ' όλα τα άτομα ενός λαού αποτελεί την ψυχή αυτού του λαού.

Οι χαρακτήρες αυτοί, όντας προγονικής καταγωγής, είναι πολύ σταθεροί. Αλλά όταν, κάτω από διαφορετικές επιδράσεις, τύχει να συγκεντρωθούν ορισμένοι άνθρωποι, η παρατήρηση αποδείχνει πως στους προγονικούς χαρακτήρες τους προστίθεται και μια σειρά από καινούργιους χαρακτήρες που διαφέρουν κάποτε πολύ από τους αντίστοιχους της φυλής.

Το σύνολό τους αποτελεί μια πανίσχυρη αλλά στιγμιαία ομαδική ψυχή.

Οι όχλοι πάντα διαδραμάτισαν σοβαρό ρόλο στην ιστορία, ποτέ όμως τόσο σημαντικό όσο σήμερα. Η ασυνείδητη δράση των όχλων, υποκαθιστάμενη στη συνειδητή δραστηριότητα των ατόμων, αντιπροσωπεύει ένα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της σημερινής εποχής».

Γουσταύου Λε Μπον - Η ψυχολογία των όχλων - Γαλλία 1895

Πράγματι, προφητικά ήταν τα λόγια αυτά του Γουσταύου Λε Μπον, έναν σχεδόν αιώνα πριν (1895). Σκεφθείτε όμως πως αν τότε όπως αναφέρει είχε κάποια σημαντική επιρροή η ασυνείδητη δράση των όχλων, σκεφθείτε πόσο σήμερα αυτή η επιρροή έχει πολλαπλασιασθεί. 1895, η βιομηχανική επανάσταση κάνει τα πρώτα της βήματα: Η τυπογραφία, οι εφημερίδες επιρρεάζουν ασήμαντα τους λαούς. Οι πρώτοι προπαγανδιστές και ινστρούχτορες μοιάζουν σχεδόν γραφικοί τύποι. Οι λαοί παραμένουν αμετακίνητοι στις παραδόσεις τους και στις πατροπαράδοτες συνήθειές τους. Δεν υπήρχαν τότε τα σημερινά μέσα μαζικής ενημερώσεως και επικοινωνίας και παρ' όλα αυτά η κατάρα του σημερινού κατεστημένου, που είναι η ψυχολογία των όχλων είχε τη θέση της και στη ζωή του 1895. Σήμερα βεβαίως τα πράγματα έχουν αλλάξει εντελώς. Ποιές παραδόσεις και ποιά έθιμα; Οι εξυπνάκηδες της σημερινής εξαθλιωμένης νεοελληνικής ζωής για κάθε τι το εθνικό απαντούν με ύφος «σοφιστικό» πως είναι ξεπερασμένο. Ακούνε νέγρικη μουσική (κατά προτίμηση τζαζ), λατρεύουν τον Πικάσο, αλλά όμως δεν τον «καταλαβαίνουν», έχουν «ψυχολογικά προβλήματα» και προσπαθούν με περίτεχνους κουλτουριάρικους τρόπους να εξηγήσουν πώς «λειτουργούν», χρησιμοποιούν ξένες λέξεις στην ομιλία τους γιατί αυτό είναι πολύ «ιν» και γενικά δεν ξέρουν πού πάνε και πού πηγαίνουν. Δορυφορική τηλεόραση, video, ελεύθερη ραδιοφωνία, κομπιούτερ, Ντιλλεριλίκια και προμηθειούλες, ψώνια στο Λονδίνο και πακέτα, πολλά πακέτα είναι τα σημερινά τους ιδανικά. Στην τελευταία λέξη, που ανέφερα, θα ήθελα λιγάκι να σταθώ. Πακέτα, μια λέξη μαγική της εποχής: πακέτα πληροφοριών, πακέτα προσφορών, πακέτα προγραμμάτων, πακέτα παροχών, πακέτα φορολογικών ελαφρύνσεων, πακέτα δικαιωμάτων κ.λπ. Όλη η ζωή μας στιβαγμένη σε πακέτα, όπως η σύγχρονη θεά η πληροφορική διατάζει. Όχι, όχι ποτέ! Εμάς δεν θα μας βάλετε σε κανένα πακέτο θλιβερά ανθρωπάκια, αστείοι μίμοι του εβραϊκού τρόπου ζωής.

Ας επανέλθουμε όμως στο θέμα μας, επισημαίνοντας για μια ακόμη φορά πως αυτά που ο Λε Μπον στα 1895 θεωρούσε καταστροφικά για την πορεία κάθε πολιτισμού, σήμερα έχουν πλέον ισχύ καθολικού νόμου. «Μόνο καταστρεπτικό ρόλο μπορούν να παίξουν οι όχλοι. Εξ αιτίας τους επιτελείται η διάλυση των πολιτισμών» γράφει χαρακτηριστικά. Σήμερα, για να είμαστε ρεαλιστές συνειδητά Έθνη δεν υπάρχουν. Η μόνη λέξη για να περιγράψουμε κάθε μαζικό σύνολο ανθρώπων σήμερα είναι μια και μοναδική: ΟΧΛΟΣ. Και σε αυτή τη μίζερη σημερινή πραγματικότητα δυστυχώς συμμετοχή έχει και η πατρίδα μας. Και ο ελληνικός λαός κι αυτός σήμερα δεν είναι τίποτε άλλο από έναν θλιβερό όχλο, που ποδηγετείται από φτηνούς δημαγωγούς, κίτρινες φυλλάδες, ανόητα ραδιόφωνα και χυδαίες εικόνες τηλεοράσεως.

Η έννοια Φυλή, σε αυτή την ίδια τη βιολογική της υπόσταση κινδυνεύει. Υπογεννητικότητα μαστίζει τον λαό μας, ενώ συγχρόνως νέγροι, γύφτοι, Τούρκοι, κίτρινοι γεμίζουν τη χώρα μας. Δεκάδες εκατομμύρια οι έγχρωμοι στην Ευρώπη, στην Ευρώπη που μόλις έναν αιώνα πριν έσφιζε από ζωή και που για να αντιμετωπίσει το πρόβλημα του υπερπληθυσμού, έστελνε μετανάστες σε Αμερική, Αφρική, Αυστραλία. Οι σταθεροί χαρακτήρες συνηθειών, φυσικής εμφανίσεως, ψυχικών τάσεων και νοητικών ευεξιών, όλα αυτά, που με δύο λέξεις θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε φυλετικές παραδόσεις έχουν σχεδόν ολοκληρωτικά εξαληφθεί.

Αυτό που σαν ερώτημα προκύπτει είναι το εξής: Τι απ' τα δύο ήλθε πρώτα; Η απώλεια της συνείδησης των λαών και στη συνέχεια η οχλοποίηση - μαζοποίησή τους ή το αντίστροφο; Τι έφερε το άλλο; Η εγκατάλειψη των φυλετικών παραδόσεων οδήγησε στις σημερινές νέες συνήθειες ή η εμφάνιση και η επιβολή του νέου τρόπου ζωής πα-

ραμέρισε τα πατροπαράδοτα ήθη και έθιμα;

Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα υπάρχει γλαφυρά γραμμένη στο περίφημο κλασικό βιβλίο του Γουσταύου Λε Μπον «Η ψυχολογία των όχλων». Ο λόγος, λοιπόν, στον Λε Μπον, που γράφει:

«Οι χαρακτήρες των όχλων είναι τόσο λιγότερο έντονοι, όσο ισχυρότερη είναι η ψυχή της φυλής. Η κυριαρχία των όχλων οδηγεί στη βαρβαρότητα. Μόνο αποκτώντας μια ψυχή πάγια συγκροτημένη, η φυλή ξεφεύγει από τη βαρβαρότητα».

«Ο κάθε λαός είναι ένας οργανισμός δημιουργημένος απ' το παρελθόν. Όπως κάθε οργανισμός δεν μπορεί να τροποποιηθεί παρά μόνο με αργές κληρονομικές συσσωρεύσεις. Οι αληθινοί καθοδηγητές των λαών είναι οι παραδόσεις τους, δίχως παραδόσεις, δηλαδή δίχως εθνική ψυχή, κανένας πολιτισμός δεν είναι δυνατός».

Αυτό που σαν συμπέρασμα προκύπτει από τα γραφόμενα του Λε Μπον είναι πως Φυλή καθαρή με συνείδηση της αποστολής της, με ισχυρές και ζωντανές παραδόσεις δεν κινδυνεύει να μεταβληθεί σε άβουλο όχλο. Να λοιπόν ο λόγος που οι σημερινοί αφέντες της γης πολεμούν περισσότερο από οτιδήποτε άλλο δύο πράγματα, την καθαρότητα της Φυλής με τις επιμειξίες και την καταστροφή κάθε εθνικής παραδόσεως με τα μέσα μαζικής ενημερώσεως. Να λοιπόν και ο λόγος που εμείς σε αντίθεση προς τη σημερινή βαρβαρότητα και εξαθλίωση πρέπει πάνω απ' όλα να πολεμήσουμε για δύο πράγματα: ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ.

Κάθε παράδοση βγαλμένη από τα σπλάχνα του λαού μας πρέπει να είναι για μας ένας πολύτιμος θησαυρός, που πρέπει να διαφυλάξουμε. Κάθε παραμύθι της γιαγιάς μας και μια ιερή παρακαταθήκη. Κάθε ξένη λέξη στη λαλιά μας και ένας αδίστακτος εχθρός, που πρέπει να εξοντώσουμε. Κάθε όρος ξενόφερτος, κάθε συνήθεια που δεν είναι ελληνική και ένα καρκίνωμα στο σώμα του πολιτισμού μας. Κάθε αράπης, που θέλει να παντρευτεί Ελληνίδα για να εγκατασταθεί μόνιμα και νόμιμα πλέον στην πατρίδα μας και ένα παράσιτο στο κορμί του λαού μας. Κάθε απληροφόρητος συμπατριώτης μας που γεμάτος ξενομανία πιθηκίζει συνήθειες και εκφράσεις ξένων και ένας ακόμη χαμένος αδελφός που πρέπει να ξυπνήσουμε για το μεγάλο προσκλητήριο. Ο αγώνας μας θα είναι δύσκολος, τα μέσα μας είναι πενιχρά, ο εχθρός είναι παντοδύναμος. Όμως θα νικήσουμε, γιατί παραστάτες στον Αγώνα μας, στον Αγώνα μας για το Νέο Ελληνικό Πολιτισμό στέκουν οι χιλιάδες χιλιάδων νεκρών προγόνων που έσπειραν τα κόκαλά τους απ' άκρη σ' άκρη της Ελληνικής Γης. Τελικά θα Νικήσουμε, γιατί: «ΣΕ ΤΟΥΤΑ ΕΔΩ ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΚΑΚΙΑ ΣΚΟΥΡΙΑ ΔΕΝ ΠΙΑΝΕΙ...».

«Τα χειρότερα αποτελέσματα από τη διασταύρωση, ετερογενών φυλών – πέραν του εκφυλισμού και της φυσικής διαστρεβλώσεως – έχομε στη διάσπαση και στην εσωτερική αντίφαση, δηλαδή στην καταστροφή της εντός του ανθρωπίνου όντος ενοικούσης ενότητος».

Ιούλιος Έβολα

Το απόλυτο ταίριασμα όλων των ιδιαίτερων κανόνων της συμπεριφοράς, που χαρακτηρίζουν ένα λαό, εξηγεί, γιατί είναι γενικά πολύ επικίνδυνο να αναμειγνύονται διαφορετικοί πολιτισμοί. Για να καταστραφεί ένας πολιτισμός, αρκεί συχνά αυτός να έρθει μόνο σε επαφή με έναν άλλο»

Κόνραντ Λόρεντς, θεμελιωτής της Κοινωνοιοβιολογίας, Βραβείο Nobel

«Η βιολογική καταστροφή φέρνει την πολιτιστική καταστροφή. Και αντιστρόφως, η πτώση του πολιτισμού συνεπιφέρει τη βιολογική διαφθορά, η οποία οδηγεί σε μεγαλύτερη πολιτιστική πτώση».

Darlington

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ: *Οικολογικό κίνημα πριν τη σημερινή «οικολογία»*

Ένα από τα καίρια προβλήματα της σύγχρονης εποχής αποτελεί η μόλυνση του περιβάλλοντος. Ένα πρόβλημα χαρακτηριστικό της εποχής που ακολούθησε τη βιομηχανική επανάσταση και που μέρα με τη μέρα γίνεται οξύτερο – παρά τις προσπάθειες που καταβάλλονται για την αντιμετώπισή του – και που έχει φτάσει σε σημείο να απειλεί όχι πια την ποιότητα της ζωής, αλλά και την ίδια την ύπαρξή της. Φυσικά δεν χρειάζονται πολλά επιχειρήματα για να στηριχθεί μια τέτοια άποψη, μια και γεγονότα της καθημερινής ζωής μας πείθουν για την ορθότητά της. Δημιουργούνται όμως αυτόματα κάποια φλέγοντα ερωτήματα τόσο για την προέλευση και την πηγή του προβλήματος όσο και για την αδυναμία αντιμετωπίσεώς του και μάλιστα σε χώρες προηγμένες τεχνολογικά.

Σε ό,τι αφορά την πηγή του κακού θα μπορούσε κάποιος να αναρωτηθεί: Μα είναι δυνατόν να επιθυμεί κανείς την καταστροφή του; Δεν βλέπουν οι κύριοι αυτοί που ηγούνται των λαών ότι μας οδηγούν στην ανεπανόρθωτη διατάραξη της οικολογικής ισορροπίας; Και φυσικά η απάντηση είναι πολύ απλή, αρκεί να έχει κατανοήσει κανείς ποιοι είναι αυτοί που καθορίζουν σήμερα τη ροή των πραγμάτων και αυτοί δεν είναι άλλοι από τους Εβραίους και από τους πουλημένους σ' αυτούς πολιτικούς και οικονομικούς παράγοντες, κυρίως της Ευρώπης και της Β. Αμερικής. Η κυριαρχία του οικονομικού δόγματος που τόσο ύπουλα κατάφεραν οι Εβραίοι να ενσταλάξουν στη σκέψη των Λευκών λαών είναι αυτή που υπαγορεύει την προτεραιότητα του μέγιστου κέρδους με κάθε δυνατό αντάλλαγμα. Είναι η «ιδεολογία» που ενδιαφέρεται αποκλειστικά και μόνο για την αγορά και την πώληση προϊόντων μέσα από τη μανία της κατανάλωσης. Τα επακόλουθα αυτής της τοποθέτησης είναι δευτερεύουσας σημασίας. Και βέβαια είναι λογικό να αδιαφορήσει ο τυχαίος βιομήχανος για τη μόλυνση που προκαλούν τα απόβλητα των εργοστασίων του στη θάλασσα όπου χύνονται όταν η λήψη των απαραίτητων μέτρων για την αποφυγή της ρύπανσης αυξάνει το κόστος της παραγωγής και κατά συνέπεια μειώνει το κέρδος. Αλλά και όταν και όπου υπάρχει σχετική νομοθεσία που επιβάλλει τη λήψη κάποιων μέτρων αποτελεί κύριο μέλημα των διαφόρων εταιριών το πώς θα υλοποιήσουν φαινομενικά τη νομοθεσία ώστε τελικά να μη μειωθεί το κέρδος τους και κατά ελάχιστο ποσοστό.

Θα μπορούσε κανείς να αντιτάξει το επιχείρημα ότι υπάρχουν παραδείγματα περιπτώσεων όπου τα μέτρα που ελήφθησαν απέδωσαν σε μεγάλο ποσοστό όπως η επαναλειτουργία του οικολογικού κύκλου στον Τάμεση που είχε ολοκληρωτικά νεκρωθεί εξαιτίας της ρύπανσης. Ακόμα και αν δεν λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι η οικολογική ισορροπία δεν έχει πλήρως αποκατασταθεί στο αρχικό της στάδιο και σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι φανερό ότι αναφερόμαστε σε ακραία παραδείγματα όπου η κατάσταση είχε φτάσει κυριολεκτικά στο απροχώρητο. Και εδώ βρίσκεται η ουσία του προβλήματος. Τα μέτρα αυτά ήταν έκτακτα και επείγοντα και ελήφθησαν με σκοπό την επανόρθωση τραγικών σφαλμάτων και αποκατάσταση του «θύματος» ενός οικολογικού εγκλήματος. Όμως τέτοια εγκλήματα διαπράττονται καθημερινά και με πολλαπλάσιο ρυθμό από αυτά που αποκαθίστανται. Είναι η λογική του οικονομικού δόγματος τέτοια (είτε αυτό εκφράζεται σαν καπιταλισμός, είτε σαν κομμουνισμός) που δεν μπορεί να εννοήσει ότι υπάρχουν ορισμένες αξίες που δεν αποτιμώνται σε ποσοστιαίες μονάδες κέρδους ή ζημίας. Όσο κυριαρχεί το οικονομικό δόγμα η τραγική αυτή κατάσταση όχι μόνο θα διαιωνίζεται αλλά και θα επιδεινώνεται με μοναδικό τέρμα την πλήρη και ολοκληρωτική οικολογική καταστροφή.

Είναι αλήθεια ότι τα τελευταία χρόνια παρουσιάτηκαν – κυρίως σε κράτη που αντιμετωπίζουν έντονο οικολογικό πρόβλημα – κάποιες ομάδες ανθρώπων που όψιμα αποφάσισαν να ανησυχήσουν για την κατάσταση που δημιουργήθηκε και να διαμαρτυρηθούν γι' αυτή.

Παρ' όλο που ανάμεσά τους υπάρχουν κάποια ίσως αξιόλογα άτομα που μέσα στη γενική αδιαφορία και τη μανία της υπερκατανάλωσης αποφάσισαν να ανησυχήσουν για κάτι, είναι φανερό πως διοχετεύουν την ενεργητικότητά τους σε λανθασμένο δρόμο. Δεν μπορούν να διακρίνουν ότι δεν είναι το ένα ή το άλλο οικονομικό σύστημα που είναι υπαίτιο για την κατάσταση. Δεν μπορούν να καταλάβουν ότι αποκλειστικός ένοχος είναι η εβραϊκή αντίληψη της κυριαρχίας της οικονομίας πάνω σε κάθε άλλη εκδήλωση της ανθρώπινης δραστηριότητας και δημιουργίας. Το εβραϊκό μικρόβιο μόλυνε πρώτα το μυαλό και κυρίως την ψυχή του ανθρώπου πριν προλάβει να μολύνει τα ποτάμια και θάλασσές του.

Αντίθετα, ο Εθνικοσοσιαλισμός, ο οποίος κάνει μια εντελώς διαφορετική ιεράρχιση των αξιών, έχει τοποθετήσει τη συμφωνία με τη φύση σε πρωτεύουσα θέση. Θεωρεί τη Μητέρα Φύση σαν Απόλυτη Αξία που κανείς και για κανένα λόγο δεν έχει

το δικαίωμα να προσβάλει, εφόσον αυτή αποτελεί τον στίβο στον οποίο καλείται να αγωνιστεί και να δημιουργήσει. Εξάλλου, η λατρεία του Άριου Ανθρώπου για τη Φύση καταδεικνύεται ολοκάθαρα στις Αρχαίες Ευρωπαϊκές Θρησκείες με τη θεοποίηση κάθε μορφής και εκδήλωσή της. Ήταν ακόμη η εποχή που ο Ιουδαιοχριστιανισμός δεν είχε προλάβει να εισάγει τις νεφελώδεις και σκοτεινές αντιλήψεις του για τον προσωρινό χαρακτήρα του γήινου κόσμου, για τον μεταφυσικό παράδεισο ενός άλλου κόσμου και το μίσος του για κάθετι γήινο και επομένως, κατ' αυτόν, κατώτερο και φθαρτό.

Οι σημερινοί Εθνικοσοσιαλιστές σαν γνήσιοι απόγονοι των μακρινών εκείνων αμόλυντων προγόνων δεν μπορούν παρά να θέσουν τα πράγματα στην ορθή τους βάση. Δεν είναι θέμα τεχνολογίας ή θέμα κόστους η προστασία του περιβάλλοντος. Είναι απλά θέμα θεώρησης της ίδιας της ζωής.

Το Λαϊκό Εθνικοσοσιαλιστικό Κράτος έχει πραγματικά και τη θέληση και τη δύναμη να επαναφέρει την οικολογική ισορροπία στην ταλαιπωρημένη Ευρωπαϊκή Γη. Είναι καθήκον όλων όσων πιστεύουν ότι η Φύση αξίζει κάτι περισσότερο από την άπληστη και ξέφρενη εκμετάλλευση που οδηγεί στην κατανάλωση βιομηχανικών και άλλων αγαθών, να πετάξουν τις παρωπίδες και να ψάξουν για τη ρίζα του κακού. Και όταν κοιτάξουν κατάματα τον ύπουλο Σημίτη εχθρό ας θυμηθούν ποιος ήταν στις μέρες μας ο μοναδικός πολέμιός του και ποιος θα συνεχίσει να είναι μέχρι την τελική νίκη.

«Δεν είναι θέμα τεχνολογίας ή θέμα κόστους η προστασία του περιβάλλοντος. Είναι απλά θέμα θεώρησης της ίδιας της ζωής.
Το Λαϊκό Εθνικοσοσιαλιστικό Κράτος έχει πραγματικά και τη θέληση και τη δύναμη να επαναφέρει την οικολογική ισορροπία στην ταλαιπωρημένη Ευρωπαϊκή Γη».

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Επιστήμη είναι η συστηματική αναζήτηση, μελέτη και ταξινόμηση των αιτιών και των ενιαίων καθολικών νόμων, που διέπουν τα φυσικά φαινόμενα, την οποία επιχειρεί ο Άνθρωπος κατά τον αγώνα του να βιώσει, να κατανοήσει και να ερμηνεύσει τον κόσμο. Η Επιστήμη σαν εργαλείο Γνώσεως, του κόσμου της φύσεως και της ζωής, στα χέρια του Ανθρώπου, είναι προϊόν συνεργασίας των αισθήσεων της νοήσεως και της βουλήσεως, και σαν μέθοδό της χρησιμοποιεί την εξής αξιωματικά θεμελιωμένη αιτιακή αλληλουχία: Παρατήρηση - Υπόθεση - Πείραμα - Συλλογισμός - Πόρισμα. Η Επιστήμη είναι μια από τις εκφάνσεις του πολιτισμού.

Προσεγγίζοντας την επιστήμη μέσω του μόλις διατυπωθέντος ορισμού, διατρέχουμε τον κίνδυνο να θεωρηθούμε, καίτοι εθνικοσοσιαλιστές, θιασώτες του περιεχομένου και των κατευθυντηρίων επιλογών της σύγχρονης επιστήμης, όπως την προβάλλει και την καλλιεργεί μονολιθικά το κυρίαρχο σύστημα. Και τούτο, διότι ο ορισμός που δώσαμε δεν φαίνεται να διαφέρει εκ πρώτης όψεως από την αντίστοιχη συμβατική αντίληψη των αντιπάλων μας. Ωστόσο, στην πραγματικότητα το περιεχόμενο, η κατεύθυνση και οι προοπτικές μιας εθνικοσοσιαλιστικής επιστήμης αφίστανται ριζικά από εκείνες της σύγχρονης επιστήμης, αυτής, που εμείς αποκαλούμε Εβραιοφιλελεύθερη.

Η Εθνικοσοσιαλιστική επιστήμη, γνήσιο τέκνο και άξια κληρονόμος της κλασσικής παραδοσιακής επιστήμης του Ευρωπαϊκού πολιτισμού με τις βαθιές ελληνικές καταβολές, υφίσταται από το τέλος του Μεγάλου Ιδεολογικού Πολέμου και την ήττα των ευρωπαϊκών Δυνάμεων ένα απηνή διωγμό.

Τα πορίσματα και οι μέθοδοί της αποτελούν σήμερα αντικείμενο ερμητικής γνώσης, την οποία κατέχει μια μικρή ομάδα μυημένων μελετητών, που αντιστέκονται πεισματικά στο ρεύμα της επιστημονικής αλλοτρίωσης του καιρού μας. Αντίστοιχα η Εβραιοφιλελεύθερη επιστήμη, προϊόν της αντιφυσικής, ψευδοανθρωπιστικής και υποκριτικής Εβραιοφιλελεύθερης ιδεολογίας των δύο τελευταίων αιώνων, γνωρίζει στην εποχή μας τον πιο μεγάλο της θρίαμβο.

Πριν προχωρήσουμε στην έκθεση του περιεχομένου της Εθνικοσοσιαλιστικής Επιστήμης και στην παράθεση των ζωτικών διαφορών που την διακρίνουν ριζικά από την εβραιοφιλελεύθερη επιστήμη των ημερών μας, οφείλουμε να τεκμηριώσουμε επαρκώς τους όρους «Εβραιοφιλελεύθερη» και «Εθνικοσοσιαλιστική» αποσαφηνίζοντας το νόημα και την προέλευσή τους.

Η επιστήμη είναι έκφανση του πολιτισμού. Επομένως η εξέλιξή της δεν είναι ανεξάρτητη από το πλέγμα των εκάστοτε κυριάρχων πολιτιστικών αξιών, τις οποίες κατά φυσική αναγκαιότητα υπηρετεί και προάγει και τις οποίες αναπότρεπτα καλείται «αντικειμενικά» να επικυρώσει.

Η πεποίθηση ότι υπάρχει μια «αντικειμενική», ενιαία εξελισσόμενη, καθολική επιστήμη, ανεξάρτητη από τους φυσικούς προσδιορισμούς του ανθρώπου και την κλιμακωτή τους διαδοχή, δηλαδή τις βιολογικές αρετές του είδους του, τις φυλετικές του καταβολές, την λαϊκή του κοινότητα, την ιστορική του συνείδηση και την πολιτιστική του ταυτότητα, αποτελεί μια αντιφυσική φενάκη, που καλλιέργησε ο ισοπεδωτικός πολιτισμός και η σύγχρονη κυρίαρχη ιδεολογική του διάσταση, ο Εβραιοφιλελευθερισμός. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει «αντικειμενική» επιστήμη. Η επιστήμη είναι η διόπτρα μέσω της οποίας ο Άνθρωπος, υποκείμενος στους φυσικούς του προσδιορισμούς, «βλέπει» τον κόσμο, δηλαδή τον βιώνει, τον κατανοεί και τον ερμηνεύει. Όμως, κάθε φυλή, κάθε λαός και κάθε πολιτισμός, κατά την ανέλιξη του ιστορικού γίγνεσθαι κατασκευάζει τη δική του διόπτρα, σύμφωνη με τα φυλετικά του αρχέτυπα, τις ιδιαίτερες αρετές του, την ιστορική του συνείδηση και τις πολιτιστικές του αξίες. Οι αιώνιοι νόμοι του κόσμου παραμένουν αναλλοίωτοι. Όμως η θέασή τους από τη σκοπιά του Ανθρώπου, ποικίλλει ανάλογα με τις βιολογικές, ιστορικές και πολιτιστικές ιδιαιτερότητες δια των οποίων αυτός τους αντικρύζει. Η μόνη αντικειμενικότητα της επιστήμης είναι η αυστηρή προσήλωσή της στη Φυσική Νομοτέλεια και αναγκαιότητα, η οποία υπαγορεύει στον άνθρωπο μια εξελικτική πορεία προς την κατάκτηση της γνώσεως, προσδιορισμένη από την ανωτέρω περιγραφείσα κλιμακωτή διαδοχή.

Η επιστήμη δεν είναι απόλυτη και εξαντικειμενικευμένη, αλλά αξιωματικά θεμελιωμένη γνώση. Τα πορίσματά της ανάγονται σε αξιώματα, δηλαδή πρώτες Αρχές, μη αποδεικνυόμενες με την ορθολογιστική της μέθοδο, αλλά κατά συνθήκην παραδεκτές. Οι Αρχές αυτές έχουν αυθαίρετα καθιερωθεί ως θεμέλιος λίθος του αρχιτεκτονήματος της επιστήμης, αποκαλυμμένες στη συνείδηση του Ανθρώπου ως ενορατική πίστη, που εμφωλεύει στον βαθύ βιολογικό πυρήνα της ύπαρξης και λαξευμένες στα ακρότατα φυλετικά του αρχέτυπα. Πηγάζοντας από τα φυλετικά αρχέτυπα, οι πρώτες αυτές Αρχές αποκρυσταλλώνονται ως φυσικές - βιολογικές αρετές, πριν κατασταλάξουν σε συσσωρευμένη ιστορική εμπειρία.

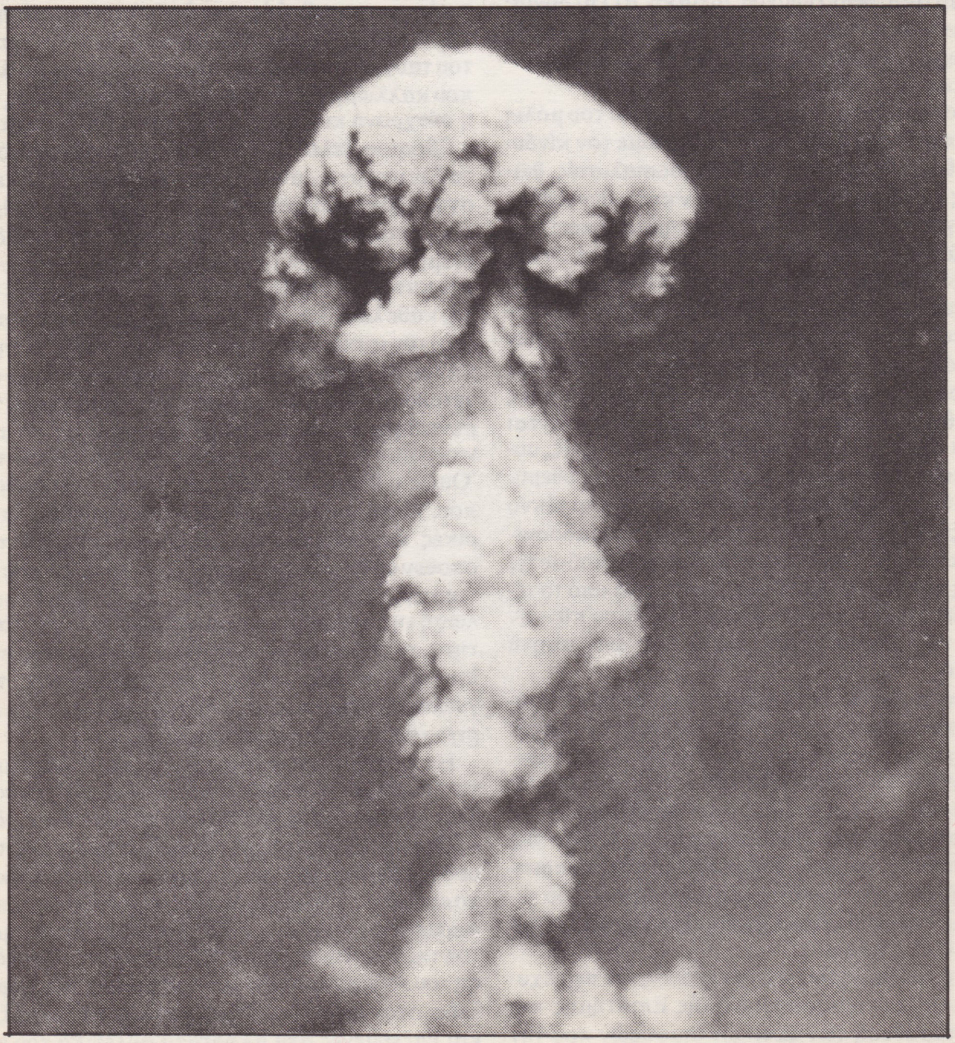
Από την ανάπτυξη αυτή είναι προφανής η δικαιολόγηση των όρων. Η εθνικοσοσιαλιστική επι-

στήμη είναι η παραδοσιακή επιστήμη που υπακούει στη Φυσική Νομοτέλεια και αποτελεί δημιούργημα του Φυλετικού Αρχετύπου και της Ιστορικής Συνείδησης του Αρίου. Η Εβραιοφιλελεύθερη επιστήμη είναι η εκτροπή της σύγχρονης επιστήμης της οποίας τα πορίσματα και οι κατευθύνσεις είναι προϊόντα του ισοπεδωτικού πολιτισμού και επικυρώνουν τις νόθες απαξίες που προβάλλει το κυρίαρχο σύστημα.

Όντας έτοιμοι να εισέλθουμε στην ουσία της αντιπαράθεσης της Εθνικοσοσιαλιστικής προς την Εβραιοφιλελεύθερη επιστήμη, εισάγουμε τον τελισίδικο ορισμό της κατά τα εθνικοσοσιαλιστικά πρότυπα:

Επιστήμη είναι η επί του φυλετικού Αρχετύπου αξιωματικά θεμελιωμένη αλλά διηνεκώς εξελισσόμενη Γνώση του Ανθρώπου για τις αιτίες των φαινομένων και τους καθολικούς νόμους που διέπουν τον Κόσμο, τη Φύση και τη Ζωή.

Ίων Φιλίππου

Εικόνα από πυρηνική έκρηξη. Η μεγαλύτερη σήμερα απειλή για την ανθρωπότητα. Έργο μιας στρεβλωμένης αντίληψης για τη χρησιμότητα της επιστήμης. Έργο του σιωνιστή επιστήμονα Οπενχάιμερ.

HERGÉ: Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΕΝ – ΤΕΝ

Όλοι μας σχεδόν γνωρίζουμε τις εικονογραφημένες περιπέτειες του νεαρού ντεντέκτιβ Τεν - Τεν. Έκαναν την εμφάνισή τους γύρω στο 1930 περίπου και είχαν τεράστια απήχηση στους νεαρούς Ευρωπαίους αναγνώστες εκείνης της περιόδου.

Αν και έχει περάσει πάνω από μισός αιώνας, οι εικονογραφημένες αυτές ιστορίες εξακολουθούν να δημοσιεύονται ακόμη και σήμερα σε διάφορα περιοδικά και εφημερίδες, συγκεντρώνοντας τις προτιμήσεις των νέων και λάτρεων των κόμικς.

Πολλοί λίγοι, όμως, είναι αυτοί που γνωρίζουν τον δημιουργό του Τεν - Τεν, τον Georges Remi, περισσότερο γνωστό με το ψευδώνυμο Hergé και ακόμη λιγότεροι αυτοί που γνωρίζουν ότι ο Hergé υπήρξε Εθνικοσοσιαλιστής, οπαδός του μεγάλου ήρωα Leon Degrelle και ένθερμος υποστηρικτής της Νέας Τάξης Πραγμάτων στην Ευρώπη.

Ο Georges Remi (το πραγματικό όνομα του δημιουργού του Τεν - Τεν) γεννήθηκε στις 22 Μαΐου 1907 στο Etterbeek, κοντά στις Βρυξέλλες. Από πολύ μικρός αρχίζει να εκδηλώνει κλίση προς το σχέδιο.

Ένα είδος προσκοπικής ζωής χαρακτηρίζει τα πρώτα νεανικά χρόνια, όπως εξ άλλου και πολλών άλλων νέων Ευρωπαίων εκείνης της περιόδου. (Ας σκεφθούμε τους Wandervögel της Γερμανίας).

Μαζί με άλλους θερινούς κατασκηνωτές πραγματοποιεί τα πρώτα του ταξίδια στην Ισπανία, Αυστρία, Ελβετία και Ιταλία.

Το 1924 δημοσιεύει τα πρώτα του έργα στο περιοδικό Boy - Scout Belge, χρησιμοποιώντας σ' αυτή του την εμπειρία το ψευδώνυμο το οποίο θα τον συνοδεύσει σ' όλη του τη ζωή: HERGÉ.

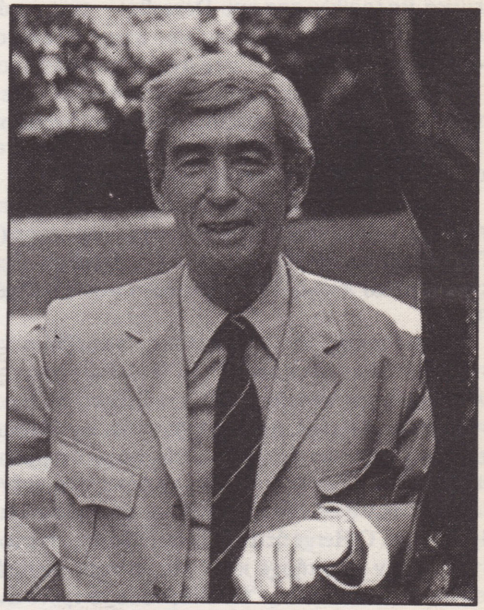
Το 1925 αρχίζει να εργάζεται στην ημερήσια εφημερίδα «XXe Siecle» (Εικοστός Αιώνας), η οποία ακολουθούσε μια πολιτική γραμμή κληρική και εθνικιστική.

Το 1926 εκπληρώνει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις και επιστρέφει στην εφημερίδα «20ος Αιώνας», αναλαμβάνοντας ακόμη περισσότερα καθήκοντα, μέχρι που γίνεται ένας πραγματικός και κατάλληλος factotum (ασχολούμενος με όλα). Όταν ο abbas Wellef, διευθυντής της εφημερίδας, αποφασίζει να εκδόσει ένα ένθετο για παιδιά, αναθέτει στον Hergé την υλοποίησή του.

Έτσι, στις 1 Νοεμβρίου 1928 εκδίδεται το πρώτο τεύχος του «Petit Vingtieme».

Το περιοδικό αυτό άσκησε μεγάλη επιρροή στους νεαρούς αναγνώστες της δεκαετίες του '30, όμοια με εκείνη του παιδικού περιοδικού Corriere dei Piccoli, στη φασιστική Ιταλία.

Εν τω μεταξύ, η σκιτσογραφική τεχνική του Hergé υφίσταται μια αποφασιστική καμπή, εξ αιτίας κάποιων αμερικανικών κόμικς που διάβασε σε κάτι μεξικανικά περιοδικά, που του έστειλε στις Βρυξέλλες ένας ανταποκριτής του «XXe Siecle» ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον Leon Degrelle, τον μελλοντικό αρχηγό του Εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος REX, που στη συνέχεια θα τον καλέσει να συνεργασθεί στο Pays Réel και να γίνει ο επίσημος σχεδιαστής και σκιτσογράφος του κινήματος.

Στις 10 Ιανουαρίου 1929, δημοσιεύεται για πρώτη φορά μια εικονογραφημένη ιστορία που έχει για πρωταγωνιστή έναν νεαρό δημοσιογράφο - ντετέκτιβ: τον Τεν - Τεν. Στο πρόσωπο του Τεν - Τεν αντιγράφεται με την πρώτη ματιά το στερεότυπο του προσκόπου, που χαρακτηρίζεται από τον αλτρουισμό, από την απέχθεια για κάθε είδους αδικία και καταπίεση, από την περιέργεια για όλα όσα μπορούν να πλουτίσουν τις εμπειρίες στη ζωή και στη γνώση.

Έτσι διαδίδονται μέσω του Τεν - Τεν εκείνες οι αξίες από τις οποίες ο Hergé, ήταν βαθιά επηρεασμένος κατά τη διάρκεια των φυσιολατρικών του εμπειριών. Μαζί του πάντα το αχώριστο σκυλί του, ο Milou, ένα fox - terrier που μιλά και σκέπτεται σαν άνθρωπος.

Ο Hergé θα δημιουργήσει τις υπέροχες εικονογραφημένες περιπέτειες, μεταφέροντας τους δύο φίλους σχεδόν σε κάθε γωνία της γης. Οι εικονογραφημένες αυτές ιστορίες κάλλιστα μπορεί να θεωρηθούν ότι αποτελούν την πρώτη ευρωπαϊκή σχολή των κόμικς του φανταστικού.

Μερικοί θεωρούν ότι ο Leon Degrelle θα μπορούσε να ταυτισθεί μεταφορικά με τον Τεν - Τεν και αυτή η άποψη δεν στερείται βάσης, αρκεί κάποιος να διαβάσει προσεκτικά τις περιπέτειες στις

οποίες αυτός (ο Leon Degrelle) έλαβε μέρος.

Η πρώτη ιστορία του Τεν - Τεν φαίνεται σχεδόν να προηγείται μιας δεκαετίας εκείνων των πραγματικών ιστοριών, που δεν είναι άλλες από τα πολεμικά κατορθώματα του Degrelle – του μεγάλου αυτού ήρωα του ευρωπαϊκού στρατού επικεφαλής των Waffen SS – στο ανατολικό μέτωπο.

Πράγματι, η πρώτη περιπέτεια του Τεν - Τεν αναφέρεται σε κάποιο ταξίδι του δημοσιογράφου - ντετέκτιβ στη Ρωσία, όπου θα αντιμετωπίσει τους Μπολσεβίκους και θα τους συντρίψει.

Η περιπέτεια αυτή δημοσιεύθηκε σε συνέχειες και όταν τέλειωσε ο πρωταγωνιστής του έργου (ο Τεν - Τεν) είχε ήδη γίνει λαοφιλής. Αυτό αποδεικνύει και το παρακάτω επεισόδιο που ακολούθησε.

Ο διευθυντής της εφημερίδας, σκέφθηκε να σκηνοθετήσει την υποδοχή του Τεν - Τεν κατά την επιστροφή του, υποτίθεται από τη Σοβιετική Ένωση. Ο ίδιος ο Hergé, μαζί με ένα αγόρι που έμοιαζε αρκετά με τον ήρωά του και ήταν ντυμενος όπως ο Τεν - Τεν στα κόμικς, μπήκε στο τρένο που ερχόταν από την Κολωνία με προορισμό τις Βρυξέλλες. Ο Hergé ήταν σχεδόν βέβαιος ότι στον σταθμό δεν θα υπήρχε κανένας να τους περιμένει, αλλά έκανε λάθος. Όταν έφθασε το τρένο αντίκρυσαν ένα απέραντο πλήθος να τους περιμένει. Παρέες παιδιών είχαν κρεμασθεί από τα παράθυρα και τις πόρτες του βαγονιού που μετέφερε τον «σωσία» του Τεν - Τεν. Αυτό το επεισόδιο έκανε τον Hergé να αποφασίσει οριστικά πλέον να συνεχίσει τη σειρά περιπετειών του νεαρού ρεπόρτερ.

Στη δεύτερη περιπέτεια, ο Hergé μεταφέρει τον ήρωά του στο Κονγκό (τότε βελγική αποικία), όπου σαφέστατα υπογραμμίζεται η φυλετική του ανωτερότητα έναντι των εγχρώμων πληθυσμών. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι αυτή η περιπέτεια του Τεν - Τεν είναι ακόμη απαγορευμένη στη Μεγάλη Βρετανία (το απίθανο είναι ότι όσον αφορά την αποικιοκρατία οι Άγγλοι ήταν οι πρώτοι διδάξαντες και για αυτό δεν πρέπει να μέμφονται τίποτε και σε κανέναν!).

Οπωσδήποτε δεν θα είναι αυτή η μοναδική ιστορία την οποία ο Hergé θα «προσβάλλει» τις δημοκρατικές συνειδήσεις. Παραδείγματος χάριν στην περιπέτεια Tintin Chez le Picaros υπάρχουν σλόγκαν υπέρ του Αλκαζάρ τα οποία εκείνη την περίοδο είχαν σκανδαλίσει την αριστερά.

Σε μια εποχή που για τον πολύ κόσμο στην Ευρώπη οι συγγραφείς κόμικς εθεωρούντο αστοιχείωτοι και ανόητοι ο Hergé έδειξε να κατέχει μια τεράστια κουλτούρα που απλωνόταν σε πολλούς τομείς.

Στις καταπληκτικές αυτές ιστορίες, παρουσιάζονται με κάθε λεπτομέρεια ιστορικά, γεωγραφικά και ανθρωπολογικά φόντα, στα οποία κινούνται ο Τεν - Τεν και ο Milou. Λάτρης του μυστηρίου και των μεταφυσικών θεμάτων ο Hergé – αναγνώστης εξ' άλλου των ταοϊστικών ποιημάτων του ALAN WATTS και γενικότερα των ανατολικών παραδοσιακών κειμένων – δημιουργεί περιπέτειες του ήρωά του, όπου αυτά τα ενδιαφέροντα βρίσκονται σε πρώτο πλάνο, όπως στο σημαντικό έργο του Tintin au Tibet.

Έχει πολύ σωστά υπογραμμισθεί η σπουδαιότητα που παίζει η γλώσσα στη διάκριση της προσωπικότητας του Τεν - Τεν. Πράγματι, όσον αφορά τη γλώσσα στις εικονογραφημένες αυτές ιστορίες σημειώνεται μια ξεκάθαρη αντίθεση μεταξύ της γλώσσας που χρησιμοποιεί ο πρωταγωνιστής και αυτής των άλλων προσώπων. Οι παπαγαλιστικές επαναληπτικές γλωσσικές εκφράσεις των διδύμων Dupond και Dupond, οι υπερβολικές βρισιές του καπετάνιου Haddock, η κουφαμάρα του καθηγητού Tournesol χρησιμεύουν για να προβάλλουν την τελειότητα της γλώσσας με την οποία εκφράζεται ο Τεν - Τεν, ο οποίος λέει πάντα αυτά που χρειάζεται να πει,: τίποτε περισσότερο ή λιγότερο. Και αυτός, πράγματι όπως κάθε άνθρωπος που σέβεται τον εαυτό του και είναι σεβαστός από τους γύρω του, έχει τις ιδέες ξεκάθαρες και δρα πάντα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο για αυτές: μαχόμενος π.χ. εναντίον του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, των σοβιετικών γκούλαγκ, των ψευτοϊδεολογιών, των διεφθαρμένων κέντρων εξουσίας και των εμπόρων όπλων. Και όλα αυτά, χωρίς να παραχωρηθεί τίποτε στις ιδεολογίες της αριστεράς, οι οποίες εδώ και χρόνια έχουν υιοθετήσει την αποκλειστικότητα αυτών των θεμάτων.

Μέμφονται οι μαρξιστές (που θα ήθελαν να μονοπωλούν όλα τα mass media) το γεγονός ότι ο Τεν - Τεν είναι ο εκπρόσωπος της εθνικοεπαναστατικής ιδεολογίας (όπως π.χ. στην περιπέτεια Tintin en Amerique), φυλετιστής (Tintin au Congo) κ.λπ.

Αλλά πέρα από παρόμοιες ιδεολογικές στενότητες κάποιος είχε πει για τον Hergé ότι «αυτός γνώριζε ότι η πραγματική επανάσταση δεν συνίσταται στο να αλλάξει τις κυβερνήσεις ή τις κοινωνικές δομές, αλλά πραγματοποιείται στην καρδιά του ανθρώπου».

Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, απαγορεύουν στον Hergé να δημοσιεύει τα έργα του, για τον λόγο ότι είχε εργασθεί στις βελγικές εφημερίδες και περιοδικά κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής.

Ύστερα από αυτή τη δύσκολη περίοδο της ζωής του, κυκλοφορεί ένα περιοδικό το οποίο πήρε το όνομα του πρωταγωνιστού των εικονογραφημένων ιστοριών του. Με μια ομάδα συνεργατών φτιάχνοντας το «Τεν - Τεν» (όπως ονομάσθηκε το περιοδικό) ιδρύει ένα πραγματικό κέντρο παραγωγής κόμικς, το οποίο συνέχιζε να παράγει ιστορίες μέχρι τον θάνατό του στις 3 Μαρτίου 1983.

ΑΛΜΠΡΕΧΤ ΝΤΥΡΕΡ: Ο Άρχων της Νυρεμβέργης

Είναι πράγματι παράδοξο που η καλλιτεχνική ιδιοφυία μοιάζει να υποχωρεί από τη μια και να ξεχειλίζει απ' την άλλη σ' όλη τη Δυτική ιστορία για να μαζευτεί σε λίμνες μεγαλείου σε ορισμένους αιώνες, μόνο και μόνο για να στερέψει και να διασκορπιστεί κατά τη διάρκεια άλλων. Γιατί, παραδείγματος χάριν, συμβαίνει το γεγονός, οι 15ος και 16ος αιων., να ήταν γεμάτοι από καλλιτεχνικό ταλέντο και οι 19ος και 20ος τόσο στείροι;

Γιατί η Ιταλία της Αναγεννήσεως μπορούσε να παράγει έναν Μποττιτσέλλι, έναν Ντα Βίντσι, έναν Μιχαήλ Άγγελο, έναν Τιτσιάνο και έναν Ραφαήλ· και η Γερμανία την ίδια εποχή παρήγαγε έναν Χολμπάιν, έναν Κράναχ και έναν Ντύρερ· ενώ η σύγχρονη κοινωνία μας δεν παράγει κανέναν που να προσεγγίζει το μεγαλείο τους;

Μια μερική απάντηση σ' αυτά τα ερωτήματα μπορεί να βρεθεί εξετάζοντας τη ζωή του ανθρώπου που, κατά μερικούς τρόπους, ήταν ο μεγαλύτερος από τους καλλιτέχνες που προαναφέρθηκαν: του Άλμπρεχτ Ντύρερ (1471 - 1528).

Γεννημένος στο αυτοκρατορικό Freistadt της Νυρεμβέργης, ο Άλμπρεχτ Ντύρερ ήταν το τρίτο από τα 18 παιδιά στην οικογένεια ενός αρχιχρυσοχόου και σεβαστού ανωτέρου υπαλλήλου στην πόλη. Μετά π' τη συνήθη στοιχειώδη εκπαίδευση, ο νεαρός Ντύρερ έγινε μαθητευόμενος του πατέρα του, όπως ήταν το έθιμο για τα παιδιά την εποχή εκείνη.

Παρέμεινε στο εργαστήρι του πατέρα του για πολλά χρόνια, ώσπου έγινε όλο και πιο εμφανές ότι η κλίση του ήταν στη ζωγραφική, όχι στη χρυσοχοΐα. Το να αλλάξει κανείς σχολή μαθητείας μέσα στο αυστηρό συντεχνιακό σύστημα της εποχής εκείνης δεν ήταν και μικρό βήμα, αλλά, όπως και να έχει το πράγμα, με την ευλογία του πατέρα του, ο νεαρός Άλμπρεχτ μπήκε στον οίκο του πολύ σεβαστού καλλιτέχνη Μιχαήλ Βόλγκεμουθ για να μάθει ελαιογραφία και μετά νεωτεριστικά μέσα εκτύπωσης πάνω σε ξύλο και μέταλλο. Αυτά τα μέσα εκτύπωσης έπαιξαν μέγιστο ρόλο στην αισθητική εξέλιξη της Ευρώπης και ο Ντύρερ μαζί με την πόλη της Νυρεμβέργης ήταν πρωτοπόροι αυτού του κινήματος.

Ο κόσμος τοῦ Ντύρερ ήρθε μεταξύ του παρηκμασμένου Μεσαίωνα, που χαρακτηριζόταν από τον αρτηριοσκληρωτικό έλεγχο της Εκκλησίας και ενός αναπτυσσόμενου Αναγεννησιακού ανθρωπισμού, που στη βόρεια Ευρώπη κατέληξε στη Μεταρρύθμιση με τη στάση εναντίον της Ιταλικής Παπικής εξουσίας. Ο Ντύρερ, μάλιστα, έγινε ένας αφοσιωμένος οπαδός του Μαρτίνου Λούθηρου, του αρχιτέκτονα της Μεταρρύθμισης. Η Νυρεμβέργη, με έναν σχετικά μεγάλο πληθυσμό 20.000 κατοίκων το 1500, στάθηκε σαν άξονας της Αυτοκρατορίας των Αψβούργων και το κέντρο του κυρίως εμπορικού δρόμου απ' το Άντβερπ στα βόρεια και τη Βενετία στα νότια.

Το 1471, χρονία που γεννήθηκε ο Ντύρερ, ο Άντον Κόμπεργκερ, ο «πρίγκηψ των βιβλιοπωλών», στενός φίλος του πατέρα του και νονός του Άλμπρεχτ, ξεκίνησε εκτεταμένες εγκαταστάσεις για εκτύπωση στη Νυρεμβέργη. Ο Κόμπεργκερ επέβλεπε περισσότερους από 100 μαθητευόμενους, καθώς η φήμη του οίκου του μεγάλωνε μέχρι που κέρδισε για λογαριασμό της Νυρεμβέργης έναν σεβασμό τεράστιο ως η πρωτεύουσα της εκτύπωσης στην Ευρώπη.

Μέσα από την Πύλη Σπίττλερ της παλιάς περιτοιχισμένης πόλης περνούσαν οι διαβασμένοι άνθρωποι της Ευρώπης, προϊόντα μιας εποχής που ήταν ώριμη για την καλλιτεχνική κατεύθυνση που πεπρωμένο του Ντύρερ ήταν να δώσει.

Ανάμεσα στους συγχρόνους του Ντύρερ στη Νυρεμβέργη ήταν ο ξυλογλύπτης Φάιτ Στος, ο χαράκτης μπρούντζου Πήτερ Φίσερ, ο γλύπτης Άνταμ Κραφτ, ο ποιητής Χανς Σαχς και ο λόγιος και παιδαγωγός Φίλιππος Μελάγχθων.

Ο Ντύρερ ήταν γόνιμος για καλλιτέχνης του καιρού του, παράγοντας περισσότερες από εκατό ζωγραφιές και δέκα φορές περισσότερες εκτυπώσεις και ιχνογραφίες, που επέζησαν απ' την καταστροφή του χρόνου. Επίσης, έδειχνε απόλυτη μαεστρία πάνω σε μια εκτεταμένη ποικιλία μέσων, όπως εγχάραξη με ασήμι, πλακογραφία, «στεγνή» εγχάραξη, χαλκογραφία, σχέδια με κάρβουνο, υδατογραφίες, λάδι σε καμβά, λάδι σε ξύλο, κ.λπ. και ήταν ο πρώτος καλλιτέχνης που χάραξε πάνω σε ξύλο, σε όλες τις εποχές. Όπως ήταν τυπικό για την εποχή θρησκευτικά θέματα κυριαρχούσαν στη δουλειά του, αλλά ήταν πάντοτε ακριβείς αποδόσεις του θέματος και όχι φανταστική προπαγάνδα της Εκκλησίας. Οι ζωγραφιές του είναι θαυμάσιες, αλλά ήταν με τις ασπρόμαυρες εκτυπώσεις που ο Ντύρερ κέρδισε τη φήμη του.

Σε μια εκτύπωση σε ξύλο ο καλλιτέχνης σκαλίζει το τεμάχιο του ξύλου έτσι ώστε το σχέδιο που θα τυπωθεί μένει ανάγλυφο αφού αφαιρείται η αρνητική περιοχή (τα ξύσματα του ξύλου, δηλαδή). Οι υπερυψωμένες περιοχές μετά καλύπτονται με μελάνι και το τεμάχιο εφαρμόζεται στο χαρτί. Μια εγχάραξη σε μέταλλο είναι κάτι σαν ξυλογραφία αντίστροφη: μια γλυφίδα χρησιμοποιείται για να χαράξει ρηχές αυλακιές στο μέταλλο· οι αυλακιές μετά γεμίζονται με μελάνι και παράγουν την εικόνα όταν το μέταλλο αντιστρέφεται πάνω σε ένα φύλλο χαρτί. Και η εγχάραξη σε ξύλο και αυτή σε μέταλλο είναι ακριβή μέσα που απαιτούν υψηλό βαθμό τεχνικής, αλλά και καλλιτεχνικής ικανότητας. Αλλά ο Ντύρερ είχε τόσο τέλειες ικανότητες που ο Έρασμος του Ρόττερνταμ έγραφε για τις εκτυπώσεις του:

«Αυτός (ο Ντύρερ) παρατηρεί επακριβώς αναλογίες και αρμονίες. Όχι μόνον αυτά, αλλά εξεικονίζει ακόμη κι αυτά που δεν εξεικονίζονται: φω-

τιά, ακτίνες φωτός, βροντή, αστραπή... όλα τα συναισθήματα και τις εντυπώσεις· μέσα σ' αυτά, όλο το νου του ανθρώπου καθώς αντανακλάται στη συμπεριφορά του σώματος και σχεδόν και την ίδια τη φωνή».

Το Melencolia I (1514) είναι ένα παράδειγμα των εγχαρακτικών ικανοτήτων του Ντύρερ στην ακμή του. Η αλληγορία ήταν ένα συνηθισμένο καλλιτεχνικό παιχνίδι της εποχής, με κάθε σύμβολο να αντικαθιστά μια συγκεκριμένη σύλληψη, όπως ένα βιβλίο τη μάθηση ή μια κλεψύδρα το πέρασμα του χρόνου. Αλλά πολλά απ' τα σύμβολα που συσσωρεύονται στο Melencolia I έχουν παραμείνει αινιγματικά. Η καλύτερη μετάφραση δείχνει να είναι αυτή που λέει ότι η σκεπτόμενη γυναίκα εκπροσωπεί το καλλιτεχνικό ταλέντο που περιμένει την έμπνευση – ένα συνηθισμένο πρόβλημα του δημιουργικού ταμπεραμέντου.

Όπως ο σύγχρονός του Λεονάρντο ντα Βίντσι, ο Ντύρερ δεν ενδιαφερόταν μόνο για τη ζωγραφική, εκτύπωση και άλλες γραφικές τέχνες, αλλά ήταν επίσης ένας τέλειος συγγραφέας πάνω σε ό,τι αφορούσε τις τεχνικές απόψεις της τέχνης του, μέχρι βασικές ανθρώπινες ανατομικές αναλογίες. Έγραψε, μεταξύ άλλων έργων, «Εισαγωγή στην τέχνη της μετρήσεως με διαβήτη και χάρακα» (1525), «Οδηγίες για την οχύρωση πόλεων, κάστρων και άλλων μερών» (1527) και πριν ο θάνατος τον εμποδίσει να τα ολοκληρώσει, δύο απ' τους προτεινόμενους τέσσερις τόμους της «Πραγματείας πάνω στις ανθρώπινες αναλογίες» (1528), όλο εικονογραφημένα με αφθονία απ' τον ίδιο.

Ταξιδιώτης, συγγραφέας, καλλιτέχνης σε μερικούς τόσο δυνατούς πάτρωνες όπως ο Φρειδερίκος ο Σοφός, Εκλέκτωρ της Σαξωνίας και ο Μαξιμιλιανός 1ος, Άγιος Ρωμαίος Αυτοκράτωρ, ο Άλμπρεχτ Ντύρερ ήταν ένας μέγιστος δημιουργός της καλλιτεχνικής κληρονομιάς της φυλής μας.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Εκτός από την οικονομική ψευδοάνεση του 13ου μισθού, τις ευκαιριακές αγορές και τις ψευδαισθήσεις ευωχίας υπάρχει οποιοδήποτε ουσιαστικό περιεχόμενο στις ημέρες των εορτών Χριστουγέννων - Πρωτοχρονιάς - Θεοφανείων; Μακριά από κοινωνικές αηδίες, μικροαστικές ευγένειες και παροδικές θρησκευτικές υποκρισίες, πέρα από μεγαλόστομα και κούφια λόγια συναδέρφωσης, ομόνοιας ή ειρήνης υπάρχει κάποιο ή κάποια υπολειπόμενα μηνύματα αλήθειας σ' αυτές τις μέρες εκτός από την άδολη χαρά των παιδιών;

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές σαφώς τοποθετημένοι ενάντια σ' όλες τις εκφράσεις του άθλιου μεταπολεμικού συστήματος, έχουμε σταθεί αντιμέτωποι ακόμα και με την κάθε οργανωμένη μορφή της Ιουδαιοχριστιανικής θρησκείας, είτε αυτή εκφράζεται σαν ύπουλη διδασκαλία της εβραϊκής μυθολογίας στα σχολεία μας είτε σαν συγκροτημένο σύνολο οικονομικών και καθοδηγητικών εκκλησιαστικών ή παραεκκλησιαστικών φορέων. Όμως η ταυτόχρονη μέχρι θανάτου αντίθεσή μας με κάθε μορφή χυδαίου υλισμού και αθείας και η υπεράσπιση της παράδοσης και του μύθου, μας οδηγούν στη βαθιά τομή της θρησκευτικότητας και των συμβολισμών ώστε να γνωρίσουμε, να βιώσουμε και να διασώσουμε τις διαχρονικές δομές και λειτουργίες του κοσμικού δίπολου Άνθρωπος - Θεός. Έτσι, περπατώντας στ' αμφίβολα και συχνά δηλητηριώδη και αφιλόξενα μονοπάτια της χριστιανικής συμβολικής, λειτουργικής και εορτολογίας αποκαλύπτουμε με τον βαθυστόχαστο προβληματισμό τις λεπτοΰφαντες συνδέσεις της καθαρής παράδοσης που φτάνουν στη θεσμικά χριστιανική και λειτουργικά άθεη εποχή μας.

Η εορταστική περίοδος, οριοθετείται από τα «Χριστούγεννα», λέξη που η ηχητική της θυμίζει Παναθήναια, Ελευσίνια, Διονύσια.

Αυτή η γιορτή, που γιορτάζοταν πριν το 400, μαζί με τα Επιφάνεια ή Θεοφάνεια, βρίσκεται τοποθετημένη στο χρόνο μετά το χειμερινό ηλιοστάσιο, όταν δηλαδή αρχίζει ν' αυξάνεται η διάρκεια της μέρας και ο πλανήτης μπαίνει στον κύκλο της αναγεννητικής δραστηριότητας. Το φως νικάει το σκοτάδι, όπως και η κοσμική φλόγα λιώνει τον αέναο εχθρός της τον πάγο. Η ακατάβλητη ζωτική ορμή ξυπνάει μέσα στους ναρκωμένους σπόρους των φυτών, οι χυμοί κυκλοφορούν στα δέντρα ολοένα και πιο ανεμπόδιστοι, το ζωικό βασίλειο αφυπνίζεται για να προετοιμαστεί μπρος στον ερχομό της άνοιξης. Η στάση, η φρίκη, η παγωνιά υποχωρούν αργά αλλά αμετάκλητα μπροστά στην προέλαση του ζείδωρου φωτός. Ο Χριστός, «γιος» του Θεού γεννιέται στη σπηλιά, την ίδια περίοδο που ο Ανώτατος φωτεινός Άρχοντας του κόσμου των Αρίων έστελνε τη δύναμή του στη γη. Οι αχτίνες του Ήλιου απλώνονται η αγκαλιάζουν τον κόσμο μας κάθε μέρα και πιότερο. Έτσι νιώθουμε βαθιά τη συμβολική της γέννησης από την Παρθένο. Απαλλαγμένοι από κάθε εβραϊκό δηλητήριο και καλογερίστικο σχολαστικισμό των ψυχοπαθητικών θυμόμαστε τη γέννηση της Παρθένου Παλλάδας από την κεφαλή του Θείου Πατέρα, τη γέννηση του Μίθρα Σωτήρος από τον βράχο, τη γέννηση της Ουράνιας Αφροδίτης από τον αφρό της θάλασσας, καθώς και τη γέννηση του Διόσκουρου από τη γονιμοποιημένη με χρυσή ουράνια βροχή παρθένο Δανάη.

Ο ουράνιος πατέρας του φωτός, Κύριος του Ενός Κόσμου, είτε Θεός των χριστιανών, είτε Ζευς, είτε Odin (απεικονιζόμενος) πάντα σαν γενειοφόρος κραταιός Αρχοντας στέλνει την ένσαρκη δύναμή του, με τους ισόθεους ή ημίθεους απογόνους του για να εξοντώσουν τη βλαβερή δύναμη, προστατεύοντας την πορεία της Φύσης μέσα στον αέναο κύκλο μέχρι την ώρα της τελικής νίκης, όπου θα κυριαρχήσει η αρμονία και ο κόσμος θα εισέλθει σε μια άλλη τελειότερη κατάσταση ύπαρξης. Είτε Χριστούγεννα, είτε Σατουρνάλια, είτε Γιουλφέστ το μήνυμα ήταν ένα για τον Άριο κόσμο: «Ο Ύπατος Άρχοντας χάρισε πάλι το φως του» εκδηλωμένο πραγματικά, ψυχικά και νοητικά, ώστε να χαρούν οι Λαοί: Ο αγώνας συνεχίζεται άπαυστα, η Ζωή δεν παύει αλλά επανέρχεται δυνατότερη έχοντας προστάτη της τον πανίσχυρο Ηλιακό γιο - Θεό αγαθοεργό και ηρωικό μαχητή ενάντια στο επίβουλο σκοτάδι, την αρρώστια και τον θάνατο.

Ανάλογη εσωτερική δυναμική περιέχει και η εικόνα του καλοκάγαθου ευγενικού γέροντα του

Μύθου που φθάνει στην αρχή της ανθρώπινης νέας χρονιάς φέρνοντας δώρα, χαρά και ελπίδα. Ο Άγιος Βασίλης της Ανατολικής Ευρώπης, αντίστοιχος του Saint Nicolas - Sinter Class - Santa Claus της Δυτικής Ευρώπης που απ' τον μεσαίωνα γιορτάστηκε σε ανάμνηση του προστάτη των θαλασσών Αγίου Νικολάου. Αυτή η οντότητα που διαφυλάσσει τον ανθρώπινο μόχθο και προσφέρει τη χαρά της συνεισφοράς στην φατρία διάφορων αγαθών. Ας θυμηθούμε ακόμη το συμβολικό στολισμένο καραβάκι των παιδιών που τραγουδούσαν τα κάλλαντα κι ας παραβάλλουμε στα βάθη του νου της ψυχής μας τις γιορτές και τις θυσίες που γινόντουσαν στην αρχαία Ελλάδα προς τιμήν του θαλασσοκράτορα Ποσειδώνα, στον αντίστοιχο μήνα του Αττικού Ημερολογίου Ποσειδεώνα! Ακόμα το σύμβολο του στολισμένου δέντρου των Χριστουγέννων που φορτώνεται προσφορές και φωτίζεται είναι συνήθεια πολύ - πολύ παλιότερη από τη θεωρούμενη εισαγωγή του από την Ευρώπη στην πατρίδα μας μετά τη σύσταση του σύγχρονου κράτους. Τα μικρά Διονύσια ή «κατ' αγρούς Διονύσια»», γιορτές της φύσης που συνέρχεται και δυναμώνει, περιλαμβάνανε τελετές δενδροστολισμών στην ύπαιθρο, φυτικούς διάκοσμους, εορταστικά γεύματα και οινοποσία άκρατου οίνου με επακόλουθη γενική ευωχία των πολιτών.

Ακόμη τα Θεοφάνεια ή Επιφάνεια ήταν γιορτή κλεμμένη από τα Επιφάνεια των Εθνικών. Κλεμμένη από τους ημιεβραίους Γνωστικούς, που πέρασε στο χριστιανικό εορτολόγιο και διαφορίστηκε σαν γιορτή της βάφτισης. Γιορτή ταυτοποίησης της εκφρασμένης βούλησης του Θείου Πατέρα.

Νύχτα Χριστουγέννων και μαντεία με νερό και φύλλα βασιλικού για τις νεαρές γυναίκες, γιορταστικά χοιροσφάγια και αγιασμός των ζώων με το αίμα, ιερείς που ραντίζουν καθαρτικό νερό για να χαθούν οι σκοτεινοί χθόνιοι καλικάντζαροι, όλα αυτά φίλε αναγνώστη καταλαβαίνεις και νιώθεις πόσο έχουν να κάνουν με τον Αβραάμ, τον Δαβίδ και βρωμερό περιούσιο λαό τους.

Ο χριστιανισμός, μια θρησκεία σημιτικής προέλευσης, αποτελεί την επίσημη θρησκεία της Άριας Ευρώπης, είτε σαν ορθοδοξία, είτε σαν καθολικισμός, είτε σαν προτεσταντισμός, ενώ Άριας προέλευσης θρησκείες (βραχμανισμός - βουδισμός) είναι αντικείμενα πίστης μη Αρίων στην πλειονότητά τους λαών. Αυτό το ιστορικό οξύμωρο είναι μια αδήρετη πραγματικότητα. Η εντρύφηση της ιστορίας μας φέρνει στην περίοδο της γέννησης αυτής της θρησκείας: όταν οι πολύμορφες Αφροασιανές αντιάριες μαγικοθρησκευτικές δεισιδαιμονίες διαπότιζαν τον κόσμο, η Άρια Ανθρωπότητα δεν στάθηκε άξια, ικανή ή τυχερή να προσλάβει τον Νεοπλατωνισμό του Πλωτίνου με το Απλό και Αναλλοίωτο ευ, ο θεϊσμός του έμεινε τραγικό προνόμιο των φιλοσόφων. Το ίδιο και ο αρρενωπός Μιθραϊσμός των Λεγεωνάριων δεν μπόρεσε να σώσει την ψυχή και τον νου του Αρίου.

Ο χριστιανισμός με γνωστή ύποπτη προέλευση, κατευθύνοντας δούλους, πόρνες και παρίες της εποχής, απλώθηκε και ανδρώθηκε. Τότε έρχεται η στιγμή να διαποτιστεί από τις Άριες παραδόσεις, να λουστεί από το φως και την καθαρότητα της ελληνικής και ευρωπαϊκής σκέψης. Από την εποχή του τραγικού ελληνιστή Ωριγένη μέχρι τώρα δεν έπαψαν να είναι σε ασίγαστη ρήξη δύο ψυχές μέσα στον χριστιανισμό, η Άρια και η Εβραϊκή. Από τότε που η Αυγούστα Ιουλία Δόμνα απέτυχε μέσω του Φιλόστρατου να προσφέρει στους Εθνικούς Ευρωπαίους τον Σωτήρα Απολλώνιο Τυανέα, ο Εμμανουήλ ο Γαλιλαίος βαπτίστηκε άφθονες φορές στο Άριο αίμα για να αναδυθεί σαν Χριστός της Άριας Ευρώπης. Έτσι αναγνώστη, ο Δάντης, ο Τάουλερ, ο Έλιοτ με τον χριστιανικό τους μυστικισμό δεν εργάζονται υπέρ της Σιών. Ο Άγιος Χίλντεγκαρντ που ομολογεί: «Θεός το ζων φως» όντας χριστιανός δεν παύει να είναι αφυπνισμένος Άριος, ούτε βέβαια ο θείος Μάϊστερ Έκεχαρτ με την Theologia Germanica και η σχολή της Ρηνανίας κηρύσσοντας την «πραγματικότητα του ιδεατού κόσμου» απεργάζονται το μέλλον της Ευρώπης και της Αρίας φυλής. Ο Τιτάνας Νίτσε οριοθετεί το ένα άκρο του Δρόμου της Ευρώπης, οι Γκαίτε, Χέρντερ και Χαίντερλιν αμφίβολοι μεταξύ Χριστού - Διονύσου και Απόλλωνα δείχνουν το άλλο.

Σημασία έχει να αποτινάξουμε το πέπλο της άγνοιας και με εφόδιο τη γνώση της ιστορίας και της φύσης να οδηγηθούμε στην πηγή της παράδοσης και από κει στην ουσία της πίστης. Γιατί όπως λέει ο μεγάλος Έβολα: «Ο Άριος παρουσιάζει δύο θεμελιώδη χαρακτηριστικά: έχει την πίστη σε μια συμπαντική, αρσενική θεϊκή αρχή που θα επιβληθεί και θα φέρει την αρμονία στον κόσμο και δεν έχει την αίσθηση της αμαρτίας, της ενοχής προς το θείο όπως οι Σημίτες».

Με ευκαιρία τις ευκαιριακές κοινοτυπίες των εορταστικών ημερών στην αναζήτηση των αρχαίων ριζών και από την Άρια παράδοση στην πραγματική πίστη.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΡΟΓΚΑΣ

«Η ιδέα του Έθνους πρέπει μέσα μας να ξαναπάρει ακέραια τη μοναχή αυθεντική, την πιο βαθιά ελληνικής της εκδοχή, εκδοχή ως μιας κοινωνίας κατά βάθος ομοαίματων ανθρώπων, συνδεδεμένων από το ίδιο χώμα, από την ίδια γλώσσα κι απ' τους ίδιους μακρινότατους ιστορικούς αγώνες»

Άγγελος Σικελιανός

Η ΕΠΟΠΟΙΐΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΥ

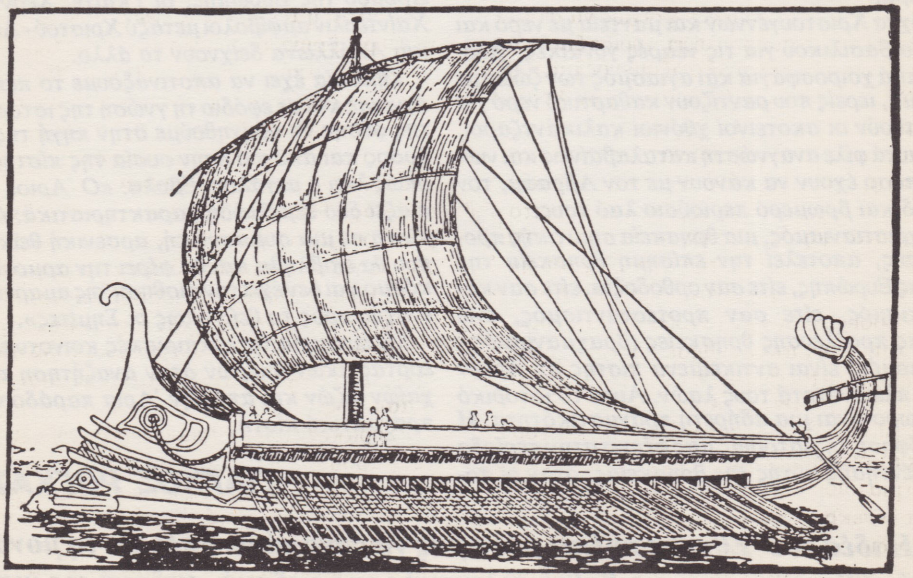
— Χωρίς τη γνώση του παρελθόντος, χωρίς σεβασμό στην ιστορική μνήμη δεν ζει κανένας λαός, που έχει συνείδηση της αποστολής του, που θέλει να έχει συμμετοχή στο μέλλον της ανθρωπότητος.

— Βαθύς προβληματισμός κατέχει σήμερα κάθε έντιμο Έλληνα για τον τρόπο με τον οποίοι αντιμετωπίζουν οι σημερινοί Έλληνες και η Νεολαία ειδικότερα την ιστορική μνήμη.

— Στις σελίδες που ακολουθούν υπάρχει ένα μικρό αφιέρωμα στο έπος του Ελληνικού αποικισμού και πιο συγκεκριμένα στη νικηφόρο διαμάχη στη Δύση μεταξύ Ελλήνων και Σημιτών, μεταξύ των Ελλήνων της Μεγάλης Ελλάδος της Κάτω Ιταλίας και των Σημιτών αιμοσταγών δολοφόνων της Καρχηδόνας. Η αναφορά σε αυτή τη δυστυχώς σχετικά άγνωστη σελίδα της Ελληνικής Ιστορίας γίνεται με τρόπο λογοτεχνικό και με τίτλο «ΙΑΧΗ ΝΕΚΡΩΝ».

— Ο Ελληνικός Αποικισμός, τόσο στη Δύση (Ιταλία, Γαλλία, Ισπανία), όσο και στην Ανατολή υπήρξε και παραμένει ένα αθάνατο έπος της ελληνικής ψυχής. Το ελληνικό αίμα ειδικά, που χύθηκε στους πολέμους της Μεγάλης Ελλάδος κατά των Καρχηδονίων, υπήρξε μια μεγάλη θυσία στο βωμό της Μεγάλης Ευρωπαϊκής πατρίδας. Για το πόσο σπουδαία ήταν για την εξέλιξη της ιστορίας η νίκη των Ελλήνων κατά των Σημιτών αρκεί να σκεφθείτε τι θα σήμαινε να είχαν οι Καρχηδόνιοι καταλάβει και αποικίσει την Ιταλία.

— Σαν ασήμαντο πλην ευλαβικό αφιέρωμα στην αγιασμένη μνήμη αυτών που έχτισαν το θαύμα του ελληνικού αποικισμού παραθέτουμε το κείμενο που ακολουθεί, την «ΙΑΧΗ ΝΕΚΡΩΝ». Στη μνήμη των Μεγάλων εκείνων Ελλήνων, που ξεκινώντας από τα παράλια της πατρίδας μας κατέκτησαν με το Σπαθί και τη Γνώση ολόκληρο το γνωστό κόσμο εκείνης της εποχής.

Ιαχή Νεκρών

Ήταν ένα δροσερό ανοιξιάτικο πρωινό του 396 π.Χ. στις ανατολικές ακτές της Σικελίας. Το λιμάνι των Συρακουσών παρέμενε γιομάτο απ' τις αναρίθμητες φοινικικές τριήρεις που αραγμένες παράλληλα με την Ελωρίνη Οδό δημιουργούσαν μια σχεδόν ατέλειωτη αλυσίδα ισχύος. Ακριβώς μπροστά βρίσκονταν και τα οχυρά των Καρχηδονίων, που αφού λεηλάτησαν το Ολυμπιείο στρατοπέδευσαν προκλητικά απέναντι απ' την πόλη.

Δεν είχε ανατείλει ακόμη ολόκληρος ο ήλιος, που ροδαλός και κόκκινος άπλωνε την πορφύρα του πάνω στα ήδη ματωμένα κουφάρια των πολεμιστών ύστερα από τη λυσσαλέα ολοήμερη μάχη. Στα τείχη απ' την πλευρά των ελών της Λυσιμελείας η κούραση είχε βαρύνει τα μάτια των αμυνομένων Συρακουσίων καθώς επέστρεφαν απ' τα ενδότερα της πόλης όπου ελάχιστα ξεκουράστηκαν. Ήταν ακριβώς τη στιγμή που οι περιφερόμενοι στα τείχη αξιωματικοί χαμήλωναν με πικρία τα πρόσωπά τους για τους ολιγάριθμους υπερασπιστές που είχαν απομείνει ζωντανοί, όταν μια σχεδόν τρομαγμένη, γεμάτη έξαψη φωνή ξεπήδησε απ' τον άγρυπνο φρουρό των τειχών του Τεμενίτη σπάζοντας την απλωμένη στο κάστρο θανατερή ησυχία...

«Στρατηγέ Αυτοκράτωρ Διονύσιε! Στρατηγέ...!».

Ο αυτοκράτορας Διονύσιος, που τριγυρνούσε ακαταπόνητος στις επάλξεις δίχως να σταματά να μάχεται και να συμβουλεύει, γύρισε ξαφνιασμένος προς τον φρουρό συλλογιζόμενος μια πιθανή απροσδόκητη επίθεση εκ μέρους των Σημιτών.

«Στρατηγέ».

Όμως ο στρατιώτης αδυνατούσε να ολοκληρώσει τη φράση του κι ενώ το στόμα του παρέμενε εκστατικά ανοικτό το χέρι του διετηρείτο σηκωμένο στο ύψος των ώμων ακίνητο και σταθερό, καθώς έδειχνε προς την ανατολή του ήλιου.

Ο Διονύσιος απορημένος απ' τη συμπεριφορά του φρουρού, σχεδόν κατανοώντας την ερμηνεία της στάσης του, ακολούθησε τον δείκτη του με μια αόριστη ματιά έως ότου αντίκρυσε ένα απρόσμενο θέαμα μένοντας θαμπωμένος.

Η αυγή που 'δινε στο πυρόξανθο γένι του ένα χρώμα ακόμη πιο ανοικτό, αντιφέγγισε στα μάτια του μια ιδιόμορφη δυσπιστία. Γιατί κι αν ακόμη η πολύνεκρη μάχη αφαιρούσε κάθε ίχνος λογικής, ο ίδιος αδυνατούσε να ερμηνεύσει κείνο που εντελώς απρόοπτα παρουσιαζόταν μπροστά τους, ως πραγματικό.

Ολάκερος ο ορίζοντας μες τη ματωμένη αυγή απ' τις ακτές του Δάσκωνος ίσαμε τα πρώτα δέντρα του Άναπου ποταμού είχε καλυφθεί από δύο αντιμαχόμενους στρατούς εντελώς νέους κι άξαφνους για τον ταλαιπωρημένο τους νου. Μια τεράστια πομπή από ασπιδοφόρους στρατιώτες κατευθυνόταν προς την αντίπαλη παράταξη για να συγκρουστεί.

«Αδύνατον...», ψέλλισε ο τύραννος της Σικελίας Διονύσιος. Τα χείλη του έτρεμαν καθώς το απίστευτο όραμα συνεχιζόταν αποκτώντας μια τέλεια γεωγραφική οριοθέτηση. Κι οι άγνωστοι στρατιώτες που έκαναν την τρομερή τους παρουσία στο πρώτο φως της ημέρας έπαιζαν με τα χρώματα όσο τα σώματά τους άλλοτε χάνονταν κι άλλοτ εμφανίζονταν σαν σκιές του πρωινού, χρωματισμένες από μύριες κόκκινες πινελιές.

Απότομα, κι ενώ όλοι οι Έλληνες στρατιώτες που βρίσκονταν στα τείχη αντίκρυζαν γεμάτοι δέος την παράταξη των στρατών, η μια πλευρά απ' αυτούς κινήθηκε πιο γρήγορα από πριν κι επιτέθηκε στον εχθρό. Αυτοί οι επιτεθέμενοι ξεχώριζαν απ' τους αντιπάλους τους ακόμη και απ' το σκιαγμένο ανθρώπινο μάτι που τους παρακολουθούσε. Περικεφαλαίες έκρυβαν τα πρόσωπά τους, κάνοντας την εξώκοσμη παρουσία τους ακόμη πιο φοβερή και μεγαλειώδη, ενώ οι κοντές λόγχες που αδιάκοπα ανεβοκατέβαιναν απ' τα στιβαρά τους χέρια γυάλιζαν στο ολοένα και πιο ανοιχτό φως, καθώς συγκρούονταν με τα όπλα των εχθρών τους.

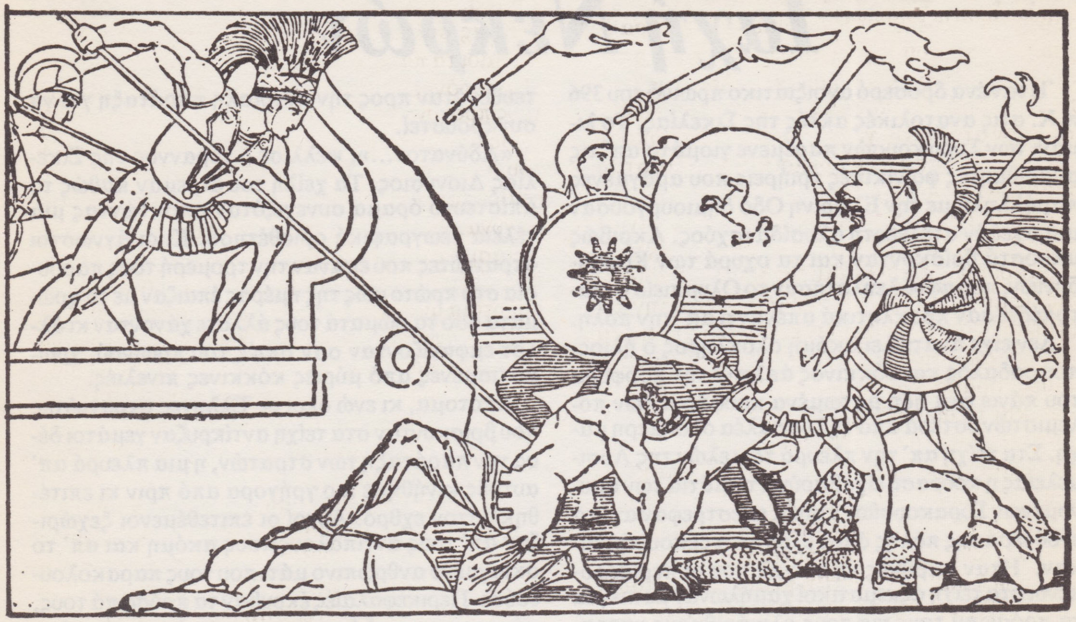
«Θεοί! Θεοί σκοτώνονται στα μάτια μας!».

Και οι μαχητές της αυγής συνέχισαν να επιτίθονται και να φονεύουν ο ένας τον άλλο μέχρι που η παράταξη των αμυνομένων, σαφώς πολυπληθέστερη, βρήκε το ρυθμό της και διατηρώντας τις τάξεις της απάντησε με μια βροχή από βέλη που σχεδόν έκλεισε τον ορίζοντα για να σκοτεινιάσει έστω και για μια μόνο στιγμή ο ουρανός σαν ψεύτικη κι απατηλή ιδέα που αδυνάτισε να δεσμεύσει τον ήλιο των Συρακουσών.

«Μάχη θεών στα μάτια μας», φώναζε ο φρουρός που ειδοποίησε τον στρατηγό του προηγουμένως για το υπερφυσικό θέαμα που αντιλήφθηκε. Όμως ο Διονύσιος άρπαξε απότομα το χέρι του φρουρού κι ανατριχιάζοντας ολόκληρος απ' την ανακάλυψη που φανερώθηκε τόσο απλά εμπρός του κείνη τη στιγμή, σχεδόν ούρλιαξε εκστασιασμένος.

«Συρακούσιοι! Δεν είναι θεοί αυτοί που μάχονται μπροστά μας. Δέστε τις στολές και τα πρόσωπά τους. Δέστε τα ξίφη τους. Είναι ο Θήρων». Η φωνή έμοιαζε με τον βαρύ ακράτητο ήχο που ξεπηδά από κάποιο αναμένο ηφαίστειο προϊδεάζοντας την επερχόμενη καταστροφή. «Είναι ο Θήρων κι οι πολεμιστές της γειτονικής Ιμέρας που μάχονται τους Καρχηδόνιους».

Ο Διονύσιος παλόταν από μια ανερμήνευτη οργή. Στα λόγια του ξεχώριζαν οι εκφράσεις του παραλόγου και της φαντασίας. Ο ίδιος φώναζε στους στρατιώτες του για μια μάχη που 'χε προηγηθεί εδώ κι έναν ολόκληρο σχεδόν αιώνα και που

άξαφνα στο δειλινό ζωντάνευε και πάλι μπροστά τους.

Μ' αλήθεια! Ποιος θα βρισκόταν να τον διαψεύσει όταν η τρομερή μάχη που αντίκριζαν έξω απ' τα τείχη των Συρακουσών ήτανε όμοια με τη μάχη που οι γέροι της πόλης κι ολόκληρου του νησιού ακόμα διηγούνταν και πού οι ποιητές της Κάτω Ιταλίας εξυμνούσαν;

Φανερά μπροστά τους το ομοιογενές στράτευμα του Θήρωνος αντιμετώπιζε το παμφυλετικό μωσαϊκό των Εβραίων της Καρχηδόνας, ανάκατω με τους Νέγρους Λίγυες και Λίβυες μισθοφόρους. Οι στολές, τα ξίφη, ο πόλεμος, τα πάντα.

«Ναι, είναι η νίκη του Θήρωνος επί των Φοινίκων στην Ιμέρα» έκανε κάποιος στρατιώτης. «Η νίκη» επανέλαβε ο φρουρός. «Η νίκη», «Η νίκη» φώναζαν ενθουσιασμένοι μέσα απ' τις ματωμένες πολεμικές τους εξαρτήσεις κι οι υπόλοιποι στρατιώτες.

Το όραμα ολοένα και ζωντάνευε, έμοιαζε να παίρνει σάρκα και οστά καθώς ταλαιπωρούσε με οργή και μανία τη σκληρή πραγματικότητα που 'θελε τις Συρακούσες σαν την τελευταία ελεύθερη απ' τους Καρχηδονίους ελληνική πόλη στη Σικελία. Μα αυτή η σκληρή πραγματικότητα, η εικόνα των θνητών δεν μπόρεσε να σβήσει την εικόνα των ψυχών της δροσιάς που χάραξε στα σκιασμένα πρόσωπα των Ελλήνων μια νέα ελπίδα, μια νέα πίστη.

Κι η μάχη στο πρωινό συνεχίστηκε το ίδιο φονική και λυσσαλέα. Οι Σημίτες τοξότες άρχιζαν να υποχωρούν. Η ατέλειωτη δύναμη των λογχοφόρων έπεφτε πάνω τους καταστροφική διαιρώντας τις τάξεις τους και κάνοντας πιο εύκολο το έργο της σφαγής. Κι ενώ οι ψυχές των πορφυρών σκιών ορμούσαν κι επιβάλλοντο ο Διονύσιος σήκωσε τα χέρια θυμίζοντας την ιστορία της μάχης εκείνης του παρελθόντος μα και τις τόσο υπέροχες δοξασίες του λαού του.

«Ο Θήρων προχωρεί. Αδέλφια, ο Αμίλκας, ο αρχηγός του στρατού της Καρχηδόνας θα συντριβεί! Ναι, θα συντριβεί. Κι είναι αυτός ο εγγονός του ο Αννίβας που ζητώντας εκδίκηση ανάσκαψε τους τάφους των προγόνων μας, βίασε τις γυναίκες, σκότωσε τα παιδιά μας και λεηλάτησε τους ναούς μας. Είναι ο εγγονός του ο Αννίβας που σπίλωσε την ιστορία των Ελλήνων!». Τα μάτια των μαχητών γυάλιζαν από το πορφυρά αντιφέγγισμα της αυγής που ζωντάνευε τον μύθο μα και το μίσος ενάντια στους εχθρούς της ράτσας και στον αρχηγό τους «...ων μεν και φύσει μισέλλην, ομού δε τας των προγόνων ατιμίας διορθώσασθαι βουλόμενος!».

Ολάκερος ο στρατός της ακροπόλεως βροντοφώναξε «εκδίκηση» τόσο ισχυρά που θα 'λεγε κανείς πως οι μαχητές της δροσιάς ξαφνιάστηκαν κι έστρεψαν τα πρόσωπά τους στο κάστρο για να προσδιορίσουν την πηγή της απότομης φωνής.

Κι η μάχη των ψυχών συνεχίστηκε τραβώντας πάνω της το μεγαλείο των ιδεών που γίνονταν ένα με το αίμα σε μια υπέροχη σύνθεση χρωμάτων και αισθήσεων. Συνεχίστηκε όσο το αίμα του μαγε-

μένου εκείνου πρωινού, η έντονη πρώτη πορφύρα της ανατολής χάθηκε απ' το καθαρότερα άσπρο φως της ημέρας στους δυσδιάκριτους κόσμους του παρελθόντος για μια ακόμη παράξενη φορά. Τόσο που και οι τελευταίοι ήχοι απ' τις κλαγγές των συγκρουόμενων όπλων της μάχης ενώθηκαν με τους παφλασμούς των κυμάτων που 'σκαγαν στα τείχη, για να γίνουν από εξώκοσμοι και τρομεροί απόλυτα ήρεμοι και απαλοί στο φυσικό τους μεγαλείο.

Κι έτσι, το ίδιο απροσδόκητα όπως εμφανίστηκαν, χάθηκαν οι Δροσουλίτες απ' την ακτή των Συρακουσών, οι ψυχές αυτές που αναπαριστώντας τις μάχες της ράτσας εμφανίζονται την άνοιξη με τη δροσιά. Όμως δεν έφυγαν κι απ' τις καρδιές των αμυνομένων που παίρνοντας θάρρος απ' το θείο όραμα και θέαμα ανέκτησαν την πίστη τους και τη δύναμή τους.

Και την άνοιξη του 396 π.Χ. ο Διονύσιος, εκμεταλλευόμενος την ασέληνη νύκτα που επακολούθησε επιτιθέμενος από την ξηρά με τους ιππείς του κατόρθωσε ν' αποσπάσει την Πολίχνη και τον Δάσκονα βοηθώντας τις τριήρεις των Ελλήνων να κάψουν τον σημιτικό στόλο κι αναγκάζοντας τον εχθρό σε οδυνηρή και συντριπτική ήττα.

Έτσι, με τις λόγχες βυθισμένες στα κουφάρια των Σημιτών, οι Έλληνες πήραν εκδίκηση για το φόνο του Πεντάθλου, τις σφαγές των Ελλήνων απ' τον Μάλχο, τον θάνατο του Δωριέος και του Ευρυλέοντα, την καταστροφή του Σελινούντα, του Ακράγαντος, της Ιμέρας, της Γέλας και της Καμάρινας. Πήραν εκδίκηση γιά τις δεκάδες χιλιάδες των νεκρών γυναικοπαίδων, τις δεκάξι χιλιάδες πτώματα μόνο των αμάχων του Σελινούντα, τους αναρίθμητους δούλους, τον βιασμό των γυναικών της Ιμέρας, τον βασανισμό και τη σφαγή 3.000 αιχμαλώτων της πόλης αυτής απ' τον Αννίβα και τους αμέτρητους νεκρούς. Κι ήταν τέτοια η εκδίκηση που το πατροπαράδοτο έθιμο των βαρβάρων Σημιτών και Αφρικανών που ακρωτηριάζοντας αδιάκριτα νήπια και γέρους επεδείκνυαν ορμαθούς χεριών και κεφάλια μπηγμένα σε λόγχες, πήρε πράγματι την απάντησή του όπως ακριβώς άξιζε στους Σημίτες Καρχηδόνιους.

Το χαμόγελο του Θεμιστοκλέους που βύθιζε με τον ανίκητο ελληνικό στόλο στη ναυμαχία της Σαλαμίνας τα φοινικικά πλοία της Τύρου και της Σιδώνος, το χαμόγελο, το ειρωνικό εκείνο χαμόγελο του Αμεινίου του Παλληνέως που βύθιζε το έμβολο του πλοίου του πρώτος στα σημιτικά πλοία της εκλεκτότερης μοίρας του περσικού ασιατικού στόλου, ξαναχαραζόταν το ίδιο ειρωνικό κι αγέρωχο στα πρόσωπα των Ελλήνων της Μεγάλης Πατρίδας.

Κι ας θυσίαζε ο Ιμίλκων στα τείχη του Ακράγαντα μικρά παιδιά στη δόξα του Θεού του Μολώχ! Κι ας χάθηκαν τόσοι Έλληνες κι ας χύθηκε τόσο πολύ αποικιακό αίμα. Γιατί ήταν αυτό το αίμα που έγινε λίπασμα στη γη της Ευρώπης, ώστε ν' αποφευχθεί ο σημιτικός εποικισμός της γηραιάς ηπείρου και να διευκολυνθούν τα υπόλοιπα φύλα των Αρίων στη δημιουργία του δικού τους πολιτισμού.

Κι ας σύλησαν οι αιώνιοι Σημίτες, οι αιώνιοι Εβραίοι τα πανάρχαια ιερά της Δήμητρας και της Περσεφόνης κι ας ανέσκαψε ο ανίερος Ιμίλκων τους προγονικούς τάφους της Σικελίας κι ας σκότωσε ακόμη κι αυτούς που κατέφυγαν στα ιερά του Ακράγαντος. Γιατί εκείνοι που άφησαν κατ' εξαίρεση ελάχιστους ζωντανούς στο Σελινούντα, τα γυναικόπαιδα που κατέφυγαν στα ιερά, όχι από σεβασμό στους θεούς μας, αλλά απ' το φόβο μήπως αυτοπυρποληθούν οι φυγάδες και καούν τα πολύτιμα αφιερώματα των Ναών, αυτοί οι αιώνιοι Εβραίοι άφησαν τελικά 200.000 πτώματά τους να σαπίσουν κάτω απ' τα σανδάλια του Διονυσίου και των Συρακουσίων. Έτσι που η λέξη Έλληνας να ντύνει τρομακτικά τον δαίμονα που αλώνιζε και θέριζε με το ματωμένο του δρεπάνι στους εφιάλτες των Σημιτών.

Κι ας χάθηκαν κι οι αποικίες αφού τα κόκαλα και τα μνημεία των προγόνων εκεί εξακολουθούν

να οριοθετούν την κληρονομιά της φυλής. Την κληρονομιά που διδάσκει τη σημασία της ιστορικής μνήμης και τον ακατάπαυστο πόλεμο εναντίον των ιερόσυλων Σημιτών.

Ακόμη και σήμερα όπως οι ψαρόβαρκες περνούν γυαλό - γυαλό στην ανατολική Σικελία κι οι οδυρμοί των νεκρών ζωντανεύουν απ' τους Δροσουλίτες στα ερειπωμένα τείχη των Συρακουσών, μια βροντερή κλαγγή όπλων ξεπηδά κάθε ασέληνη νύχτα απ' τους χορταριασμένους τάφους καθώς ο βρυκολακιασμένος Έλληνας οπλίτης κρούει το δόρυ με την ασπίδα. Ευθύς τα ξωτικά ξεμακραίνουν σκιαγμένα στις σπηλιές τους και οι γοργόνες χάνονται στους σπαρμένους από σπασμένα κατάρτια κι αγγεία βυθούς τρομαγμένες απ' τον ακράτητο εκείνο βρόντο που συνοδεύει την παντοτεινή κι αθάνατη ποτισμένη με χειμάρρους αίματος μάχη, μακρόσυρτη και μαγική όπως αντιλαλεί στο βασίλειο των νεκρών φτάνει ακόμη και σήμερα στ' αυτιά μας: «ΕΙΣ ΟΙΩΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΗΣ».

Περίανδρος Ανδρουτσόπουλος

5-1-1913

Ο Ελληνικός Στόλος υπό την αρχηγία του Ναυάρχου Παύλου Κουντουριώτη, κατατροπώνει τον τουρκικό στόλο ανατολικά της Λήμνου. Το σήμα που δίδεται από το θρυλικό «ΑΒΕΡΩΦ» πριν τη μάχη σε όλα τα ελληνικά πλοία, λέει:

«Υπενθυμίζομεν το σήμα της 3ης Δεκεμβρίου (σημ. Ναυμαχία της Έλλης). Το παν εξαρτάται από την σημερινήν ημέραν διά την αγαπητήν μας πατρίδα. Φανείτε λέοντες. Κουντουριώτης».

Με την ιστορική ναυμαχία επισφραγίσθηκε η πατροπαράδοτη ελληνική κυριαρχία στο Αιγαίο.

Ο Τούρκος υπουργός των Ναυτικών εξαναγκάζεται να δηλώσει ότι «η Τουρκία δεν δύναται τίποτα πλέον κατά θάλασσαν». Δεν ηδύνατο τότε που αρχηγός του Ελληνικού Στόλου ήταν ένας Κουντουριώτης. Σήμερα όμως;

Σήμερα που ο αρχηγός του Στόλου έχει περιλάβει στα καθήκοντά του και κατάθεση στεφανιών στους ανύπαρκτους νεκρούς του πολυτεχνείου και ο «Έλληνας» πρωθυπουργός χαριεντίζεται με τον Οζάλ στα διάφορα Νταβός;

6-1-1449

Στέφεται στον Μυστρά Αυτοκράτορας του Βυζαντίου ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ο ΙΑ΄ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ. Σε ηλικία 45 χρόνων ο Κωνσταντίνος, μαθητής του Νεοπλατωνιστού φιλοσόφου Πλήθωνος του Γεμιστού, αναλαμβάνει το βαρύ καθήκον της υπερασπίσεως της αυτοκρατορίας, που κινδυνεύει ολοκληρωτικά από τους μογγόλους επιδρομείς, τους Σελτζούκους Τούρκους. Ο Παλαιολόγος, ο Τελευταίος αυτοκράτωρ, ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς, αυτό το αθάνατο σύμβολο της γενναιότητος, της ανδρείας, της αρετής και της θυσίας τέσσερα χρόνια μετά τη στέψη του θα δώσει την ιστορική, γενναία απάντησή του στις προτάσεις για παράδοση της Βασιλεύουσας στον Μωάμεθ τον Β΄.

«...Το την πόλιν σοι δούναι ουκ έστιν, ουτ' άλλου των κατοικούντων εν ταύτη, κοινή γαρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμεν και ου φεισόμεθα της ζωής ημών...» και σαν νέος Λεωνίδας θα πέσει στην Πύλη του Ρωμανού. Η θυσία του, μια ακόμη απόδειξη της αιώνιας ελληνικής ψυχής και της ανόθευτης φυλετικής συνέχειας των Ελλήνων από τον Λεωνίδα μέχρι το Βυζάντιο. Τέλος, ο αιώνιος πόθος με τον οποίο μεγάλωσαν γενεές επί γενεών μετά τη θυσία εκείνου, την αποφράδα μέρα του 1453, «Πάλι με χρόνια με καιρούς πάλι δικιά μας θά 'ναι» για μας δεν είναι θρύλος, αλλά καθημερινή ιερή προσευχή, κλεισμένη στην ελληνική μας ψυχή.

8-1-1854

Έναρξις της Ηπειροθεσσαλικής Επαναστάσεως. Εθελοντικά σώματα εισέρχονται στην τουρκοκρατούμενη Ήπειρο και γρήγορα η επαναστατική φλόγα μεταδίδεται μέχρι το Αργυρόκαστρο και τη Θεσσαλία.

Στα εθελοντικά σώματα συρρέουν πλήθη αξιωματικών και οπλιτών του «επίσημου Ελληνικού Στρατού» με τη σιωπηρή συγκατάθεση του Βασιλέως Όθωνος.

Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν η Γαλλία και η Αγγλία, σύμμαχοι της Τουρκίας στον Κριμαϊκό πόλεμο, να απαιτήσουν τελεσιγραφικά από τον Βασιλέα Όθωνα την αποκήρυξη της επαναστάσεως. Συγχρόνως, αγγλογαλλικά στρατεύματα καταλαμβάνουν τον Πειραιά, την Αθήνα, διάφορα νησιά κ.λπ.

Άλλη μια ωμή επέμβαση στον ελλαδικό χώρο από τις Μασωνοκρατούμενες κυβερνήσεις της Φιλελεύθερης Αγγλίας και Γαλλίας.

11-1-1923

Ο Βασιλεύς ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ο ΙΒ΄ ο ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ πεθαίνει εξόριστος στο Παλέρμο της Σικελίας.

Του αετού ο γιος, ο στρατηλάτης Βασιλεύς, ο νικητής των βαλκανικών πολέμων, ο ελευθερωτής της ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, ΗΠΕΙΡΟΥ και ΘΡΑΚΗΣ.

Ο Κων/νος, ο μοναδικός από τους Έλληνες Βασιλείς που ήταν αντιμασώνος και αντισιωνιστής και που ενσάρκωσε τους Πανελλήνιους πόθους και τις ελπίδες τεσσάρων αιώνων. Δυστυχώς το όνειρο δεν έμμελε και τότε, επί της φωτισμένης βασιλείας του, να γίνει πραγματικότης.

66 χρόνια μετά τον θάνατό του, τα ανθρωπάρια των νεολαιών των πολιτικών κομμάτων, αυτοί οι ξεπουλημένοι λακέδες του υλισμού — αριστερού και δεξιού — θα σκεπάζουν με πανιά τον ανδριάντα του Αθάνατου Στρατηλάτη στο πεδίο του Άρεως (χώρο των πολιτικών τους συγκεντρώσεων). Ότι και να κάνουν αυτοί οι τιποτένιοι, χωρίς δικαίωμα στη ζωή «άνθρωποι», θα έλθει η μέρα της ΝΙΚΗΣ, η ημέρα της δικαιώσεως και του Βασιλέως Στρατηλάτου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

29-1-1941

«Πεθαίνει» ο Εθνικός Κυβερνήτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ. Ο «θάνατός» του προήλθε από παραμυγδαλιτικό απόστημα όπως επίσημα ανακοινώθηκε.

Τον ΔΕΚ. του 1940 - ΙΑΝ. 1941, ο Μεταξάς, ηγέτης ενός νικηφόρου στρατού, βρισκόταν στο απόγειο της δόξας του και με τις διπλωματικές του κινήσεις (επαφές με Γερμανούς για ουδετερότητα, ανακωχή και ειρήνη) δεν έπειθε το παλάτι ότι θα συνέχιζε να παραμένει άπραγος θεατής της Αγγλόδουλης πολιτικής του.

Η εξέλιξη των πραγμάτων μετά τον θάνατο του Μεταξά, καθώς και πολλές ενδείξεις που υπάρχουν σε αφηγήσεις του στενού του περιβάλλοντος, συνηγορούν στην άποψή μας ότι ο Μεταξάς δεν πέθανε αλλά δολοφονήθηκε από τους Αγγλοεβραίους πάτρωνες του προδότη βασιλιά Γεωργίου Β΄. Έτσι άνοιξε ο δρόμος στα δόλια σχέδιά τους για την εμπλοκή της Ελλάδος σε έναν ανώφελο πόλεμο με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία.

30-1-1933

ΓΕΡΜΑΝΙΑ. Ο Αρχηγός του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος των Γερμανών εργατών (NSDAP) ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ, παίρνει από τον πρόεδρο του Ράιχ Στρατάρχη Φον Χίντενμπουργκ το χρίσμα του Καγκελάριου.

Οι ελπίδες και οι πόθοι ενός ολόκληρου λαού γίνονται πραγματικότητα. Οι ημέρες της σκλαβιάς τελείωσαν και ένας νέος πιο φωτεινός ήλιος ξημερώνει για τη Γερμανία. Η Εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση άρχισε. Οι μαυροκόκκινες σημαίες με τον αγκυλωτό σταυρό κυμματίζουν περήφανα σε κάθε δρόμο. Ο Εθνικοσοσιαλισμός νίκησε. Από την πρώτη κιόλας μέρα της νίκης αρχίζει ο αγώνας για την ανάπτυξη της Γερμανίας και την παγίωση ενός ισχυρού Εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος. Ο Φύρερ στο Βερολίνο μαζί με τους επιτελείς του παρακολουθεί συγκινημένος τη μεγάλη παρέλαση των SA.

Παντού σ' ολόκληρη τη Γερμανία ο λαός χαίρεται τη νίκη και αισιοδοξεί για το μέλλον που έρχεται και όλα τα χείλη φωνάζουν το αιώνιο σύνθημα HEIL HTLER!

Επιμέλεια: Χρήστος Παππάς

Ελευθερία και Δημοκρατία

Ελευθερία! Στη δημοκρατική λεξιμαγεία μια λέξη που αποτελεί ύψιστο δικαίωμα κάθε ανθρώπινης ύπαρξης. Ταυτίζεται μας λένε με την ελευθερία γνώμης, τα ατομικά δικαιώματα και τις συνταγματικές ελευθερίες που τόσο απλόχερα οι «νομοθέτες» μας χάρισαν! Κι έτσι όλοι χαρούμενοι και πανευτυχείς λέμε ότι μας αρέσει, μπορούμε να γράφουμε ότι μας αρέσει, να αγοράζουμε ότι μας αρέσει (αν έχουμε βέβαια χρήματα – γιατί οι πιστώσεις σταμάτησαν!) και να πιστεύουμε τον δικό μας Θεό χωρίς κανείς να μας ενοχλήσει – διότι βεβαίας «η ελευθερία του άλλου σταματά εκεί που η δική μας αρχίζει». Ακόμη μπορούμε να πάμε όπου θέλουμε, να γίνουμε ισότιμα μέλη - πολίτες κάποιου άλλου λαού που θαυμάζουμε, μπορούμε να εκδίδουμε εφημερίδες και περιοδικά ή τέλος πάντων να γράφουμε εκεί ότι μας συγκινεί. Αν είμαστε επιστήμονες ή καλλιτέχνες μπορούμε να απολαμβάνουμε την ελευθερία διδασκαλίας, έρευνας και τέχνης. Στο σπίτι – όντας ελεύθεροι – κανείς ανεπιθύμητος ποτέ δεν θα τολμήσει να μας ενοχλήσει διότι είναι άσυλο και επίσης η αλληλογραφία μας είναι απαραβίαστη στα πλαίσια της ελεύθερης επικοινωνίας... Μπορούμε να έχουμε τη δική μας ιδιοκτησία, να συγκεντρωνόμαστε μαζί με άλλους για αυτά που πιστεύουμε (βεβαίως, «ησύχως και αόπλως» και... καλύτερα σε ανοιχτό χώρο!), να συνεταιριζόμαστε, να φτιάχνουμε πολιτικά κόμματα και το ΜΕΓΙΣΤΟ ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ: Μπορούμε να ψηφίζουμε – να κάνουμε δηλαδή την ελεύθερη επιλογή εκείνων που θα ορίζουν για 3, 4 ή 5 χρόνια τις τύχες μας (αν δεν μας αρέσουν τους αλλάζουμε, όπως τα παντελόνια μας όταν λερώνονται!). Κι αν κάποιος καταραμένος επιδιώξει να καταπατήσει κάτι απ' όλα αυτά τα δικαιώματά μας τότε υπάρχει το Σύνταγμά μας, το Κράτος μας, η Αστυνομία μας και τα δικαστήριά μας που ταχύτατα τον ξεπαστρεύουν· με μέγα ζήλο και ανακούφιση. Τι όμορφος κόσμος!

Σοφία και διδαχές χιλιάδων χρόνων στα κεφάλια μας πόσο καρτερικά τον έχτισαν και πόσο ηλίθιοι ήταν εκείνοι οι πρόγονοί μας που πολεμούσαν, που σκοτώνονταν, που έφτιαχναν Παρθενώνες, που πίστευαν σε Πατρίδες και Αρχηγούς. Τι στενοκεφαλιά και ματαιότητα – δεν είχαν κερδίσει καν το δικαίωμα να ψηφίζουν και να 'ναι μέλη μιας Δημοκρατίας, που σέβεται τον άνθρωπο είτε είναι μαύρος, είτε λευκός, είτε Έλληνας, είτε Μογγόλος, «κάθε άνθρωπος και μια ψήφος» τι Υπέροχος νόμος – και ήταν τόσο απλό!

Φέρνω στο νου μου έναν άλλο κόσμο: Γεννήθηκε απ' τα καπνισμένα ερείπια του Βερολίνου στο μέσον του 20ου αιώνα της Ιστορίας. Τρεις εκλεκτοί κύριοι μαζεύονται σε κάποια πόλη που λέγεται ΓΙΑΛΤΑ, εκεί σ' ένα φύλλο χαρτί ο ένας κάνει κάτι παράξενο, σημειώνει:

ΡΟΥΜΑΝΙΑ 90% (Σοβ. Ένωση) 10% (ΗΠΑ, Μ. Βρεττανία),

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ 75% (Σοβ. Ένωση) 25% (ΗΠΑ, Μ. Βρετανία),

ΕΛΛΑΣ 90% (ΗΠΑ, Μ. Βρεττανία) 10% (Σοβ. Ένωση),

και συνεχίζει με όλες τις χώρες της Ευρώπης. Ακολούθησε μια μικρή παύση, οι άλλοι μπήκαν στο νόημα και δεν σκέφτηκαν πολύ – ενέκριναν σε 2 λεπτά! Είπε ο γράφων: «Μήπως θεωρηθεί κυνικό να έχουμε ρυθμίσει τα προβλήματα αυτά – απ' τα οποία εξαρτάται η τύχη εκατομμυρίων ατόμων, κατά ένα τόσο πρόχειρο τρόπο; Ας κάψουμε αυτό το χαρτί – θα κάνουμε κάτι το επίσημο και λιγότερο κυνικό σε άλλο χαρτί». «Όχι, να το κρατήσετε» είπε ο άλλος και έτσι έγινε! Από τότε ξέρω καλά – ότι ο κόσμος, η Ευρώπη και η Πατρίδα μου είναι ΕΛΕΥΘΕΡΗ! Κάτι παράσιτα που άκουγαν στο όνομα: ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ, ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΡΑΖΙΓΙΑΚ, ΛΟΥΙ - ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΣΕΛΙΝ, ΝΤΡΙΕ ΛΑ ΡΟΣΕΛ, ΕΖΡΑ ΠΑΟΥΝΤ και λοιποί σκοταδιστές – που χάρην της ασημαντότητάς τους δεν ακούσαμε ποτέ τα ονόματά τους – φροντίσανε για το μέλλον τους σε αγχόνες, φυλακές και ψυχιατρεία: ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΠΕΡΑ ΑΥΤΗ ΘΑ 'ΝΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ! Η Δημοκρατία μας μας έδωσε απτά δείγματα του πώς αντιμετωπίζει τους εχθρούς της ελευθερίας μας, απ' τα βάθη των αιώνων: ήταν τότε που δολοφονούσε κάποιο ΣΩΚΡΑΤΗ, κάποιο ΦΕΙΔΙΑ άφησε στη φυλακή να πεθάνει, κάποιο ΠΛΑΤΩΝΑ ανάγκασε στην αυτοεξορία ενώ ένας ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ έφυγε τρέχοντας απ' την Αθήνα (πριν να καταδικαστεί) λέγοντας ότι: «δεν θα επιτρέψει δεύτερο έγκλημα κατά της φιλοσοφίας» (Ο Σωκράτης είχε ήδη ΘΑΝΑΤΩΘΕΙ)... Η ιστορία προχώρησε και μαζί το πάθος της Δημοκρατίας να εξοντώνει τους ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (θα έκανε πράγματι τεράστια υπηρεσία στην Αλήθεια όποιος συγκέντρωνε όλα αυτά τα στοιχεία ως σήμερα – να ένα έργο με ουσιαστική σημασία!): Ποιος δεν γνωρίζει το «και όμως κινείται» που κάποιος ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ ψιθυριστά ξεστόμιζε έμπροσθεν της Ιεράς Εξέτασης – ΟΧΙ ΦΙΛΕ ΜΟΥ, Η ΓΗ ΔΕΝ ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΦΡΟΝΤΙΖΟΥΝ ΟΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΜΑΣ! Αμ κείνος ο ΛΑΒΟΥΑΖΙΕ τι τις ήθελε της χημείες και τις επιστήμες; Ο πρόεδρος του δικαστηρίου του το 'πε σταράτα: «Η δημοκρατία δεν έχει ανάγκη επιστημόνων – ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ» (τι κρίμα να μη ζούμε για κείνο το εξαίσιο θέαμα)!

ΣΗΜΕΙΩΣΤΕ ότι οι «αθάνατες αρχές» εκείνης

της Δημοκρατικής επανάστασης ήταν «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ - ΙΣΟΤΗΤΑ - ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ» (εγώ τις προσυπογράφω· εσείς;)... Αλλά μην πάμε μακριά: ΣΗΜΕΡΑ, θέλω τα ονόματα και τον αριθμό των καθηγητών πανεπιστημίου που εκδιώχθηκαν και διώκονται λόγω της αμφισβήτησής τους στην «ΙΣΤΟΡΙΑ» των ΝΙΚΗΤΩΝ του Μεσοπολέμου. Θέλω τα ονόματα και τον αριθμό των ανθρώπων που δεν έχουν μοίρα στον ήλιο αν αμφισβητήσουν την Εβραϊκή άποψη και κυριαρχία, τους θαλάμους αερίων, τα κρεματόρια, τους φούρνους και τις σούβλες και ας το κάνουν με αδιάσειστα επιστημονικά επιχειρήματα! θέλω ονόματα και τον αριθμό όλων των Εκλεκτών που διώκονται, ταλαιπωρούνται, φυλακίζονται γιατί προτείνουν μια λύση των προβλημάτων της πατρίδας τους που δε συμπίπτει με τη δημοκρατική «λύση»! Θέλω ν' ακούσω ΕΛΕΥΘΕΡΑ τη φωνή του Γερμανού προέδρου της Βουλής που πρόσφατα εκδιώχθηκε γιατί τόλμησε... να κρίνει την Ιστορία της δικής του Πατρίδας. Θέλω ν' ακούσω τη φωνή του κορυφαίου σύγχρονου φιλόσοφου ΧΑΪΝΤΕΓΚΕΡ και του κορυφαίου σύγχρονου μουσικού φον ΚΑΡΑΓΙΑν πόσα θα 'χουν να πουν για κάποιο κόσμο που πίστεψαν – για τον κόσμο που τελικά ήρθε...

Ελευθερία! Στη δημοκρατική λεξιμαγεία δεν σημαίνει παρά τούτα: Κάνε ό,τι θέλεις – προϋπόθεση να 'σαι Δημοκράτης – ΓΙΑ ΜΑΣ ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΚΛΑΒΙΑ! Ελευθερία τους είναι η αγοραία ελευθερία ενός ανώνυμου κοπαδιού καταναλωτών που γεμίζει νάυλον σακούλες στα super markets: ΟΣΟ ΠΙΟ ΠΟΛΛΑ ΑΓΟΡΑΣΕΙΣ ΤΟΣΟ ΠΙΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΕΙΣΑΙ! Ελευθερία τους είναι το Χρήμα, ο Υπάνθρωπος Χρηματάνθρωπος το πρότυπό τους, ο Μαζάνθρωπος ο νέος απάνθρωπος που κατακλύζει τις κοινωνίες τους: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΚΟΡΕΣΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΟΥΣ – και γι' αυτό ξεχνάνε και καμιά φορά το χρυσό τους κανόνα: «σταμάτα εκεί που αρχίζει η ελευθερία του άλλου».

Ελευθερία τους είναι να καθορίζουν τις τύχες μας το Εβραϊκό πολιτικο-οικονομικό δόγμα, οι Τράπεζες, οι Κεφαλαιοκράτες, οι Βιομήχανοι, οι Τοκογλύφοι, οι Έμποροι και οι Υπηρέτες τους. Ελευθερία τους είναι το μέλλον μας στην ανεργία, στα ναρκωτικά, στην ομοφυλοφιλία και στο AIDS. Ελευθερία τους είναι τα κατευθυνόμενα μέσα ενημέρωσης, οι τηλεοράσεις, τα FM - Stereo, οι δορυφορικές, τα Video, ΠΟΥ ΟΛΑ ΕΞΥΜΝΟΥΝ ΤΟ «ΝΕΟΑΝΘΡΩΠΟ»: ΤΟ ΜΑΖΑΝΘΡΩΠΟ, ΨΗΦΟΦΟΡΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ! Τον άνθρωπο που δεν έχει ρίζες, τον άνθρωπο που δεν έχει μυαλό, ψυχή, φυλή και ιστορία, που δεν έχει προοπτική μέσα απ' την Ιερή διάσταση της λέξεως ΠΑΤΡΙΔΑ... Φαρισαίοι και υποκριτές, σκουλήκια, αντιφυσικά κατασκευάσματα, ρυπογόνα σωματίδια, τσιμεντουπόλεις, αρρωστημένα σώματα, διεστραμμένα μυαλά, κενές ψυχές, πολιτιστικός προορισμός μέσα απ' την τσίχλα, τα Computers και την Coca - cola: Αυτός είναι ο κόσμος τους και η Ελευθερία τους – που με περισσή βιασύνη τους τα χαρίζουμε μαζί με τον Γούκο και τον Κοσκωτά τους, τον Παπαδόπουλο και τις «εταιρείες δολοφόνων» τους, τον Χατζιδάκη, τον Μαραγκάκη και τον Χρ. Ρούσσο τους, τον Έβερτ και τις Μελίνες τους, τους Εβραίους των Αθηνών, τους Τούρκους της Θράκης, τους Μαύρους και τους Γύφτους και όσους άλλους... «Έλληνες πολίτες» διαθέτει ο βούρκος τους!

Για μας ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ είναι το να συμφωνείς με το ΕΙΔΟΣ σου, το ν' αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αναπόσπαστο κύτταρο της Πατρίδος – ανάμεσα στους Προγόνους και στους Απογόνους σου· έχοντας τον Πολιτιστικό και Ιστορικό προορισμό και τη Δημιουργία – πάνω απ' το ατομικό

Στο όνομα της δημοκρατίας στη διάρκεια της Γαλλικής Επαναστάσεως εξετελέσθησαν χιλιάδες αθώοι. Εδώ βλέπουμε γκραβούρα της εποχής που αφορά ονομαστική κλίση καταδίκων για τη λαιμητόμο.

Ο μεγάλος Χημικός Λαβουαζιέ. Εξετελέσθη από τη Γαλλικη επανάσταση με το σκεπτικό ότι η επιστήμη δεν είναι απαραίτητη στη δημοκρατία.

πεπρωμένο σου. Εμείς πιστεύουμε ότι η Ελευθερία που μας παρέχουν έχει να κάνει μ' έναν κόσμο αντιφυσικό, μ' έναν κόσμο πεθαμένων, μ' ένα κόσμο ζώων που καλούνται να βοσκήσουν σε καθορισμένα χωράφια σπαρμένα με το όπιο και τις φούντες τους. ΑΡΝΟΥΜΕΘΑ ΤΙΣ ΠΑΡΟΧΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥΣ. Γιατί πλην των άλλων γνωρίζουμε ότι η Πατρίδα μας ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΣΕ με αντιδημοκρατικά συστήματα διακυβέρνησης (Αρχαία Ελλάς, Μ. Αλέξανδρος, Βυζαντινή Αυτοκρατία κ.λπ.) και ΔΙΕΛΥΘΗΚΕ με τα δημοκρατικά (διχόνοια, πλουτοκρατία, οι δημοκόποι ψηφοσυλλέκτες εθνικοί αντιπρόσωποι κ.λπ.). ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ μας είναι το Χρέος, το Καθήκον, η Πειθαρχία σε μια Εθνικολαϊκή Κοινότητα, στην Πολιτεία χάρις ενός υπέρτερου ιδανικού που συνενώνει τις δημιουργικές μας δυνάμεις σε κοινή προοπτική, προσανατολίζει και νοηματοδοτεί τη ζωή μας – το ΙΔΑΝΙΚΟ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΟΑΣΠΙΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ. Πρωτίστως διότι πιστεύουμε ότι ΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ (όπως το Δημοκρατικό) ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ – ΜΗ ΠΡΟΑΓΩΝΤΑΣ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ, αλλά τα συμφέροντα της ολιγαρχίας των κλεφτών, των εμπόρων, των πλουτοκρατών ΤΟΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ. Η δική μας ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ μας προστάζει ν' αναζητήσουμε το ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΘΑ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΣΕΙ Η ΦΥΛΗ ΜΑΣ – και θα ήμασταν οι πρώτοι που θα δεχόμαστε και θα στηρίζαμε αυτόν τον δρόμο και αν ακόμη ήταν ο δημοκρατικός. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ! Πιστεύουμε, λοιπόν, ότι όποτε η Ελλάδα έσφιζε από Ζωή, Δικαιοσύνη, Πολιτισμό και Δημιουργία τότε κατευθύνετο από ΕΛΛΗΝΕΣ που σήμερα θα τους λέγαμε ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ· χωρίς περιστροφές, δειλίες και λεκτικά προσχήματα. Και εμείς πιστοί στο δρόμο της Συνέχειας «όχι από σιχαμάρα για το μικράνθρωπο μα από ανείπωτο θαυμασμό για τους Άνδρες της Πατρίδος» στο μακρινό και κοντινό χθες – στον Μαρμαρωμένο Βασιλιά, στον Κολοκοτρώνη, στους Κλέφτες του '21, στον Παύλο Μελά, στον Ίωνα Δραγούμη και τον Π. Γιαννόπουλο, στον Κ. Παλαμά, στον Λ. Μαβίλη, αυτόν τον λιγόλογο πολεμιστή ποιητή και πολιτικό, στον Άγνωστο Στρατιώτη της Πατρίδος – και ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΔΟΡΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ! Για ΟΛΟΥΣ αυτούς, ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ, εμείς ΑΙΩΝΙΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ, ΑΙΩΝΙΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ, ΑΙΩΝΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ και ΕΛΛΗΝΕΣ.

Θέλετε ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; Γίνεται ΛΙΤΟΙ, ΦΥΣΙΚΟΙ, γίνετε Στρατιώτες για να μην ακουμπάει πάνω σας το Σύστημα. Γίνετε Όρθιοι για να δείτε την Αλήθεια. Για να δείτε ότι σ' αυτόν τον κόσμο δεν είναι ΟΛΑ που πουλιούνται και αγοράζονται. Υπάρχουν οι ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΞΙΕΣ, η Αξιοπρέπεια, η Περηφάνεια και η Τιμή, ο Πατριωτισμός, η Γη και το Αίμα ΠΟΥ ΟΛΑ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ της Εβραϊκής κουστωδίας ωχριούν παραλυμένα μπροστά τους. ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΗΤΤΑ ΤΟΥΣ – Η ΥΠΑΡΞΗ ΜΑΣ!

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ! Αυτή της Δημοκρατικής λεξιμαγίας και η Δική μας. Μοιάζουν μόνο στ' όνομα. Οι λέξεις παγιδεύουν τους αδύνατους – εμάς μας Ελευθερώνει η ΦΥΛΗ, η ΠΑΤΡΙΔΑ, η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ – Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Εκεί «επενδύουμε» τη δική μας Ελευθερία. Πιστεύοντας ότι Ο ΗΛΙΟΣ ΘΑ ΞΑΝΑΝΑΤΕΙΛΕΙ ΣΤΗ ΓΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΘΑ 'ΝΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.

Γεώργιος Δημογιαννάκος

«Αυτό που πρέπει να πέσει, δεν πρέπει κανείς να το συγκρατεί, αλλά αντίθετα να το σπρώχνει»

Νίτσε

'ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ„

ΝΕΑ ΑΠ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΓΑΛΛΙΑ

Στις 15 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε στη γραφική κωμόπολη HAGENAU της Αλσατίας η τακτική ετήσια συνδιάσκεψη του Ευρωπαϊκού Κινήματος (Ε.Κ.). Συμμετείχαν αντιπρόσωποι της Δανίας, Ελλάδας, Δυτ. Γερμανίας, Ολλανδίας, Ελβετίας, Βρετανίας και Γαλλίας. Αυτό μας δίνει την ευκαιρία να πούμε μερικά λόγια για τους στόχους του Ε.Κ.

Το Ε.Κ. δεν σκοπεύει να αποτελέσει καμία κίνηση βιτρίνας ή διαμαρτυριών και ανακοινώσεων. Αντίθετα, βλέπει ως μοναδικό λόγο υπάρξεώς του την προώθηση του συντονισμού, ιδεολογικού και τακτικού, των Εθνικοσοσιαλιστών των διαφόρων χωρών. Φυσική εξέλιξη της W.U.N.S. (Παγκοσμίου Ενώσεως Εθνικοσοσιαλιστών) και μοναδικό πραγματικά ζωντανό εκβλάστημά της, δεν απασχολείται στις εσωτερικές του διαδικασίες με τετριμμένα ερωτήματα των οποίων η απάντηση είναι αυτονόητη για κάθε Εθνικοσοσιαλιστή, αλλά προσπαθεί κυρίως να προάγει την αλληλοκατανόηση σε ζητήματα τακτικής μεταξύ των κινημάτων που συμμετέχουν. Η πραγματοποίηση του στόχου αυτού δεν είναι καθόλου εύκολη δεδομένης της συγχύσεως και των παρερμηνεύσεων και διαστρεβλώσεων που επικρατούν στον χώρο μας. Είναι πικρή αλήθεια ότι οι εχθροί μας έχουν καταφέρει να επιβάλλουν ολοκληρωτικά στις μάζες τη δικιά τους αντίληψη για το τι είναι Εθνικοσοσιαλισμός και τι είδους άνθρωποι είναι οι Εθνικοσοσιαλιστές. Αυτή ακριβώς η αντίληψη είναι ένας τοίχος που μας περιβάλλει και εμποδίζει κάθε προσπάθειά μας, ένας τοίχος που πρέπει να γκρεμίσουμε.

Καθώς τονίστηκε και στην ομιλία του εκπροσώπου του «Λαϊκού Συνδέσμου» είναι απολύτως απαραίτητο να αναζητήσουμε και να προσελκύσουμε τη φυσική ELITE δεδομένου ότι είναι φύσει αδύνατο να προκύψει μια αληθινή κοσμογονία με μετριότητες επικεφαλής. Πρέπει να προβάλλουμε με αυτοπεποίθηση τα ανδρεία ιδεώδη του αγώνα και του ηρωισμού σαν απάντηση στη γελοία ερμαφρόδιτη καρικατούρα των τηλεκατευθυνόμενων «UNISEX» ειδώλων - προτύπων με τ' αναρίθμητα ανδρείκελα - αντίγραφά τους. Στη βάση των σκέψεων αυτών έγινε στο συνέδριο αυτό γόνιμη ανταλλαγή απόψεων. Φυσικά, μέρος του προγράμματος απετέλεσε η έκθεση των συνθηκών και των εξελίξεων στις επιμέρους χώρες από τους αντιπροσώπους τους.

Ο αντιπρόσωπος του «Λαϊκού Συνδέσμου», αφού κατ' αρχήν ανέγνωσε χαιρετισμό - μήνυμα του Αρχηγού μας που έθετε το θέμα της επικαιρότητας του Εθνικοσοσιαλισμού ως μόνης διεξόδου και επιτακτικής αναγκαιότητας του σήμερα, προχώρησε αφ' ενός στην υπογράμμιση και εμβάθυνση κάποιων τακτικών προτεραιοτήτων και αφ' ετέρου σε μια σύνοψη των ελληνικών συνθηκών και του ρόλου του «Λαϊκού Συνδέσμου» μέσα σ' αυτές. Οι σύνεδροι έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την κίνησή μας και υπέβαλαν διάφορες ερωτήσεις στον εκπρόσωπό μας μετά την ομιλία του.

Επιβεβαιώθηκε απ' όλους τους αντιπροσώπους η ένταση της εκστρατείας ψεύδους, κατασπιλώσεως και τρομοκρατίας από τους ανθρώπους του συστήματος της μεταπολεμικής εποχής. Πολύ πρόσφατα συνελήφθησαν π.χ. στη Δυτ. Γερμανία (που έχει, πέραν της ξένης κατοχής υπό την επίβλεψη προδοτών, ένα από τα πιο αστυνομοκρατούμενα καθεστώτα της ιστορίας) τέσσερις συναγωνιστές για δήθεν παράβαση του νόμου περί... στολής, δηλ. κοινής ενδυμασίας· η στολή ήταν... μπουφάν ιδίου χρώματος. Αλλά και σε μια χώρα τόσο λιμπεραλιστική όσο η Δανία το 1988 ήταν έτος καταδιώξεως και ακατάσχετης λασπολογίας αλλά και προσωπικής συκοφαντίας· βέβαια αυτό δεν είναι κάτι καινούριο, αλλά τελευταία έχει κορυφωθεί λόγω της «ανησυχητικής» προόδου του D.N.S.B. Μάλιστα, τον Μάιο ιδρύθηκε μια «λαϊκή (SIC) κίνηση κατά του ναζισμού» της οποίας κύριο έργο είναι η συκοφαντία και η τρομοκρατία με όλα τα μέσα ενημερώσεως στη διάθεσή της και με έσοδα που προέρχονται από υποχρεωτική φορολογία όλων των μελών εργατικών σωματείων (!). Τελευταία μάλιστα, εξέδωσαν «αντιναζιστική» λίβελλο όπου, πέρα από τα ψέματα που υπερβαίνουν τα όρια της αηδίας, εντύπωση προκαλεί το άθλιο διανοητικό επίπεδο και η πληθώρα αντιφατικών δηλώσεων από ανθρώπους που αυτοαποκαλούνται «ιεραπόστολοι» που... προφυλάσσουν τον λαό μέσω «διαφωτίσεως»!!! Οι «πράσινοι» της Δυτ. Γερμανίας έχουν ήδη εκδηλώσει την πρόθεσή τους να μεταφράσουν το «έργο» στα Γερμανικά! Το «έργο» χαρακτηρίσθηκε από τους βιβλιοκριτικούς σαν τατσαβούρα. Το διανοητικό επίπεδο του συγγραφέα βρίσκεται στα όρια της ιδιωτείας, αλλά η φρικτή του αμετροέπεια, υποστηριζόμενη από υψηλά ιστάμενα πρόσωπα, κατοπτρίζεται στη διακηρυγμένη του φιλοδοξία να το προωθήσει προς υποχρεωτική διδασκαλία στα δημοτικά σχολεία!

Σαν Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές χαιρετίζουμε τους Γερμανούς συναγωνιστές μας του F.A.P. που αξίζουν την εκτίμηση και τον θαυμασμό μας. Μέσα σε ένα κλίμα πρωτοφανών διωγμών κατάφεραν να ανησυχήσουν σοβαρά το σύστημα και να επιτελέσουν μεγάλο ιδεολογικοπολιτικό έργο. Είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή τη στιγμή το F.A.P. έχει περισσότερα από χίλια ενεργά μέλη. Ακόμα και αν οι δούλοι του συστήματος καταφέρουν τελικά να το θέσουν εκτός νόμου, είμαστε σίγουροι ότι πολύ σύντομα η Ιδέα θα ξαναζήσει κάτω από καινούριο όνομα.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, η γερμανική πόλη LANGEN βρίσκεται σε αναβρασμό. Η πόλη αυτή έχει 30.000 Γερμανούς και πάνω από 4.000 ξένους, κυρίως Τούρκους. Τον Μάρτιο του 1989 θα γίνουν εκεί, όπως και σ' όλη τη Δυτ. Γερμανία, δημοτικές εκλογές. Ο συναγωνιστής μας MICHAEL KUEHNEN που αποφυλακίστηκε πρόσφατα θέτει υποψηφιότητα σ' αυτές και υπόσχεται ότι εάν εκλεγεί θα κάνει το LANGEN την πρώτην ελεύθερη από ξένους πόλη της Γερμανίας. Και εκείνο που έχει πανικοβάλλει τους δημοκράτες δούλους του συστήματος είναι ότι έχει βάσιμες ελπίδες όχι μόνο να αποσπάσει ένα σημαντικό ποσοστό των ψήφων, αλλά και να εκλεγεί κιόλας! Είναι περιττό να πούμε τι θα σημαίνει για το σύστημα ένας ακραιφνής Εθνικοσοσιαλιστής να εκλεγεί δήμαρχος μια πόλης σ' ένα κράτους του οποίου ολόκληρος σχεδόν ο αστυνομικός και δικαστικός μηχανισμός έχει αποκλειστικό έργο τον διωγμό των Εθνικοσοσιαλιστών. Θα κρατούμε ενήμερους τους αναγνώστες μας για κάθε εξέλιξη στο LANGEN.

ΙΑΠΩΝΙΑ

Στην εφημερίδα «THE JEWISH PRESS» (Εβραϊκός Τύπος) που εκδίδεται από και για τους εβραίους των ΗΠΑ, διαβάζουμε:

«Ο ραββίνος ABRAHAM COOPER, στέλεχος του κέντρου SIMON WIESENTHAL, επέστρεψε από μια αποστολή ανευρέσεως στοιχείων (;) στην Ιαπωνία. Ο ραββίνος κυριολεκτικά σοκαρίστηκες από την πληθώρα των αντιεβραϊκών εντύπων και βιβλίων που κυκλοφορούν ελεύθερα στα μεγαλύτερα βιβλιοπωλεία του Τόκιο...

»Οι αντιεβραίοι συγγραφείς με τις μεγαλύτερες πωλήσεις είναι ο TAKASHI HIROSE και ο MASAMI UNO. Συνολικά έχουν πουλήσει μέχρι τώρα πάνω από τέσσερα εκατομμύρια αντίτυπα. Ο πρώτος έχει γράψει ένα βιβλίο με τίτλο «Βρείτε τον κο HYDE κάτω από τον δρα JEKYLL» στο οποίο αναφέρεται ότι ο δισεκατομμυριούχος ARMAND HAMMER, πρόεδρος της εταιρίας πετρελαίου OCCIDENTAL και άλλοι εβραίοι με επιρροή φρόντισαν να επωφεληθούν από την καταστροφή στο CHERNOBYL και να κερδίσουν τεράστια ποσά. Ο MASAMI UNO έχει γράψει μια ολόκληρη σειρά από αντιεβραϊκά βιβλία κατά τα δύο τελευταία χρόνια, τα οποία γίνονται ανάρπαστα».

Διαβάζοντας τα παραπάνω έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

α. Η «JEWISH PRESS» είναι το κατ' εξοχήν όργανο της πιό ισχυρής εβραϊκής κοινότητας στον κόσμο, αυτής των ΗΠΑ. Διαβάζοντας τη φυλλάδα αυτή μπορεί κανείς να βρει πολλά στοιχεία για την πολιτική που θα ακολουθήσουν οι εβραίοι. Δεν αποκλείεται λοιπόν να γίνουμε μάρτυρες μιας «αντι - Ιαπωνικής» εκστρατείας στους επόμενους μήνες ή χρόνια.

β. Τι έψαχνε να βρει ο WIESENTHAL στην Ιαπωνία, όταν μάλιστα η χώρα αυτή έχει ελάχιστους εβραίους; Μήπως θα αρχίσει και πάλι να εξαπολύει τα ψέματά του για φούρνους και σαπούνια, προσαρμοσμένα αυτή τη φορά σε ιαπωνικό «ντεκόρ»;

γ. Τέλος, πώς συνδυάζονται οι ενέργειες αυτές των εβραίων με το συνεχώς ανερχόμενο κύμα εθνικισμού και πατριωτισμού στην Ιαπωνία; Είναι γνωστό ότι οι Ιάπωνες αντιδρούν με όλο και μεγαλύτερη δυσαρέσκεια στο μεταπολεμικό σύστημα και ασφυκτιούν από υπερπληθυσμό πάνω στα περιορισμένα και άγονα εδάφη στα οποία περιόρισαν την Ιαπωνία οι νικητές. Ακόμη, η Ιαπωνία έχει θέσει σε εφαρμογή ένα πολύ φιλόδοξο πρόγραμμα εξοπλισμών με σκοπό την αμυντική της αυτάρκεια από τις ΗΠΑ και το διώξιμο όλων των αμερικανικών στρατευμάτων από το έδαφός της. Θα είναι άραγε οι Ιάπωνες εκείνοι που θα έρθουν πρώτοι σε μετωπική ρήξη με τη μεταπολεμική τάξη πραγμάτων; Ο καιρός θα δείξει. Εμείς θα παρακολουθούμε στενά τις εξελίξεις στη χώρα αυτή που μολονότι δεν μας αφορούν άμεσα, θα έχουν σίγουρα καθοριστική επίδραση στην παγκόσμια σκηνή.

δ. Πέρα από αυτά, ιδιαίτερη ικανοποίηση μας έδωσε το γεγονός ότι ο ρόλος των εβραίων (και ιδιαίτερα αυτού του βαμπίρ που ονομάζεται ARMAND HAMMER) στην καταστροφή του CHERNOBYL γίνεται αφορμή μελέτης και προβληματισμών από συγγραφείς με μεγάλη κυκλοφορία, έστω και στην Ιαπωνία. Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες, η «Χρυσή Αυγή» είχε θέσει πρώτη τα ερωτήματα αυτά στο τεύχος 17 της 29ης Μαΐου 1986. Αλλά βέβαια εμείς είμαστε «περιθωριακό έντυπο»...

* «1990: σενάριο ενός τελικού οικονομικού πολέμου». Το βιβλίο του συγγραφέα Masami Uno με τον τίτλο αυτό έχει ήδη πουλήσει πάνω από ένα εκατομμύρια αντίτυπα στην Ιαπωνία. Ο Uno καταγγέλει τον έλεγχο που εξασκούν οι Εβραίοι στο διεθνές εμπόριο και ειδικότερα στις οικονομικές δραστηριότητες των Η.Π.Α. και δηλώνει: «Εάν μπορείτε να αντιληφθείτε το μέγεθος των εβραϊκών μηχανορραφιών, τότε μπορείτε να κατανοή-

Αν το ρεύμα δεν ανακοπεί, τότε ίσως όλες οι ευρωπαϊκές χώρες καταλήξουν στο πρότυπο της Ολλανδίας η οποία δεν βρίσκει καμία αντίφαση στον συνδυασμό της «υπερ-δημοκρατικότητας» με αστυνομική τρομοκρατία τύπου Δυτ. Γερμανίας σε βάρος των «αντικαθεστωτικών». Οι πραγματικά επιτρεπτές παρεκκλίσεις στα δημοκρατικά καθεστώτα δεν είναι άλλο από παραλλαγές του ίδιου πράγματος.

Εν μέσω, λοιπόν, μιας εντεινόμενης επίθεσης των δούλων του συστήματος πρέπει να είμαστε έτοιμοι για κάθε δοκιμασία αλλά και να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις μιας αποτελεσματικής αντιπαραθέσεως που θα δώσει στο λαό τη δυνατότητα να γνωρίσει ποιοι είμαστε άμεσα και όχι με μεσολάβηση αχρείων «ιεραποστόλων» του ψεύδους και παντοειδών εβραιοκίνητων καλοθελητών.

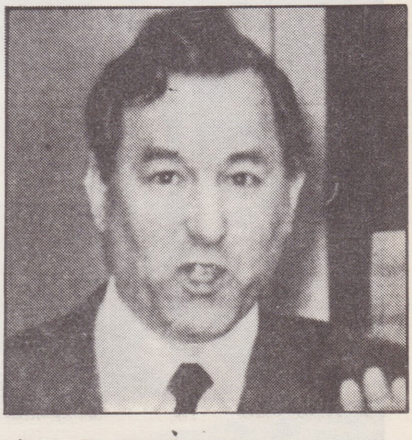
Στο συνέδριο ανακοινώθηκε επίσης η πρόθεση της γενικής γραμματείας του Ε.Κ. (η οποία εδρεύει στη Δανία υπό τον συναγωνιστή P. H. RIIS - KNUDSEN) να εκδώσει ένα εξαμηνιαίο γερμανόφωνο και ένα αγγλόφωνο όργανο. Προσπάθεια να καταβάλλεται ήδη ώστε να δημιουργηθούν ακόμη καλύτερες προϋποθέσεις για το συνέδριο του Ε.Κ. του επομένου έτους.

(Σημ.: για περισσότερες λεπτομέρειες πάνω στους στόχους και την οργάνωση του Ευρωπαϊκού κινήματος ο αναγνώστης μπορεί να ανατρέξει στα τεύχη 16 και 31 της «Χρυσής Αυγής»).

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Προτού ακόμα στεγνώσει το μελάνι των παραπάνω γραμμών, μας έρχεται από τη Γερμανία μια είδηση που επιβεβαιώνει μέχρι κεραίας όσα ελέχθησαν στο συνέδριο του Ευρωπαϊκού Κινήματος: οι αρχές της «Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας» επεξεργάζονται ένα νομοσχέδιο που θα θέτει εκτός νόμου το F.A.P. (Κόμμα της Ελευθερίας των Γερμανών Εργατών) του οποίου οι δραστηριότητες και η ολοένα αυξανόμενη απήχηση, ιδιαίτερα στις περιοχές της Β. Ρηνανίας - Βεστφαλίας και της Κάτω Σαξωνίας, φαίνεται ότι ανησυχούν σοβαρά το σύστημα. Παράγοντες του κρατιδίου της Β. Ρηνανίας - Βεστφαλίας δήλωσαν στο SPIEGEL της 5ης Δεκεμβρίου: «Δεν θα ανεχτούμε άλλο τη νεοναζιστική προπαγάνδα· θα τους διαλύσουμε με οποιοδήποτε μέσο (!)». Μολονότι νομικοί κύκλοι εκφράζουν αμφιβολίες κατά πόσο θα είναι νόμιμη μια τέτοια απαγόρευση, ακόμα και με τους διαστρεβλωμένους «νόμους» της «Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας», εμείς δεν έχουμε αμφιβολία ότι τα κοράκια του συστήματος θα κρώξουν αρκετά δυνατά μέσα από εφημερίδες, τηλεοράσεις και ραδιόφωνα για να καταφέρουν για άλλη μια φορά να καταπνίξουν ακόμη μια γνήσια πατριωτική φωνή στη Γερμανία, όπως απαγόρευσαν το S.R.P. (Σοσιαλιστικό Κόμμα του Ράιχ) το 1952 και το A.N.S. (Μέτωπο Δράσεως Εθνικοσοσιαλιστών) το 1983. Γι' αυτούς είναι τελικά ζήτημα ζωής και θανάτου να τεθεί εκτός νόμου το F.A.P. γιατί αν το αφήσουν να συνεχίσει τις δραστηριότητές του ανεμπόδιστα όπως όλα τα άλλα κόμματα, θα βρεθούν μπροστά σε πολύ δυσάρεστες (για τους δούλους του συστήματος) εξελίξεις κάποια όχι και πολύ μακρινή ημέρα.

Ο αρχηγός του F.A.P. Fried Gelm Busse

προπαγανδιστική αφίσα του F.A.P. για τους Γερμανούς εργάτες. Να σημειωθεί πως ο αγώνας του F.A.P είναι γεμάτος απαγορεύσεις...

σετε και το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα».

ΙΤΑΛΙΑ

Στην «CORRIERE DELLA SERA» διαβάζουμε:

«Ραββίνος της Ρώμης: Είμαι φυλακισμένος μέσα στην ίδια μου τη συναγωγή». Προειδοποιώντας το κοινό για την αναγέννηση του ρατσισμού και του αντισημιτισμού στην Ιταλία, ο αρχιραββίνος της Ρώμης μας είπε χθες ότι είναι φυλακισμένος μέσα στην ίδια του τη συναγωγή εξ αιτίας των δρακόντειων μέτρων ασφαλείας που είναι υποχρεωμένος να λαμβάνει. Στη συνέντευξη ο ραββίνος ELAIO TOAFF είπε για τα απειλητικά γράμματα και τηλεφωνήματα που δέχεται κάθε μέρα. Στη συνέχεια της συζήτησης ο TOAFF επιτέθηκε σε ορισμένους καθολικούς, θεωρώντας τους αντισημίτες, αλλά επαίνεσε την επίσημη καθολική ανακοίνωση η οποία εξέφραζε τη βαθιά ανησυχία της εκκλησίας για τα κρούσματα αντισημιτισμού, καταδίκασε όσους δεν συμπαθούν τους Εβραίους και προειδοποίησε τους Ιταλούς για τους κινδύνους που εμπεριέχει ο αντιεβραϊσμός.

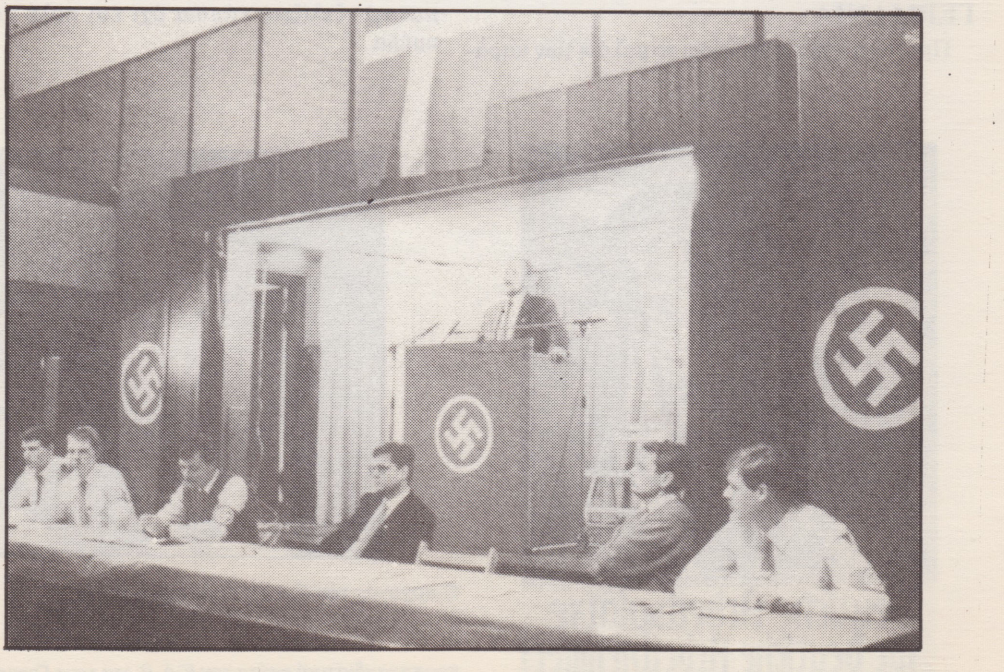
(Σημ.: αναρωτιόμαστε γιατί οι Ιταλοί παπάδες απορούν που δεν πατά πια σχεδόν κανείς το πόδι του σε εκκλησία).

«Ο TOAFF είπε ότι έχει βάσιμες ενδείξεις ότι ο αντισημιτισμός δεν σταμάτησε ποτέ, αλλά παρέμεινε ζωντανός κάτω από τις στάχτες και τα ερείπια του Φασισμού. Σήμερα τα αντισημιτικά συνθήματα τα βλέπουμε σχεδόν καθημερινά στους τοίχους, πολλές φορές πλαισιωμένα από σβάστικες.

Σίγουρα τα περισσότερα από αυτά είναι έργο νεοναζιστών, μας είπε ο αρχιραββίνος. Αλλά εκείνο που τον ανησυχεί περισσότερο είναι ότι δεν τα έκαναν ηλικιωμένοι νοσταλγοί του παρελθόντος, αλλά νεαροί που δεν μπορεί να φανταστεί πώς είναι δυνατόν να προσελκύονται σε μια τέτοια ιδεολογία. Πρόσθεσε μάλιστα πως το σχολείο δεν κάνει όσα έπρεπε για να καταπολεμήσει στη γέννησή τους τέτοιες ιδέες...».

Ο ραββίνος έκλεισε τη συζήτησή μας με αυτά τα λόγια: «Περνώ τις μέρες μου σαν κατάδικος. Δεν μπορώ να περπατήσω ούτε εκατό μέτρα χωρίς να με συνοδεύουν σωματοφύλακες. Όταν ταξιδεύω χρησιμοποιώ τεθωρακισμένα αυτοκίνητα· ούτε συζήτηση για τραίνο ή αεροπλάνο».

Τι να γίνει ραββίνε, δεν μπορεί εσύ και οι όμοιοί σου να παρασιτείτε σε βάρος των λαών της Ευρώπης, να προπαγανδίζετε ασύστολα τα ψέματά σας για διωγμούς και ολοκαυτώματα, να έχουν εξασφαλίσει οι κοινότητές σας σκανδαλώδη προνόμια σε όλες τις χώρες, να δολοφονείτε με την άνεσή σας γυναικόπαιδα στην Παλαιστίνη και την ίδια στιγμή να κοιμάσαι ήσυχος στο κρεβατάκι σου. Ας ανησυχήσεις κι εσύ λίγο...

Φωτογραφία από το Συνέδριο των Δανών Συναγωνιστών του D.N.S.B.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

«ΑΝΑΝΕΩΜΕΝΗ» ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Ελληνική περεστρόικα και γκλασνόστ στο χώρο της κομμουνιστικής αριστεράς. Το ΚΚΕ και η ΕΑΡ παραμερίζοντας τις «διαφορές» τους θα δώσουν μαζί τη μάχη στις προσεχείς εκλογές. Στο πόρισμα της κοινής επιτροπής που εδόθη στη δημοσιότητα γίνεται προσπάθεια να παρουσιασθεί μια νέα, ανανεωμένη αριστερά ικανή να αντιμετωπίσει τα σύγχρονα πολύπλοκα προβλήματα, μιας «αριστεράς του 2000» όπως γράφτηκε. Αρχίζοντας από την ίδια τη μορφή του κειμένου του πορίσματος που ελάχιστα θυμίζει τα γνωστά κομμουνιστικά κείμενα, παρατηρούμε και την τέλεια απουσία κλασικών μαρξιστικών όρων όπως πάλη των τάξεων, επανάσταση και δικτατορία του προλεταριάτου, κομμουνισμός, διεθνιστική αλληλεγγύη. Αντ' αυτών γίνεται λόγος για «αριστερές εναλλακτικές μορφές διακυβέρνησης», «νέα σκέψη», «καταστατικό χάρτη δικαιωμάτων και ελευθεριών των πολιτών» για «λάθη του παρελθόντος». Μέχρι και από την ΕΟΚ δεν θέλουν να φύγουν πλέον αλλά θα αγωνισθούν τώρα για «να γίνει η ΕΟΚ κοινό σπίτι των λαών της» (ότι και αν σημαίνει αυτό). Βέβαια, αναφέρουνε για εκδημοκρατισμό του Στρατού, για υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες, για τη φιλία των λαών Ελλάδος - Τουρκίας, αλλά αυτά πια τα λένε όλοι, μέχρι και η Νέα Δημοκρατία.

Τι συμβαίνει λοιπόν; Μήπως αλλάξανε οι κομμουνιστές στόχους και σκοπούς;

Όχι, αυτό είναι πολύ αντιδογματικό για να είναι αληθινό. Ούτε οι «Έλληνες» κομμουνιστές άλλαξαν, ούτε ΚΚΕ και ΕΑΡ είχαν ποτέ διαφορές για να γεφυρώσουν. Εξάλλου, θυμίζουμε ότι όταν μετά τις ευρωεκλογές είχε διασπασθεί το ΚΚΕ εσ. και είχε φτιάξει ο Κύρκος την ΕΑΡ, ο έτερος των συντρόφων Μπανιάς τον είχε καταγγείλει ότι ήταν πράκτορας της Μόσχας και ότι σκοπός του ήταν να οδηγήσει ΚΚΕ και ΕΑΡ σε εκλογική σύμπραξη. Απλώς, ακολουθούν τώρα τη γραμμή Γκορμπατσώφ, που θέλει να μας πείσει και αυτός για έναν κομμουνισμό ανανεωμένο, ικανό να συναγωνισθεί το ανεστραμμένο είδωλό του, τον καπιταλισμό.

Και φυσικά, θέλουν να εκμεταλλευτούν τις ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις και να καρπωθούν ένα μέρος των ψηφοφόρων που θα φύγουν από το ΠΑΣΟΚ, οι οποίοι δύσκολα θα ψήφιζαν ένα παλαιολιθικό ΚΚΕ, αλλά θα διστάσουν λιγότερο μπροστά σε μια «σύγχρονη, ανανεωμένη Αριστερά», με θέσεις που πλησιάζουν πολύ αυτές του γκρεμιζόμενου ΠΑΣΟΚ.

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΟΣΚΩΤΑ

Η υπόθεση διελεύκανσης για τις απάτες του Κοσκωτά και των συνενόχων του από τον πολιτικό κόσμο, βρίσκεται πλέον σε καλό δρόμο. Ανατέθηκε σε εξεταστική επιτροπή της Βουλής, με αντιπροσώπους απ' όλα τα κόμματα! Τώρα είμαστε σίγουροι ότι οι κύριοι ένοχοι ποτέ δεν θα αποκαλυφθούν· το πολύ - πολύ να πληρώσουν ορισμένοι που δεν έχουν πολιτική κάλυψη. Διότι οι επιτροπές αυτές, που θεωρητικά μεν είναι μυστικές αλλά πάντα η πρόοδος των εργασιών τους τροφοδοτεί τον Τύπο, σκοπό έχουν μέσω χρονοβόρων διαδικασιών να συγκαλύψουν το θέμα.

Θυμίζουμε τις άλλες δύο φορές που συστάθηκαν τέτοιες επιτροπές· μια για τον περιβόητο φάκελο της Κύπρου και μια για τις υποκλοπές τηλεφώνων. Και οι δύο υποθέσεις εκλείσθηκαν σκοτεινότερες απ' ότι ανοίχθηκαν, αφού προηγουμένως διέρρεαν κάθε τόσο κατηγορίες κατά πάντων, ανάλογα με τις πολιτικές σκοπιμότητες και χωρίς τελικά να δικασθεί κανένας. Κάτι ανάλογο θα γίνει και τώρα· κάποιο άλλο γεγονός θα έρθει να καλύψει το σκάνδαλο Κοσκωτά, κάποια άλλη επιτροπή θα συσταθεί και οι ένοχοι θα είναι πάντα ελεύθεροι να φτιάχνουν εξεταστικές επιτροπές.

● Άλλο ένα ακόμη ευτράπελο σχετικά με την υπόθεση αυτή, είναι αυτό που επιχειρείται από πολιτικούς και δημοσιογράφους να παρουσιασθεί ο Τύπος σαν ο εξυγιαντής της πολιτικής μας ζωής και ο υπερασπιστής της αλήθειας. Και βέβαια οι εφημερίδες είναι αυτές που αποκάλυψαν τις απάτες του Κοσκωτά, όχι όμως διότι διψούσαν για δικαιοσύνη, αλλά διότι κινδύνευαν τα συμφέροντα μιας κλίκας εκδοτών - επιχειρηματιών από τη δυναμική είσοδό του στον χώρο του Τύπου. Ήταν δηλ. μια υπόθεση ξεκαθαρίσματος λογαριασμών στον χώρο του Τύπου και αυτών που κρύβονται πίσω απ' αυτόν και αυτός που νίκησε είναι βέβαια γελοίο να θεωρείται εξυγιαντής. Γιατί και ο Κοσκωτάς αν δεν αποκαλύπτετο σίγουρα θα φώναζε για σκάνδαλα από τις εφημερίδες του όπως εγίνετο προτού τον πιάσουν. Γιατί και αυτός εκδότης ήταν, εκτός των άλλων. Ένας άλλος εκδότης, ο Πόπωτας, είναι φυλακή για απάτες, το «Έθνος» πρόσφατα είχε κατηγορηθεί για παραπληροφόρηση υπέρ της ΕΣΣΔ, δημοσιογράφοι έχουν κατηγορηθεί για χαφιέδες της χούντας και μέλη της 17 Νοέμβρη.

Όχι, λοιπόν και υπερασπιστές της αλήθειας ο Τύπος και οι δημοσιογράφοι· τίποτε άλλο παρά μίσθαρνα όργανα απατεώνων και κερδοσκόπων

κεφαλαιοκρατών που πωλούνται στον πρώτο πλειοδότη.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Το πανηγύρι των αμερικανικών εκλογών τελείωσε. Εκατομμύρια αποχαυνωμένων Αμερικανών με πολύχρωμα μπαλόνια, σημαιάκια, καπέλα, κονκάρδες οδηγήθηκαν σε εκλογές που δεν θα αλλάξουν απολύτως τίποτα, ψήφισαν κόμματα που διαφέρουν μόνο στις ονομασίες και που είναι προθήκες πολυεθνικών εταιρειών και οργανωμένων συμφερόντων. Και εκατομμύρια άλλων διάλεξαν τη λύση της αποχής (50% μόνο των ψηφοφόρων ψήφισαν), έχοντες τουλάχιστον την ικανοποίηση ότι δεν συμμετέχουν στην κοροϊδία, αφού έμαθαν πια ότι με τις εκλογές δεν άλλαξε ποτέ τίποτα.

Είναι να γελάει κανείς με αυτό το σύστημα που ενώ βασικό του αξίωμα είναι η δήθεν συμμετοχή του λαού στα κοινά, δεν κατορθώνει να σύρει στο ελαχιστότατο καθήκον της προσελεύσεως στις κάλπες μια φορά στα τόσα χρόνια ούτε το 50% των ψηφοφόρων. Δεν είναι αυτό η πιο μεγάλη αυτοδιάψευσή του;

Ένα κράτος, όπως οι ΗΠΑ, που στη σύντομη ιστορία του δεν εγνώρισε άλλο σύστημα εκτός της δημοκρατίας, βλέπουμε να οδηγεί τους πολίτες του στην αδιαφορία και την απογοήτευση, αφήνοντας το πεδίο ελεύθερο στα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα. Και άραγε στην εικόνα αυτή των αμερικάνικων εκλογών και της κοινωνίας τους γενικότερα δεν φαίνεται καθαρότατα και το μέλλον των ανάλογων Ευρωπαϊκών;

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ

Ενώ η Παλαιστιανική εξέγερση στα κατεχόμενα από το Ισραήλ εδάφη κλείνει ένα χρόνο, με τον θλιβερό απολογισμό των 450 νεκρών, τις χιλιάδες των τραυματιών και συλληφθέντων, τις ανατινάξεις σπιτιών υπόπτων από τις δυνάμεις κατοχής, η σιωνιστική κυβέρνηση των ΗΠΑ απαγόρευσε στον Παλαιστίνιο ηγέτη Γιασέρ Αραφάτ να εισέλθει στη χώρα και να μιλήσει στη γενική συνέλευση του ΟΗΕ. Παρά το παράνομο της απόφασης και της κατακραυγής των άλλων χωρών, η Ουάσιγκτον επέμεινε στην απόφασή της αναγκάζοντας έτσι τα υπόλοιπα μέλη να μεταφέρουν την έδρα του ΟΗΕ στη Γενεύη, ώστε να μπορέσει και ο Αραφάτ να εκθέσει τις απόψεις του. Το δίκαιο των Παλαιστινίων είναι τόσο εμφανές ώστε πολλές χώρες, παρά τις εβραϊκές απειλές αναγνώρισαν το νεοσύστατο εικονικό κράτους τους. Και ενώ ο Αραφάτ σε ένδειξη καλής θέλησης αναγνώρισε το δικαίωμα ύπαρξης του Ισραήλ, κατεδίκασε την τρομοκρατία και κάλεσε σε ειρηνευτικές συνομιλίες, η άλλη πλευρά (Ισραήλ και ΗΠΑ) εξακολουθούν την προκλητική πολιτική τους που θεωρεί την ηγέτη ενός ολόκληρου λαού ως τρομοκράτη.

ΣΤΑΣΙΜΟΣ Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΟΚ

Ο πληθυσμός στις χώρες μέλη της ΕΟΚ, σύμφωνα με έρευνα της στατιστικής υπηρεσίας, θα αυξηθεί μέχρι το 2000 μόλις κατά 1,8%, ενώ στο ίδιο διάστημα ο πληθυσμός της γης θα αυξηθεί κατά 30%! Σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες θα παρατηρηθεί μείωση του πληθυσμού όπως στη Δ. Γερμανία που θα μειωθεί κατά 10 εκ., στην Ιταλία κατά 1,5 εκ., στη Βρετανία κατά 2 εκ.

Στις αρχές του περασμένου αιώνα η αναλογία μεταξύ του μεσογειακού μουσουλμανικού νότου (Αλγερία, Αίγυπτος, Λίβανος, Λιβύη, Μαρόκο, Συρία, Τυνησία) και του μεσογειακού ευρωπαϊκού βορρά (Ελλάδα, Ιταλία, Γαλλία, Ισπανία, Πορτογαλία) ήταν 20% μουσολμάνοι και 80% χριστιανοί. Το 2025, σε 37 μόλις χρόνια, οι γερασμένες χώρες της μεσογειακής Ευρώπης θα έχουν μόνο 187 εκ. (με 25% ηλικιωμένους) ενώ οι άλλες θα έχουν 340 εκ. (με μόνο 7% ηλικιωμένους). Η πληθυσμιακή αυτή έκρηξη των μουσουλμάνων θα αναζητήσει ακόμη περισσότερη επέκταση για εργασία και εγκατάσταση στις χώρες της Ευρώπης. Για παράδειγμα αναφέρουμε ότι το 2025 (αν συνεχισθεί ο ίδιος ρυθμός μετανάστευσης) θα ζουν στη Δ. Ευρώπη γύρω στα 50 εκ. μετανάστες μόνο από τη Βόρεια Αφρική!

ΜΕΙΩΝΕΤΑΙ Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Ο εφιάλτης μιας Ελλάδας που θα κατοικείται από γέροντες και αλλόφυλους που θα λέγονται Έλληνες, φαίνεται πλέον σαν μια κοντινή πραγματικότητα. Αυτό που δεν κατάφεραν πόλεμοι, κατακτητές και δουλεία αιώνων, θα γίνει ειρηνικά, ανεπαίσθητα, μέσα σε μια γενική αδιαφορία «ευτυχισμένων» καταναλωτών.

Η Ακαδημία Αθηνών έκανε μια έρευνα απ' όπου παραθέτουμε ορισμένα χαρακτηριστικά σημεία. Η Ελλάδα κατέχει σήμερα την όγδοη θέση στον κόσμο στις χώρες με τη χαμηλότερη γεννητικότητα (που είναι και αυτές Ευρωπαϊκές) με δείκτη γονιμότητας 1,6 παιδιά κατά γυναίκα. Από το 1981, που ο δείκτης ήταν 2,1 (ελάχιστο όριο για την ανανέωση των γενεών) και μέσα σε 6 μόνο χρόνια μπήκαμε στη φάση ελάττωσης του πληθυσμού, αφού πια οι θάνατοι υπερτερούν των γεννήσεων και παρά την αύξηση λόγω παλινόστησης πολλών μεταναστών μας.

Το 1951 η αναλογία των νέων από 0 - 14 χρόνων ήταν 28,8% και το 1985 μειώθηκε στο 20,9%, ενώ αντίθετα υπερδιπλαστιάστηκαν οι γέροι άνω των 65 χρόνων.

Η χώρα μας έχει το υψηλότερο ποσοστό γερόντων στα Βαλκάνια. Τη μεγαλύτερη πληθυσμιακή κρίση (λόγω και της μετανάστευσης) αντιμετωπίζουν οι ακριτικές περιοχές. Ενώ κάθε χρόνο πια ο πληθυσμός μας θα μειώνεται η Τουρκία θα αυξάνεται κατά 1.100.000 άτομα, πράγμα που σημαίνει ότι θα διπλασιάζει τον πληθυσμό της κάθε 25-30 χρόνια.

Αν ληφθεί δε υπόψη ότι στη μελέτη λαμβάνονται σαν Έλληνες και οι πολυπληθείς και ταχύτατα αυξανόμενες μειονότητες των Γύφτων και των Τούρκων, καθώς και η αυξανόμενη μετανάστευση εγχρώμων τότε τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα.

ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

ΠΕΚΙΝΟ, 26.

ΟΙ ΑΡΧΕΣ της επαρχίας Γκανσού της Κίνας απαγόρευσαν στα πνευματικά καθυστερημένα ζευγάρια να αποκτούν παιδιά και διέταξαν τις γυναίκες που είναι ήδη έγκυοι να κάνουν άμβλωση, τα ζευγάρια δε που δεν έχουν ακόμα παιδιά να υποβληθούν σε στείρωση.

«Τα πνευματικά καθυστερημένα άτομα δεν είναι ικανά να εργαστούν. Η ύπαρξή τους εξαρτάται απόλυτα από την φιλανθρωπία, γεγονός που σημαίνει ότι αποτελούν ένα μεγάλο βάρος για την κοινωνία» γράφει η εφημερίδα «Λαϊκή Ημερησία».

Η επαρχία Γκανσού έχει καταγράψει 270.000 καθυστερημένα άτομα στο σύνολο του πληθυσμού της που ανέρχεται σε 21 εκατομμύρια, είναι δε η πρώτη περιοχή στην Κίνα που εκδίδει μια τέτοια απόφαση.

Ο «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ... «ΝΑΖΙ» (!)

Στον «Ελεύθερο Τύπο» της 26ης Νοεμβρίου 1988 δημοσιεύθηκε το παραπάνω αρθράκι με τον άκρως διασκεδαστικό τίτλο. Έχει πολύ ενδιαφέρον ο τρόπος που έμμεσα δίνει στους αναγνώστες του το «αντιναζιστικό» μήνυμα ο αρθρογράφος και επειδή η περίπτωσή του είναι χαρακτηριστική του όλου κλίματος που επικρατεί στον τύπο του συστήματος για την κοσμοθεωρία του Εθνικοσοσιαλισμού, αποφασίσαμε κι εμείς να ασχοληθούμε μαζί του.

Κατ' αρχήν αγαπητέ ανώνυμε αρθρογράφε δεν είναι δυνατόν να αναβιώσει ο Εθνικοσοσιαλισμός (ή «ναζισμός» όπως προτιμάς να τον αποκαλείς εσύ και οι όμοιοί σου) στην... Κίνα για τον απλούστατο λόγο ότι δημιουργήθηκε από και για Λευκούς Ανθρώπους. Είναι όμως προφανές ότι χρησιμοποιείς τον Εθνικοσοσιαλισμό σαν «αλατοπίπερο» για να δώσεις ενδιαφέρον στην είδηση αυτή και να προκαλέσεις το ενδιαφέρον του (ατυχούς) αναγνώστη. Πραγματικά, η είδηση αυτή καθ' αυτή δεν έχει κανένα ενδιαφέρον. Τι μας νοιάζει εμάς τι μέτρα παίρνει η υγειονομική υπηρεσία κάποιας επαρχίας της Κίνας... Εάν όμως μπει και λίγος «ναζισμός» στη μέση, ε τότε, το πράγμα αλλάζει. Αμέσως το καλά πλυμένο από χρόνια επιστημονικής προπαγάνδας μυαλό του μέσου αναγνώστη αρχίζει και σχηματίζει εικόνες θαλάμων αερίων, φούρνων, κτηνωδών βασανιστών κ.λπ. Έτσι ο αναγνώστης συνδέει αμέσως τα μέτρα Ευγονικής (γιατί τελικά περί αυτών μιλά η είδηση αυτή) με απαίσιες εικόνες βγαλμένες από την πιο διεστραμμένη φαντασία των ανθρώπων του Χόλυγουντ.

Κανείς όμως δεν μπαίνει στον κόπο να εξετάσει τι ακριβώς είναι η Ευγονική και τι μπορεί να προσφέρει. Χαίρε ω χαίρε ελευθερία του Τύπου!

Στην πραγματικότητα τα μέτρα που παίρνουν στην Κίνα είναι απόλυτα σωστά και επιβεβλημένα. Με μια απλή και τελείως ανώδυνη επέμβαση σε άτομα καταδικασμένα από τη φύση αποκλείουν το ενδεχόμενο να έρθουν στον κόσμο άλλα μειονεκτικά άτομα που θα υποφέρουν χωρίς ελπίδα σε όλη τους τη ζωή. Αλλά η Ευγονική δεν ανακαλύφθηκε ξαφνικά ούτε από τους Εθνικοσοσιαλιστές ούτε φυσικά από τους σύγχρονους Κινέζους. Αποτελεί το πανάρχαιο αίτημα όλων των κοινωνιών όλων των φυλών για τη βελτίωση του είδους. Μέτρα Ευγονικής εφάρμοζαν πολύ πριν από τον Χίτλερ και τον Εθνικοσοσιαλισμό οι αρχαίοι Έλληνες, με τον Πλάτωνα σαν κύριο εκφραστή της αναγκαιότητας αυτής. Μέτρα ευγονικής εφάρμοζαν πολύ πριν από την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία οι ΗΠΑ (1867), η Βουλγαρία (1883), η Πορτογαλία (1910), η Νορβηγία (1918), η Σουηδία (1920), η Ισλανδία (1921), η Δανία (1922) και πολλές άλλες χώρες. Εννοείται ότι μετά τον πόλεμο και με την επίδραση της γενικής αντιεθνικοσοσιαλιστικής υστερίας τα μέτρα αυτά καταργήθηκαν ή ατόνησαν με αποτέλεσμα την τεράστια αύξηση των μειονεκτικών ατόμων τα οποία βασανίζονται σε όλη τους τη ζωή προς δόξαν του «ανθρωπισμού» του μεταπολεμικού συστήματος και των φερεφώνων του.

Με ποιο δικαίωμα κύριοι επιτρέπετε στα δια-

νοητικώς καθυστερημένα άτομα να κάνουν παιδιά, ενώ είναι επιστημονικά αποδεδειγμένο (από 15ετείς παρατηρήσεις του καθηγητή TAGE KEMP) ότι το 86,7% των παιδιών αυτών θα είναι επίσης διανοητικά καθυστερημένα; Με ποιο δικαίωμα μας αποκρύβετε τα στοιχεία αυτά; Με ποιο δικαίωμα επιτρέπετε στους φορείς του AIDS να κάνουν παιδιά όταν, βάσει των στοιχειωδών νόμων κληρονομικότητας του MENDEL, αποδεικνύεται ότι το 75% των παιδιών των οποίων μόνο ο ένας από τους γονείς είναι φορέας του AIDS θα γεννηθούν είτε άρρωστα από τον ιό είτε φορείς του; Με ποιο δικαίωμα κύριοι «ανθρωπιστές» παίζετε με τον μέλλον της φυλής μας; Ως πότε τέλος πάντων θα σας ανεχόμαστε;

Όσο για τον «Ελεύθερο Τύπο», καλά θα κάνει να ασχολείται με τους έρωτες του πρωθυπουργού και με τα μέτρα του κ. Τσοβόλα και να αφήσει τα σοβαρά θέματα σ' όσους αγωνιούν πραγματικά για το μέλλον μας σαν ελεύθερου λαού.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΑ 1992: Αναζητεί Μάνατζμεντ για πλαίσια ΕΟΚ.

Στη σύγχρονη Ελλάδα, γίνεται μόδα, με την αρνητική ένοια, αλλά και επιτακτικό αίτημα των καιρών εκείνο που στις ομόλογες Δυτικές κοινωνίες προβάλλει επιταχυνόμενο και απορρέει από σαφείς πρακτικές επιταγές. Η πλέον πρόσφατη μόδα, αιτεί διπλώματα και περγαμηνές που εγγυώνται ικανότητες manager διά το υποκείμενον και κατοχύρωση (πρώτιστα βέβαια εξωτερική) στον χώρο της πληροφορικής. Είναι προφανές συνεπώς, ότι η πολιτική και οικονομικοπολιτική παραφιλολογία που άγχονται για το μέλλον του management στην Ελλάδα δεν παρακινούνται από προβληματισμούς χρόνιους, απορρέοντες από την αντιπαραγωγικότητα της χώρας αυτής, απορρέοντες από την έλλειψη ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΩΝ ΑΚΟΜΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΣΤΟΧΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΟΥ ΑΚΟΜΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ, αλλά από πλέον ιδιοτελή ερεθίσματα, όπως ο προσπορισμός κερδών από αρμόδιες σχολές και ινστιτούτα.

Πώς θα εξασκηθεί όμως η διοίκηση; Ποιοι θα διευθύνουν ποιους; Σε τούτο πλέον το σημείο προβάλλει μεγαλοπρεπώς η ΕΛΛΕΙΨΗ ΠΑΙΔΕΙΑΣ των Νεοελλήνων.

Η ΠΑΙΔΕΙΑ βέβαια, δεν υποκαθίσταται με «ενέσεις» βαρύγδουπων σεμιναρίων και με προσφορές συμπυκνωμένων εγκυκλοπαιδικών γνώσεων, που σαν προσπάθειες ταιριάζουν απόλυτα με τα δημοκρατικά ισοπεδωτικά ιδεώδη, ούτε κατοχυρώνεται με ληστρικές έδρες πανεπιστημίων, που δεν είναι άλλο από τον πιο εξευγενισμένο τοποτηρητή του συστήματος.

Οι νέες αυτές μορφές «εκπαιδεύσεως» για την πληροφορική και τη διοίκηση, απλώς επιδεινώνουν την εις ζωώδες επίπεδο ευρισκόμενη ωριμότητα των συγχρόνων μας και για τα ελληνικά μέτρα μεταφράζεται σε μέσα ταχύτερου (...ακόμη) πλουτισμού και αρτιωτέρου βολέματος.

Ποιες λοιπόν θα είναι οι αρχές, ποιοι θα είναι οι πόλοι αυτού του management στην Ελλάδα, ποια θα είναι έστω η πολιτική της χώρας αυτής (λ.χ. το ανάλογο του ιταλικού βιομηχανικού μοντέλλου 1970 - 90 που όπως φαίνεται πάει καλά, ή του ισπανικού τουριστικού του 1960 - 1980 που ήταν εξίσου καλό κ.λπ.) εν όψει του μέλλοντος;

Οι σειρήνες του 1992 βέβαια και τα «προηγμένης τεχνολογίας» ισοπεδωτικά μοντέλλα θα γκρεμισθούν. Ποιοι νεοέλληνες όμως θα ρίξουν τον λίθο του αναθέματος, για να στρέψουν την ψυχή τους στον δρόμο του μέλλοντος και της καθαρής οδού;

(Αλήθεια, πόσοι έρριξαν ανάθεμα στον μαρξισμό αυτό τον καιρό, κατά τον οποίο ξεκινά – και επίσημα – η πτώση του;).

Υπάρχει ωστόσο αρκετός δρόμος για το «μαύρο τέλος»...

...Μήπως η ελληνική οικονομία και παιδεία χρησιμοποιήσουν το μοντέλλο «κάποιας» πολυεθνικής;

Μα και σ' αυτήν ακόμη την περίπτωση, δεν υπάρχει υποδομή στελεχών, ούτε καν η επιλεκτική διαδικασία για το κοσκίνισμά τους. Πόσο τραγική στ' αλήθεια η έλλειψη προσωπικότητας!

Υπήκοοι όντες του «ευ ζειν» αλλά μετ' ευκολίας και προσαρμοζόμενοι στις αλλεπάλληλες αλλαγές μετά πάσης υποτελείας προσδοκούν παροχές της ΕΟΚ: από επιδοτούμενες χωματερές και ΜΟΠ των πύργων των... φαντασμάτων μέχρι... Energy saving.

Όποια όμως και αν είναι η υποτέλεια της ΕΟΚ στα αντιευρωπαϊκά κέντρα, όποια και αν είναι η ηθική της αναλγησία, όποιος και αν είναι ο αρνητισμός στις αξίες του φυσικού της φορέα, δεν θα θελήσει να αφήσει έκθετα τα minimmun συμφέροντά της ενώπιον τρίτων: Έτσι, θα έλθει η ώρα να ζητήσει πίσω τα δανεικά, τα οποία μην μπορώντας να πάρει λόγω της αντιπαραγωγικότητας και αντιπροοδευτικότητας της νέας Ελλάδας, θα αντισταθμίσει μακροχρονίως εγκαθιδρύοντας τουριστικό προτεκτοράτο που, δεν θα 'ναι άλλο από μια πολυτελή και διπλωματική και ειρηνική και σύγχρονη και αναβαθμισμένη αισθητικά (sic), άρα και πλέον ΣΙΓΟΥΡΗ μορφή αποικιοκρατίας.

Φαίνεται όμως, ότι, το μεταποιητικό και το τουριστικό επάγγελμα λατρεύεται στη νεοελληνική κοινωνία υπέρ το δέον. Θα 'λεγε κανείς (υγιής τρίτος) πως «της πάνε γάντι».

«ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ» ΚΑΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ

Πολλά μπορεί κανείς να καταλογίσει στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, πρέπει όμως να αναγνωρίσει ότι τουλάχιστον αυτός δείχνει κάποιο ενδιαφέρον για τα εθνικά θέματα, έστω και με αυτό τον περίεργο και ιδιόρυθμο τρόπο του. Ιδίως στην υπόθεση δημιουργίας από τα Σκόπια «Μακεδονικού» ζητήματος, ενώ όλη η κυβέρνηση αδιαφορεί τελείως για το θέμα (ίσως διότι θεωρεί ότι βάσει του νέου αμυντικού δόγματος δεν υπάρχει κίνδυνος από βορρά), ο Σαρτζετάκης έχει αναφερθεί επανειλλημένως.

Αυτό εξηγεί και την άγρια επίθεση που δέχθηκε από Γιουγκοσλάβους στην επίσκεψή του στην Αυστραλία όπου είχε πάει για να υπερασπισθεί την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Τα επεισόδια έγιναν χάρις στην προκλητική ανοχή της Αυστραλιανής κυβέρνησης που ακολουθεί σε αυτό το ζήτημα, παρά την παρουσία χιλιάδων Ελλήνων, ανθελληνική πολιτική.

Ενώ οι ολιγάριθμοι Σλάβοι είναι οργανωμένοι και αποτελούν μοχλό πιέσεως, οι Έλληνες λόγω της αδιαφορίας της κυβερνήσεώς μας είναι ανοργάνωτοι, διχασμένοι σε δεξιούς και αριστερούς, αδιάφοροι για τα εθνικά ζητήματα, χάνοντας προοδευτικά την ελληνικότητά τους. Έτσι το μόνο θετικό, ανάμεσα στα πλείστα αρνητικά, στοιχείο της μετανάστευσης η δημιουργία δηλαδή ισχυρών οργανωμένων και εθνικά συνειδητοποιημένων παροικιών που θα πιέζουν τις κυβερνήσεις τους υπέρ της Ελλάδας χάνεται. Και χάνεται διότι οι κομματικές μας κυβερνήσεις αδιαφορούν για την τύχη των Ελλήνων που εγκαταστάθηκαν στο εξωτερικό, διότι δεν έχουν πλέον κομματικά οφέλη από αυτούς, δηλαδή ψήφους.

ΒΡΩΜΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Σύμφωνα με έρευνα της εφημερίδας «ΝΕΑ», που έγινε μεταξύ των νέων, με ερωτήσεις σχετικά με την πολιτική και τα κόμματα, η πλειοψηφία έλαβε γενικά αρνητική στάση για τη σημερινή πολιτική πραγματικότητα. Συγκεκριμένα, ένα ποσοστό 52,42% απάντησε ότι η πολιτική είναι βρώμικη υπόθεση. Επίσης, ένα 85% περίπου των σημερινών νέων είπαν ότι δεν ενδιαφέρονται για την πολιτική και τα κόμματα. Σε άλλη έρευνα της εφημερίδας «ΒΗΜΑ» ένα 72% των ερωτηθέντων απ' όλες τις ηλικίες ζήτησε ανανέωση των κομμάτων και συμμετοχή σε αυτά νέων ατόμων που δεν έχουν αναμειχθεί καθόλου στην πολιτική. Απογοήτευση, λοιπόν, σε όλες τις ηλικίες και τάξεις από την πολιτική κατάσταση. Μόνο που το σύστημα τους έχει παγιδεύσει τόσο καλά που αναζητούν τη λύση μόνο μέσα απ' αυτό.

Διότι το πρόβλημα δεν είναι τα άτομα που αποδεικνύονται ανάξια του κοινοβουλευτισμού, αλλά ο κοινοβουλευτισμός που προωθεί τα χαμηλότερης ποιότητας άτομα.

«ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ»

Αυτή η είδηση που αγνοήθηκε από όλες τις εφημερίδες, ενώ έπρεπε να ήταν πρωτοσέλιδη επί μέρες, που δεν προκάλεσε καμία αντίδραση της κυβέρνησης, κόμματος ή οργανώσεως, αφιερώνεται στους απολογητές της ελληνο-ισραηλινής φιλίας που κατακλύζουν τις γιορτές που διοργανώνει ο δήμαρχος Αθηναίων για τις εβραϊκές επετείους και στον πρόεδρο του Εβραϊκού Συμβουλίου Ελλάδος που από τις στήλες πρόθυμης κυριακάτικης εφημερίδας απαιτούσε την αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ από την Ελλάδα.

Όπως έγραψε η Γερμανική εφημερίδα Die Welt κατά την προεκλογική περίοδο στο Ισραήλ, απ' όλα τα κόμματα διεκηρύσσετο ότι ο μόνος επικίνδυνος εχθρός δεν είναι οι Παλαιστίνιοι αλλά ο Ελληνισμός!

Δυστυχώς, η ελληνική εφημερίδα όπου το διαβάσαμε (και που θα διέφυγε προφανώς της προσοχής των λογοκριτών) αφιέρωνε μόνο πέντε - έξι γραμμές χωρίς καμία άλλη πληροφορία και ως εκ τούτου δεν έχουμε να δώσουμε άλλες λεπτομέρειες. Το θέμα πάντως είναι ότι ένα κράτος ακολουθεί και διακηρύσσει επίσημα τον μισελληνισμό του ενώ οι δικοί μας πολιτικοί προτιμούν να υποκρίνονται ότι αγνοούν αυτό που από αιώνες μας λέει η ιστορία, ότι οι Εβραίοι ήταν, είναι και θα είναι παντοτινοί εχθροί του Ελληνισμού. Μόνο ο Εθνικοσοσιαλισμός είχε το θάρρος να διακηρύξει ανοικτά αυτή την αλήθεια και να καλέσει σε ιερό αγώνα για τη σωτηρία της Ευρώπης και του Ελληνισμού από τον αιώνιο Εβραίο. Και είμαστε περήφανοι που κατέχουμε και τις δύο αυτές ιδιότητες· ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ.

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 17 ΕΚ. ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Στην εφημερίδα «Νέα της Μόσχας», δημοσιεύθηκε άρθρο του ιστορικού Ρόι Μέντβεντεφ, ο οποίος υπολογίζει ότι επί της εποχής Στάλιν τουλάχιστον 17 εκ. άτομα έχασαν τη ζωή τους λόγω των αιματηρών διωγμών και της αναγκαστικής κολεκτιβοποίησης των αγροτών. Ο Ρώσσος ιστορικός αναφέρει επίσης ότι οι υπολογισμοί του είναι εσκεμμένα συντηρητικοί και ότι τα θύματα μπορεί να είναι και κατά 50% περισσότερα. Είναι η πρώτη φορά που δημοσιεύονται επίσημα στην ΕΣΣΔ συγκεκριμένα νούμερα για τα θύμα-

τα του Στάλιν, ενώ μέχρι τώρα γινόντουσαν μόνο αόριστες αναφορές. Δύο παρατηρήσεις έχουμε να κάνουμε. Πρώτον ότι αυτά είναι θύματα του κομμουνισμού επί εποχής Στάλιν και όχι μόνο της θηριωδίας ενός προσώπου, όπως θέλει να τα παρουσιάσει η περεστρόικα. Και δεύτερον ότι για 17 εκ. υπαρκτά θύματα επί 50 χρόνια δεν ακούγαμε τίποτα διότι οι δήμιοι ανήκαν στην πλευρά των «καλών συμμάχων» που νίκησαν στον πόλεμο και «έσωσαν» την Ευρώπη από τον Φασισμό!

ΚΕΝΤΡΟ ΓΙΑ ΜΕΙΚΤΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ!

Και αντί για κάποια μέτρα για τη διάσωση της φυλής μας από την εξαφάνιση και τον φυλετικό μας θάνατο, το αστικό κράτος ίδρυσε πρόσφατα «κέντρο ψυχικής υγιεινής – συμβουλευτική υπηρεσία αλλοδαπών»! Το κέντρο αυτό θα δίνει συμβουλές σε μεικτά ζευγάρια Ελλήνων και ξένων που μένουν μόνιμα στην περιοχή Αττικής και φαίνεται ότι παρουσιάζουν προβλήματα λόγω της αδυναμίας ενσωμάτωσής τους. Σύμφωνα με τα στοιχεία του κέντρου αυτού, τα ζευγάρια αυτά ξεπερνούν τις 150.000 στην περιοχή Αττικής ενώ άλλες 150.000 υπάρχουν στην υπόλοιπη χώρα! Και φυσικά αυτά που παρουσιάζουν το πρόβλημα αποδοχής και προσαρμογής είναι των λευκών με εγχρώμους που ασυνείδητα και παρά τις αντιρατσιστικές παραινέσεις του συστήματος απορρίπτονται ακόμα από την ελληνική κοινωνία.

«BLACK IS BEAUTIFUL»

Μπλουζάκια με το σύνθημα «Black is beautiful» κυκλοφόρησε η ΟΝΝΕΔ, σε μια επίδειξη όψιμου αντιρατσισμού, υιοθετώντας παρωχημένα συνθήματα των νέγρων των ΗΠΑ, τότε που έψαχναν για βρουν τις «ρίζες» τους. Περίεργη αίσθηση του ωραίου έχει η γαλάζια γενιά ή τρομερή έλλειψη συνθημάτων που να εκφράζουν τη φιλελεύθερη ιδεολογία της.

«Η ράτσα σου είναι το μεγάλο σώμα, το περασμένο, το τωρινό και το μελλούμενο. Εσύ είσαι μια λιγόστιγμη έκφραση, αυτή είναι το πρόσωπο. Εσύ είσαι ο ίσκιος, αυτή η σάρκα. Το πρώτο σου χρέος, εκτελώντας το καθήκον σου στη ράτσα, είναι να νιώσεις μέσα σου όλους τους προγόνους. Το δεύτερο να φωτίσεις την ορμή τους και να συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο σου χρέος, να παραδώσεις στο γιο σου την εντολή να σε ξεπεράσει».

Ν. Καζαντζάκης

«Σ' αυτή τη ζωή δεν μπορεί να είμαι τίποτα άλλο παρά Έλληνας και δεν εννοώ πολίτης και υπήκοος του ελληνικού κράτους, αλλά Έλληνας στο αίσθημα και στην ψυχή, ένα άτομο μέσα στην ατελείωτη σειρά του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος της ράτσας μου, άτομο αναπόσπαστο»

Ιωάννης Μεταξάς

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ανακοινούται πως την 21η Ιανουαρίου 1989, ημέρα Σάββατο και ώρα 8η μ.μ. θα πραγματοποιηθή στα γραφεία μας (ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52, 3ος ΟΡΟΦΟΣ) ομιλία με θέμα: Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ - «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» ΑΠΕΝΑΝΤΙ Σ' ΑΥΤΗΝ. Είσοδος ελευθέρα.

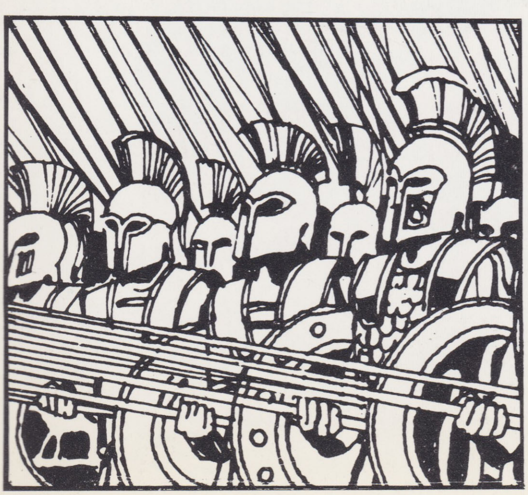
Στο επόμενο τεύχος

Ο «ΘΑΝΑΤΟΣ» ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ

Ένα αποκαλυπτικό κείμενο για το πόσο και πώς πολεμήθηκε η επιστήμη της Ανθρωπολογίας μετά το 1945. Μετά το 1945 όλες οι μελέτες και έρευνες σχετικά με την κληρονομικότητα και τον ευγονισμό περιορίστηκαν στα φυτά και στα ζώα... Αυτό γιατί κάθε ανάλογη μελέτη σχετικά με τον άνθρωπο θα αποκάλυπτε τη μεγάλη αλήθεια της διαφοράς των φυλών!

ΑΡΧΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Τι ήταν αλήθεια ο Εθνικοσοσιαλισμός; Ένα απλό και συνηθισμένο πολιτικό κίνημα, δημιούργημα του 20ου αιώνα ή μήπως ήταν αυτή η ίδια η έκφραση μέσα στον 20ο αιώνα μιας αιώνιας στάσης ζωής και κοσμαντίληψης; Γι' αυτό το ερώτημα, καθώς και για τις σχέσεις στη δομή, στους θεσμούς, στους στόχους και στη νοοτροπία μεταξύ αρχαίας Σπάρτης και Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας απαντά και διερευνά το άρθρο με τίτλο «Αρχαία Σπάρτη και Εθνικοσοσιαλισμός», που θα δημοσιευθεί στο επόμενο τεύχος της «Χρυσής Αυγής».

ZEI

1889

1989

